

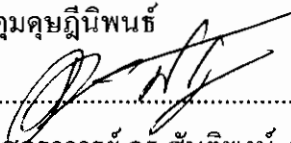
การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน
ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

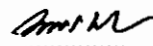
นัทธี บุญจันทร์

คุณฉันทิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา
มิถุนายน 2558
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมคุณวุฒินิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณวุฒินิพนธ์ ได้พิจารณา
คุณวุฒินิพนธ์ของ นัทธี บุญจันทร์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา ของ
มหาวิทยาลัยบูรพาได้

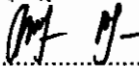
คณะกรรมการควบคุมคุณวุฒินิพนธ์

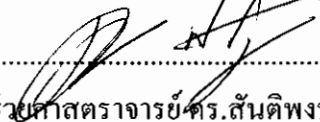

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภพร ทศนัยนา)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ อเนกสุข)

คณะกรรมการสอบคุณวุฒินิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐไชย สุขสอาด)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ อเนกสุข)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร)

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬานุมัติให้รับคุณวุฒินิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา
ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
(ดร.ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์)

วันที่ 19 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2558

กิตติกรรมประกาศ

คุณฉันทิพนธ์ฉบับนี้ เปรียบเสมือนแบบฝึกหัดชีวิตที่มีคุณค่าต่อผู้วิจัย คุณูปการที่จะกล่าวถึง ณ ที่นี้เป็นผู้มีพระคุณอย่างยิ่งในการเอื้ออำนวยให้งานสำเร็จอย่างสมบูรณ์ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร.นภพร ทศนัยนา อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมทั้งสองท่านเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์อีกทั้งเป็นแบบอย่างของการเป็นนักบริหารจัดการทางการศึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ อเนกสุข คุณครูผู้อารีต่อศิษย์ในการทุ่มเทเวลาชี้แนะและขัดเกลาความคิดให้เกิดความกระจ่างชัด ถูกต้องตรงตามหลักและวิธีการของการวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งต่อคุณครูทั้งสามท่าน

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐไชย สุขสอาด ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการมาเป็นประธานสอบคุณฉันทิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์ตุรภัทร กรรมการสอบคุณฉันทิพนธ์ ได้ให้ข้อเสนอแนะและคำแนะนำสำหรับการปรับปรุงคุณฉันทิพนธ์นี้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ ความคิด และหลักวิชาการต่าง ๆ รวมถึงท่านผู้รู้ทั้งหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดข้อค้นคว้าของท่านผ่านตำรา และเอกสารวิชาการ อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญให้ผู้วิจัยนำมาประยุกต์ใช้ในการทำคุณฉันทิพนธ์ในครั้งนี้ และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ และผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ได้กรุณาให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยอย่างเต็มที่รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน

ที่สุดขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ ๆ น้อง ๆ ครอบครัวบุญจันทร์ และบุคคลอื่น ๆ ที่มีได้ กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ทำยที่สุดนี้ขอขอบคุณ คุณสุทธิมาศ บุญจันทร์ และนางสาวเปมิกา บุญจันทร์ ที่เป็นกำลังใจตลอดมา พร้อมทั้งมอบทุกสิ่งให้ผู้วิจัยด้วยความรัก ความห่วงใย ความเอื้ออาทรอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และเป็นแรงใจสูงสุด ทำให้ผ่านพ้นอุปสรรคต่าง ๆ จนทำคุณฉันทิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี และเฝ้ารอวันที่ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษา

นัทธี บุญจันทร์

52800141: สาขาวิชา: วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา; ปร.ด.

(วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา)

คำสำคัญ: การบริหารจัดการเชิงพลวัต/ กิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน/ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

นักธี บุญจันทร์: การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน
ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (DYNAMIC MANAGEMENT IN SPORTS ACTIVITIES FOR

YOUTH IN THE THREE SOUTHERN BORDER PROVINCES) คณะกรรมการควบคุม

คุยฉินิพนธ์: สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, Ph.D., นภพร ทศนัยนา, ค.ด., สมโภชน์ อเนกสุข, กศ.ด.

249 หน้า. ปี พ.ศ. 2558.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed methods research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬา เพื่อพัฒนารูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 คนและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากเยาวชนและเจ้าหน้าที่กีฬาประจำอำเภอ จำนวน 400 คน ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ข้อมูลเชิงปริมาณวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์และนโยบายของผู้บริหารในท้องถิ่น การดำเนินการไม่มีความต่อเนื่อง และไม่กระตุ้นให้เกิดรายได้จากการจัดกิจกรรมกีฬา ในการจัดกิจกรรมกีฬาการนำเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการแข่งขันและการใช้วิชาการด้านวิทยาศาสตร์การกีฬามีน้อยมาก

2. โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของสภาพแวดล้อมของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬากับประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาในสถานการณ์ปกติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ทุกตัวแปรและที่มีความสัมพันธ์ที่สูงของตัวแปรในสถานการณ์ปกติด้านการเมืองกับการประเมิน ($r = .70^{**}$) เศรษฐกิจกับองค์กร ($r = .53^{**}$) สังคมกับองค์กร ($r = .62^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .62^{**}$) เทคโนโลยีกับองค์กร ($r = .52^{**}$) ในสถานการณ์ไม่ปกติความสัมพันธ์ของตัวแปรมีระดับความสัมพันธ์ที่สูงในด้านการเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .76^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .76^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .71^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .64^{**}$) และสิ่งที่เป็นความคาดหวังตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์ที่สูงของตัวแปรการเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .75^{**}$) เศรษฐกิจกับ

การปฏิบัติ ($r = .68^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .68^{**}$) สัมคมกับการปฏิบัติ ($r = .72^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .63^{**}$)

3. รูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีดังนี้ 1) ในสถานการณ์ปกติการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่ด้านองค์กรมมากที่สุดโดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ ด้านการเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับองค์กร สัมคมกับองค์กร สัมคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับองค์กร 2) ในสถานการณ์ไม่ปกติการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติมากที่สุดและมีวิธีการในการปฏิบัติมากขึ้นกว่าปกติ โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ ด้านการเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับประเมิน สัมคมกับปฏิบัติ เทคโนโลยีกับปฏิบัติ และ 3) ความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬาการดำเนินการจะมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติมากที่สุดโดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ การเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ เศรษฐกิจกับการประเมิน สัมคมกับการปฏิบัติ และเทคโนโลยีกับการปฏิบัติ

52800141: MAJOR: EXERCISE AND SPORT SCIENCE;
Ph.D. (EXERCISE AND SPORT SCIENCE)

KEYWORDS: DYNAMIC MANAGEMENT/ SPORTS ACTIVITIES FOR YOUTH/
THREE SOUTHERN BORDER PROVINCES

NATTEE BOONJAN: DYNAMIC MANAGEMENT IN SPORTS ACTIVITIES
FOR YOUTH IN THE THREE SOUTHERN BORDER PROVINCES. ADVISORY
COMMITTEE: SUNTIPONG PLUNGSUWAN, Ph.D., NOPPORN TASNAINA, Ed.D.,
SOMPOCH ANEGASUKHA, Ed.D. 249 P. 2015.

This mix method research aimed to investigate sports management for youths in the three southern border provinces, to study the systematic relationships between the managerial system and its productiveness, and to develop the dynamic sport management for the youths. The research data by having an in-depth interview with 15 experts and getting the answers of a questionnaire of 400 participants including the youths and sport officers in the districts. The analytical statistics used in the research were \bar{X} , SD content analysis, and correlation.

The research findings are as follows:

1. Regarding the circumstances of sports management under the sports development framework of the three southern border provinces, the strategies plan and politics of the management in the parish. It is found that there were no any continuous activation and no promoting incomes. Moreover, very few technologies and sports sciences were used in organizing the sports competitions.

2. The systematic relationships between the managerial system environment and its productiveness within normal situations in the three southern bordered provinces were significantly correlated at .01, the correlation except the politics situation and the evaluation (r = .70**) economy and organization (r = .53**) social and organization (r = .62**) social and practice (r = .62**) Technology and organization, (r = .52**), the situation is unusual the relation of the variable is high class upland relation in the sense of politics and practice (r = .76**), politics and evaluation (r = .76**), economy and evaluation (r = .71**) social and practice (r = .75**) technology and practice (r = .64**), and every variable expectation has upland relation of politics variable and the practice (r = .75**), politics and evaluation (r = .75**) economy and

practice ($r = .68^{**}$), economy and evaluation ($r = .68^{**}$) social and practice ($r = .72^{**}$)
Technology and practice ($r = .63^{**}$).

3. Regarding to the dynamic patterns of sports organizing administration for the youths in the three southern border provinces are as follows 1) in usual situations most sports administrations activity have emphasize on organizations which are related to the variable as follows: politics and evaluation, economy and organization, social and organization, social and practice, technology and organization. 2) in the unusual situation most sport administrations activity have emphasized on the practice and more effective strategies then the usual situation which are related to the variable as follows: politics and practice, politics and evaluation, economy and evaluation, social and practice, technology and practice. 3) The expectation something in sport administration activity arrangement will emphasize to practice most by will by pertaining to the variable as follows, politics and practice, politics and evaluation, economy and practice, economy and evaluation, social and practice, and technology and practice.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
คำถามในการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้.....	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	10
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	10
2 เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	12
แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเชิงพลวัต.....	13
แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ.....	40
แนวคิดยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาแห่งชาติ.....	66
แนวคิดและทฤษฎีสังคมวิทยาการกีฬา.....	72
ปัจจัยด้านจิตวิทยาการกีฬา.....	79
คุณสมบัติของกิจกรรมกีฬา.....	92
เยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้.....	95
อิสลามกับการออกกำลังกาย.....	97
การวิเคราะห์ PEST Analysis.....	100
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	102

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	113
วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	114
วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ.....	116
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	122
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	122
ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม.....	147
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อ รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้.....	170
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	179
สรุปผลการวิจัย.....	179
อภิปรายผล.....	180
ข้อเสนอแนะ.....	187
บรรณานุกรม.....	189
ภาคผนวก.....	199
ภาคผนวก ก.....	200
ภาคผนวก ข.....	206
ภาคผนวก ค.....	222
ภาคผนวก ง.....	233
ภาคผนวก จ.....	244
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	249

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1-1	หลักการเขียนสมการตัวแปรการไหลและตัวแปรช่วย..... 30
3-1	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง..... 116
3-2	สรุปขั้นตอนการวิจัย..... 120
4-1	สภาพการบริหารจัดการกีฬาในบริบทของยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา สภาพแวดล้อมทางกีฬาและประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา..... 138
4-2	สภาพการบริหารจัดการกีฬาในบริบทของสังคมวิทยาการกีฬา สภาพแวดล้อมทางกีฬาและประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา..... 140
4-3	สภาพการบริหารจัดการกีฬาในบริบทของสังคมวิทยาการกีฬา สภาพแวดล้อมทางกีฬาและประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา..... 142
4-4	สภาพการบริหารจัดการกีฬาในบริบทของจิตวิทยาการกีฬา สภาพแวดล้อมทางกีฬาและประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา..... 144
4-5	จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไป..... 147
4-6	จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานการณ์ในชุมชน..... 148
4-7	ค่าเฉลี่ยกิจกรรมกีฬาที่ต้องการให้จัดในชุมชน..... 150
4-8	การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา..... 151
4-9	ประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา..... 154
4-10	ประสิทธิผลขององค์ประกอบการจัดกิจกรรมกีฬา..... 157
4-11	ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารกีฬาในสถานการณ์ปกติ..... 159
4-12	ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ..... 160
4-13	ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารกีฬาในสถานการณ์ที่คาดหวัง..... 161
4-14	ความสัมพันธ์ภายในระหว่างประสิทธิผลแต่ละด้าน..... 162
4-15	ความสัมพันธ์ภายในระหว่างสภาพแวดล้อมทางการบริหารแต่ละด้าน..... 162
4-16	จุดเน้นการพัฒนาต้นแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัต..... 168

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2-1 ส่วนประกอบของระบบ.....	15
2-2 ประเภทของระบบ.....	16
2-3 องค์ประกอบภายในฟังก์ชันการตัดสินใจ.....	18
2-4 Causal loop diagram notation.....	20
2-5 Stock and flow diagramming notation.....	21
2-6 ขั้นตอนการสร้าง โครงสร้างวิเคราะห์พลวัตระบบ.....	23
2-7 การกำหนดโครงสร้างและวิเคราะห์แบบจำลอง.....	24
2-8 ขั้นตอนการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบตามวิธีของ Richardson and Pugh.....	25
2-9 ขั้นตอนการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบตามวิธีของ Coyle.....	26
2-10 ขั้นตอนการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบ.....	28
2-11 การวางแผนเป็นรากฐานของการบริหาร.....	46
2-12 วัฏจักรเคมี.....	59
4-1 สรุปลักษณะการบริหารจัดการกีฬาจากการสังเกต.....	146
4-2 กรอบแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสภาพแวดล้อมทางการบริหาร.....	163
4-3 ความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลกับสถานะแวดล้อมทางการบริหาร.....	164
4-4 จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ปกติ.....	165
4-5 จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ไม่ปกติ.....	166
4-6 จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ที่คาดหวัง.....	167
4-7 กรอบแนวคิดโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผล.....	169
4-8 ต้นแบบจุดเน้นการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬา.....	169
4-9 รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้.....	171

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐบาลได้กำหนดนโยบายด้านการกีฬาโดยส่งเสริมกิจกรรมกีฬาเพื่อสร้างความสามัคคีของประชาชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต) กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และสำนักงานกองทุนสนับสนุนสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ในการพัฒนาเยาวชน ด้านกีฬาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โครงการพัฒนาเยาวชนให้คิดใหม่ ทำใหม่ ภายใต้ข้อกำหนดที่ว่าทำเพื่อบ้านเกิดของตน ของการเป็นผู้นำ และพร้อมที่จะสร้างสรรค์ สังคม และท้องถิ่นของตน ให้รอดพ้นจากภัยสังคมและวิกฤตที่กำลังระอุอยู่ในขณะนี้ ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตามที่ กมล กมลตระกูล (2552) กล่าวว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายู นับถือศาสนาอิสลาม นิยมพูดภาษามลายูท้องถิ่นเป็นภาษาหลักที่ใช้พูดกันในบ้าน สัดส่วนประชากรในปี พ.ศ. 2552 มีจำนวน ร้อยละ 80 หรือ 1.39 ล้านคนจากประชากรทั้งหมด 1.76 ล้านคน ในขณะที่มีชาวไทยพุทธอยู่เพียงร้อยละ 20 ซึ่งกระจายอยู่ทั่วไปทั้งในเขตเมืองและชนบท ปัญหาการก่อความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ทวีความรุนแรง โดย ศรีสมภพ จิตรภักดิ์ศรี (2553) กล่าวว่า ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากการปล่อยปละละเลยและไม่เข้าใจปัญหาที่แท้จริงในหลายทศวรรษที่ผ่านมา โดยรูปแบบของการก่อความไม่สงบได้พัฒนาขึ้นตามสภาวะแวดล้อม การดำเนินการต่างขยับเป้าหมายในอดีตจากการล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ ไปสู่การแบ่งแยกดินแดนมีอำนาจอธิปไตยในการปกครองตนเอง โดยการใช้ชาติพันธุ์ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และศาสนา นั่นคือ การนำไปสู่การเป็นปัตตานีดารุสลาม สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ยังคงเป็นประเด็นที่สร้างความวิตกกังวลให้กับประชาชนไทยทั่วประเทศ และเป็นปัญหาหลักที่รัฐบาลต้องหาแนวทางแก้ไข (คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ, 2549) ซึ่งปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ส่งผลโดยตรงต่อสุขภาพทางกายและจิตใจของเยาวชนและประชาชนในพื้นที่ เยาวชนเป็นผู้ก่อเหตุความรุนแรงมากที่สุด (สุรชาติ บำรุงสุข, 2552) โดยหมายจับส่วนใหญ่จะเป็นเยาวชนอายุ 20-25 ปี ซึ่งการที่เยาวชนก่อเหตุเพราะภาครัฐเข้าไปไม่ถึงเยาวชน หลายกลุ่มถูกปล่อยปละละเลย และไม่ได้รับความเป็นธรรม แม้ปัจจุบันจะมีโครงการของรัฐมากมาย แต่ก็ยังไม่ถึง จึงทำให้ถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย หากได้รับข้อมูลข่าวสารที่บิดเบือนไม่ถูกต้องจากผู้ไม่หวังดี โดยเยาวชนถูกใช้เป็นกลไกที่ก่อให้เกิดความไม่สงบ

ในพื้นที่ ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละปี (อัมมาร สยามวาลา, 2553) ความรุนแรงของ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดในรอบ 75 เดือน จากมกราคม พ.ศ. 2547 ถึง มกราคม พ.ศ. 2553 มีเหตุการณ์ความไม่สงบ 9,446 ครั้ง ทำให้มีผู้เสียชีวิตประมาณ 4,100 ราย บาดเจ็บ 6,509 ราย (ศรีสมภพ จิตรภิมย์ศรี, 2553)

จากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในหลาย ๆ ประเทศองค์การสหประชาชาติ (UN) ได้นำกีฬาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะช่วยลดความขัดแย้งในสังคม และเป็นวิถีทางที่จะก่อให้เกิดความสงบจากภาวะสงครามได้ เพราะกีฬาเป็นกิจกรรมที่คนทั่วโลกรู้จักและเข้าใจได้ง่าย (United Nation [UN], 2005) กีฬาที่องค์การสหประชาชาติใช้ในการแก้ไขสถานการณ์ในเยาวชนและการพัฒนาเยาวชน ให้เปลี่ยนแปลงแนวคิดที่หลงผิดและการสร้างความรุนแรง โดยการสร้างความสามัคคีด้วยกิจกรรมกีฬา เป็นแนวทางหนึ่งที่จะแก้ปัญหาและลดความรุนแรงในพื้นที่ รวมทั้งการแก้ปัญหาเรื่องความแตกแยกในสังคม จากบทสรุปประเด็นสำคัญ ๆ จากวิทยากรและผู้เข้าร่วมสัมมนาเรื่อง “กีฬาแก้ปัญหาชาติได้ทุกอย่าง” จัดโดยคณะกรรมการการกีฬาวุฒิสภา เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ.2552 ได้มีบทสรุปส่วนหนึ่งว่า “ในโลกสมัยใหม่ ประเทศมหาอำนาจหลาย ๆ ประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา รัสเซีย และญี่ปุ่น ได้ใช้กีฬาเป็นกิจกรรมที่แก้ไขวิกฤติทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง” และรัฐบาลมีนโยบายและงบประมาณที่ใช้ดำเนินการให้ได้มาซึ่งความสามัคคีและความสงบเรียบร้อย โดยรัฐบาลได้กำหนดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อที่จะเข้าถึงเยาวชนโดยมีการนำมาใช้หลายรูปแบบ กีฬาเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่รัฐใช้เป็นแนวทางพื้นฐานเพื่อให้เยาวชนมีสุขภาพกายและใจที่ดี มีความสนุกสนานและผ่อนคลายจากสถานการณ์ที่ตึงเครียด กิจกรรมกีฬาเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน การยอมรับความคิดเห็นและเคารพซึ่งกันและกัน กิจกรรมกีฬาจึงเป็นสื่อที่เข้าถึงเยาวชนได้อย่างดี และเยาวชนมีความสนใจในด้านกีฬาและการแข่งขันอย่างมาก (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2550) กีฬาเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการปูพื้นฐานด้านสุขภาพกายและจิตใจเพื่อเข้าสู่เยาวชน ด้วยความสนุกสนานและการมีกฎกติกา มารยาท รวมทั้งการมีน้ำใจนักกีฬาในสถานการณ์กีฬาที่บังคับ ที่ต้องทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมต้องทำงานร่วมกัน ต้องยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และแฝงไปด้วยความตื่นตัวท้าทาย (สมเกียรติ สุขนันทพงศ์, 2539)

รัฐบาลได้มีนโยบายในการกระจายการพัฒนากีฬาไปสู่ทุกภูมิภาคของประเทศ เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก เยาวชน และประชาชน ได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายให้มากที่สุด แต่สภาพการดำเนินงานพบปัญหาหลายด้าน อาทิ ด้านบุคลากร ด้านสถานที่และอุปกรณ์ และด้านการบริหารจัดการ เนื่องจากขาดรูปแบบและแนวทางที่ชัดเจนในการส่งเสริมกีฬา (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2552) การจัดกิจกรรมกีฬาในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ปัจจุบัน พบว่าการดำเนินงาน

การจัดการกีฬาที่มีปัญหาและอุปสรรคในแต่ละด้าน คือ ด้านงบประมาณในการสนับสนุนที่ส่วนใหญ่ถูกใช้ในด้านกีฬาที่เริ่มต้นและจบที่การแข่งขันตามงบประมาณที่ได้รับสนับสนุนเป็นครั้งคราว ด้านการจัดการกิจกรรมกีฬาขาดความต่อเนื่องและเป็นการจัดแบบต่างคนต่างจัด และให้ความสำคัญกับการแข่งขันกีฬาที่มีชัยชนะมากเกินไป และเป็นกีฬาที่มีทักษะขั้นสูง ด้านสมาชิกผู้มีส่วนร่วมของกิจกรรมกีฬาผู้เล่นยังอยู่ในวงจำกัด เยาวชนให้ความสนใจน้อย ขาดความรู้และแรงจูงใจในการเล่นกีฬาและออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ และไม่ครอบคลุมเยาวชนที่เป็นมุสลิม ซึ่งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีเยาวชนจำนวนมาก ที่ควรได้รับการสนับสนุนส่งเสริมการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย เนื่องจากในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังไม่มีแนวทางการจัดการกิจกรรมกีฬาที่เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับเยาวชนส่วนใหญ่ที่เป็นมุสลิม แสดงให้เห็นว่าการเริ่มต้นและการสิ้นสุดที่การแข่งขันอาจเหมาะสมกับสภาพการณ์ทั่วไป แต่อาจจะไม่มีวิธีการบริหารจัดการเรื่องการใช้กีฬาเป็นยุทธวิธีในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เนื่องจากกิจกรรมกีฬาจะช่วยพัฒนาจิตใจคนในสถานะที่เป็นเอกัตบุคคลแล้ว กิจกรรมกีฬายังมีบทบาทที่จะช่วยให้มวลมนุษย์อยู่ด้วยกัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางความคิด เชื้อชาติ วัฒนธรรม ภาษา

การที่ภาครัฐส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยให้ความสำคัญกับกีฬาและใช้เป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมสุขภาพของประชาชนในสังคม และการใช้เวลาว่างของเยาวชนให้เกิดประโยชน์ โดยใช้คุณสมบัติของกีฬา ในการส่งเสริมศักยภาพของกลุ่มเยาวชนโดยใช้กีฬาเป็นเครื่องมือให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน จากการจัดกิจกรรมกีฬาที่ผ่านมาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นการจัดเพื่อคนจำนวนมากไม่ได้จัดเฉพาะกลุ่มทำให้ขาดความร่วมมือจากเยาวชน และสภาพของการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ขาดรูปแบบและแนวทางที่ชัดเจนในการจัดกิจกรรมกีฬาให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในพื้นที่ที่เกิดขึ้น ในการวิจัยเรื่องนี้ได้ทำการศึกษาการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อตอบสนองความต้องการของเยาวชน ซึ่งผลจากการวิจัยครั้งนี้จะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในพื้นที่และกลุ่มเยาวชนให้เกิดความร่วมมือกันจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมความเข้มแข็งของสังคมและสร้างคุณภาพของเยาวชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสภาพการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
2. ศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
3. พัฒนารูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

คำถามในการวิจัย

1. สภาพการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นอย่างไร
2. ประสิทธิผลการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความสัมพันธ์จากสาเหตุใดบ้าง
3. รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีลักษณะอย่างไร

ทฤษฎีและหลักการที่ใช้พัฒนารอบแนวคิดในการวิจัยมีดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การศึกษา

ตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) เป็นแผนที่ใช้ในการพัฒนาการจัดการศึกษาของประเทศ ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมุ่งเน้นให้เด็ก และเยาวชนมีความรู้ความเข้าใจการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย มีระเบียบวินัย มีคุณธรรม จริยธรรม มีสุขภาพดี และพัฒนาไปสู่กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 กีฬาเพื่อมวลชนเป็นกิจกรรมกีฬา หรือกิจกรรมนันทนาการที่จัดให้กับประชาชน ทุกเพศ ทุกวัย ได้เข้าร่วมกิจกรรม โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ประชาชนทุกคน มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีคุณภาพชีวิตที่ดี ในการดำรงชีวิตประจำวันและเป็นผู้ผลิตที่มีคุณภาพของประเทศซึ่งสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ลดความขัดแย้งในสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 กีฬาเพื่อความเป็นเลิศเพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาและนักกีฬาผู้พิการ มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนาความสามารถทักษะ และจริยธรรม โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในด้านการแข่งขันกีฬา

2. แนวคิดสังคมวิทยาการกีฬาของ Theodoson and Theodoson (1969 อ้างถึงใน ชัชชัย โโกมารทัต, 2536)

สังคมวิทยาการกีฬา (Sport sociology) โดยการประยุกต์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและกระบวนการทางสังคมในบริบทของการกีฬา เพื่อให้ผู้ที่ศึกษาได้เข้าใจปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวนักกีฬา ผู้ฝึกกีฬา ผู้ดูกีฬา ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเป็นการศึกษาทั้งระบบของสังคมและกีฬาที่มีความเกี่ยวข้องกัน

3. คุณสมบัติของกีฬา

กีฬาเป็นกิจกรรมที่นำมาใช้เพื่อความสนุกสนานและเพื่อแสดงออกซึ่งความสามารถทำร่างกายแข็งแรง สุขภาพสมบูรณ์ มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสามัคคีในระหว่างกันและกันซึ่งจะเป็นสิ่งที้นำมาแห่งการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม เป็นพลเมืองที่ดีของประชาชาติ

4. ปัจจัยด้านจิตวิทยาตามแนวคิดของ Cox (2002)

การนำหลักทางจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การกีฬาเพื่อการพัฒนาความสามารถทางการกีฬา การใช้กีฬาเป็นพาหนะในการพัฒนาคนทำให้แต่ละคนที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายตามศักยภาพที่ตนมีอยู่

5. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้วย PEST Analysis ตามแนวคิดของ Wheelen and Hunger (2002) ในการวิเคราะห์ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจที่สำคัญของการเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานสภาพแวดล้อมภายนอกเป็นปัจจัยภายนอกในระดับกว้างและมีผลกระทบโดยอ้อมต่อการปฏิบัติการขององค์กรที่จะดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

6.แนวคิดของการบริหารจัดการของ Bridges and Roquemore (2001)

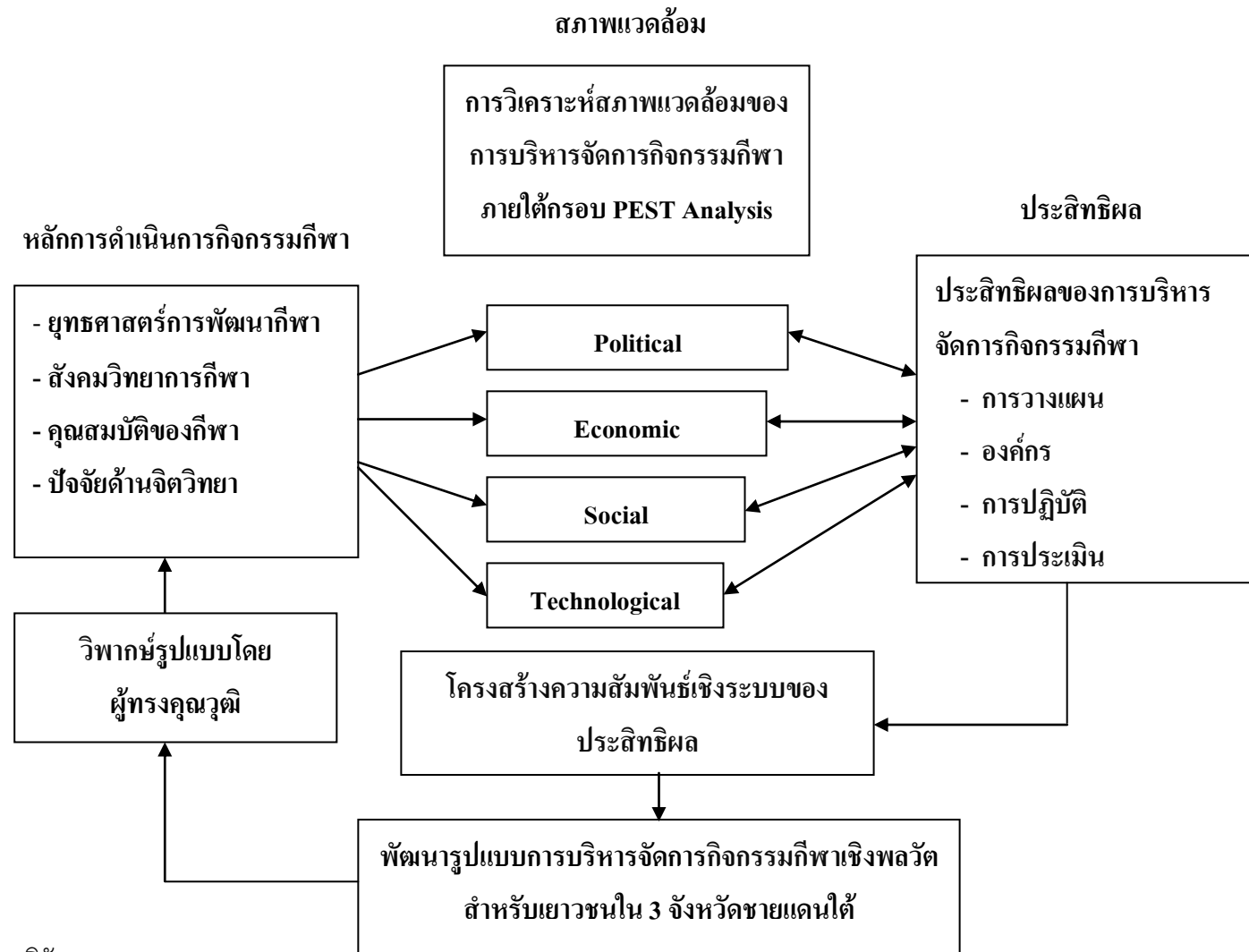
การบริหารจัดการเป็นกระบวนการ ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุจุดหมายขององค์กร โดยอาศัยหน้าที่ทางการบริหารจัดการที่สำคัญ โดยเฉพาะการบริหารจัดการด้านการกีฬา มีปัจจัยโดยเฉพาะที่จะต้องนำมาพิจารณาและวิเคราะห์ให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าประสงค์ที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพโดยศึกษาการวางแผนการจัดองค์กร การปฏิบัติ และการประเมิน

7. แนวคิดพลวัตของระบบ (System dynamics) ของ Coyle (1996)

การจัดการเชิงพลวัตในการประยุกต์ใช้หลักทั่วไปมากขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์และข้อมูลที่การบริหารจัดการ เป็นสิ่งที่ต้องสร้างขึ้นคู่กับปัญหาและเทคนิคที่ใช้ในสาขาเฉพาะและประเภทของสถานการณ์ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับข้อมูลที่แตกต่างกัน โดยประกอบไปด้วยระบบย่อย ๆ (Subsystem) ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้อนข้อมูล (Input)

กระบวนการ (Process) ผลลัพธ์ (Output) และการป้อนกลับหรือย้อนกลับ (Feedback) (Stair & Reynolds, 2001) ในการศึกษาครั้งนี้ความเป็นพลวัตจากสถานการณ์ปกติ สถานการณ์ไม่ปกติ และสถานการณ์ที่คาดหวัง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้

1. ได้แนวทางสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
2. ได้ข้อมูลในการออกแบบและกำหนดทางเลือกการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
3. ได้รูปแบบการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อันจะนำไปสู่การใช้กีฬาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเสริมสุขภาพกาย สุขภาพใจที่ดี และสร้างความสามัคคีให้กับประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้ดำเนินการวิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหาการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาโครงสร้างการบริหารจัดการเชิงระบบในการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดภาคใต้ ภายใต้การศึกษามโนทัศน์และทฤษฎี ดังนี้

- 1.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา
 - กีฬาพื้นฐาน
 - กีฬาเพื่อมวลชน
 - กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
- 1.2 สังคมวิทยาการกีฬา
 - วัฒนธรรม
 - การเมือง
 - การศึกษา
 - ศาสนา
 - ร่างกายและจิตใจ
- 1.3 ปัจจัยด้านจิตวิทยา
 - ความต้องการออกกำลังกาย
 - แรงจูงใจในการเล่นกีฬา
 - ทักษะคติของเยาวชนที่มีต่อกีฬา

1.4 คุณสมบัติของกิจกรรมกีฬา

- รูปแบบการจัด
- การแข่งขัน
- สถานที่และอุปกรณ์
- ความสามารถสูงสุดในการเข้าร่วมกิจกรรม

1.5 แนวคิดการจัดการ (Bridges & Roquemore, 2001)

- การวางแผน
- การจัดองค์กร
- การปฏิบัติ
- การประเมิน/ การควบคุม

1.6 แนวคิดพลวัตของระบบ (System dynamics) ของ Coyle (1996)

2. ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- เยาวชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จำนวน 38,440 คน
- ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์ในการดำเนินงานด้านกีฬาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ชายแดนภาคใต้

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.2.1 ผู้เชี่ยวชาญที่ให้ข้อมูลโดยสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) จำนวน 15

คน ซึ่งประกอบด้วย

2.2.1.1 ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการบริหารงานกิจกรรมกีฬาที่

ดำเนินงานกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 6 คน

2.2.1.2 ผู้บริหารส่วนท้องถิ่นที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการปฏิบัติงาน

กิจกรรมกีฬา ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 6 คน

2.2.1.3 ผู้นำศาสนาที่อยู่ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จำนวน 3 คน

2.2.2 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเหมาะสมของการนำรูปแบบการบริหารจัดการ

เชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการวิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 5 คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาแห่งประเทศไทยประจำจังหวัด การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาและสุขภาพ หัวหน้างานกีฬาและนันทนาการกองการศึกษา

2.2.3 เยาวชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2.2.4 เจ้าหน้าที่กีฬาประจำอำเภอใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เป็นผู้นำศาสนาจะไม่เข้าใจภาษาไทยและพูดภาษาไทยได้น้อย จึงต้องใช้ล่ามภาษาท้องถิ่นเข้ามาช่วยในการสื่อสาร ซึ่งอาจทำให้ได้รับข้อมูลต่าง ๆ ไม่สมบูรณ์ในบางประเด็น
2. การเก็บรวบรวมข้อมูลทำได้ในพื้นที่จำกัดเนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบ
3. ผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่กล้าให้ความร่วมมือกับการสัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถามเนื่องจากมีความวิตกกังวลกับความปลอดภัยของตนเองที่อยู่ในพื้นที่
4. มีปัญหาความปลอดภัยในการเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การบริหารจัดการ (Management) หมายถึง ชุดของหน้าที่ต่าง ๆ (A set of functions) ที่กำหนดทิศทางในการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการปฏิบัติงานการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในด้านการวางแผน องค์กร การปฏิบัติ และการประเมิน

พลวัต (Dynamic) หมายถึง รูปแบบการจัดกิจกรรมที่เกิดจากปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มากระทบทำให้การเปลี่ยนแปลงของระบบที่เกิดขึ้น

สถานการณ์ปกติ หมายถึง ภาวะที่ไม่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นและมีการใช้ชีวิตอย่างปกติของคนที่อยู่ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

สถานการณ์ไม่ปกติ หมายถึง ภาวะที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นและต้องการความปลอดภัยของคนที่อยู่ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ความคาดหวัง หมายถึง สภาวะความต้องการของคนที่อยู่ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความต้องการให้เกิดการพัฒนาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

กิจกรรมกีฬา หมายถึง กิจกรรมกีฬาที่จัดขึ้นสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา หมายถึง นโยบายในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

สังคมวิทยาการศึกษา หมายถึง การสร้างความร่วมมือของเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ด้วยกิจกรรมกีฬา

คุณสมบัติของกีฬา หมายถึง การนำกีฬามาเป็นส่วนหนึ่งในการทำกิจกรรมร่วมกันของคนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จิตวิทยาการศึกษา หมายถึง การนำวิธีการในการสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นให้คนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เล่นกีฬาและมีส่วนร่วมกับการจัดกิจกรรมกีฬา

เยาวชน หมายถึง ผู้ที่มีอายุ 15-20 ปี ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ สภาพแวดล้อมภายนอกในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หมายถึง การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกในการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้แนวคิด PEST Analysis โดยกำหนดความหมายและขอบเขตไว้ ดังนี้

Political (P) หมายถึง การเมืองการปกครองซึ่งในการวิจัยครั้งนี้เน้นเฉพาะด้านการมีส่วนร่วมกับการจัดกิจกรรมกีฬา

Economic (E) หมายถึง สภาพเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

Social (S) หมายถึง สังคมของคนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้กับการจัดกิจกรรมกีฬา

Technology (T) หมายถึง การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาในประเด็นสำคัญดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเชิงพลวัต
2. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ
3. แนวคิดยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา
 - 3.1 กีฬาพื้นฐาน
 - 3.2 กีฬาเพื่อมวลชน
 - 3.3 กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. แนวคิดสังคมวิทยาการกีฬา
 - 4.1 วัฒนธรรม
 - 4.2 การเมืองและการปกครอง/ เศรษฐกิจ/ สังคม
 - 4.3 การศึกษา
 - 4.4 ศาสนา
5. แนวคิดปัจจัยด้านจิตวิทยา
 - 5.1 ความต้องการออกกำลังกาย
 - 5.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬา
 - 5.3 ทักษะจิตของเยาวชนที่มีต่อกีฬา
6. คุณสมบัติของกิจกรรมกีฬา
 - 6.1 รูปแบบการจัด, การแข่งขัน
 - 6.2 สถานที่และอุปกรณ์
 - 6.3 ความสามารถสูงสุดในการเข้าร่วมกิจกรรม
7. เยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้
8. อิสลามกับการออกกำลังกาย
9. การวิเคราะห์ PEST Analysis

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก ที่จะวิเคราะห์ในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเชิงพลวัต (Dynamic management)

Forrester (1986) ผู้ก่อร่างแนวคิดของพลวัตระบบ (System dynamics) ได้ให้คำนิยามไว้ว่า คือ การสืบค้นของลักษณะเฉพาะ (Characteristics) ในการป้อนกลับของข้อมูล (Information feedback) ของระบบ และการใช้แบบจำลอง (Model) สำหรับการออกแบบปรับปรุงองค์การและเป็นตัวนำวิธีการปฏิบัติ พลวัตของระบบ เป็นจุดเริ่มในการควบคุมเชิงวิศวกรรม และการจัดการ เป็นวิธีการที่ใช้สร้างมุมมองที่เป็นรากฐานของการย้อนกลับ และการหน่วงของข้อมูล เพื่อเข้าใจพฤติกรรมของพลวัตของระบบกายภาพ ชีวภาพ และสังคม

Coyle (1996) กล่าวว่า “พลวัตระบบ เป็นวิธีการของการวิเคราะห์ปัญหาซึ่งมีเวลาเป็นตัวแปรสำคัญ และรวมถึงการศึกษาว่าทำอย่างไรระบบถึงจะป้องกันการปะทะ หรือสร้างผลกำไรในสถาน การณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันของโลกภายนอก

Richardson and Pugh (1981) ให้คำจำกัดความว่า คือ วิธีการที่ใช้ในการทำความเข้าใจปัญหาที่มีความซับซ้อน โดยประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ ปัญหาที่ศึกษาเป็นปัญหาที่มีการเปลี่ยนแปลงตามเวลาและถูกมองในลักษณะของวงจรป้อนกลับ

Coyle (1996) ให้คำจำกัดความว่า “พลวัตของระบบ (System dynamics) คือ วิธีการวิเคราะห์ปัญหาซึ่งมีเวลาเป็นปัจจัยสำคัญและเป็นการศึกษาว่า ทำอย่างไรระบบจึงจะสามารถดำรงอยู่ได้ หรือทำให้เกิดรูปแบบที่ได้รับประโยชน์เมื่อมีสถานะภายนอกกระทบ”

จากคำจำกัดความที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า “พลวัตระบบ (System dynamics) คือ วิธีการสำหรับใช้ศึกษาและจัดการกับระบบที่มีความซับซ้อน และมีการป้อนกลับของข้อมูลและวิเคราะห์ปัญหาของระบบที่ปัจจัย และตัวแปรมีการเปลี่ยนแปลงตามเวลาหรือมีการเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง โดยศึกษาโครงสร้างพื้นฐานและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในระบบ รวมทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบ และนำมาสร้างเป็นแบบจำลอง (Model) ทางคอมพิวเตอร์ เพื่อจำลองพฤติกรรมของระบบเมื่อเวลาผ่านไปและนำไปสู่การปรับปรุงโครงสร้าง และนโยบายที่มีประสิทธิภาพต่อไป นอกจากนี้ สำหรับการวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหาของระบบ ต้องเริ่มต้นคิดอย่างเป็นระบบ (System thinking) โดยการพิจารณาถึงสาเหตุของแต่ละเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น โดยมุ่งเน้นถึงการป้อนกลับ (Feedback) ที่ย้อนกลับมาในลักษณะของวงรอบ (Loop) เพื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุ (Cause) ของแต่ละเหตุการณ์ (Event) ที่เกิดขึ้นในระบบแล้วทำการสร้างแบบจำลองสถานการณ์ขึ้นมา เพื่อศึกษาว่าเมื่อเวลาผ่านไปจะเกิดอะไรขึ้นกับระบบและเกิดขึ้นอย่างไร (Reid & Koljonen, 1999)

ที่มาของพลวัตระบบ

พลวัตระบบ (System dynamics) เริ่มต้นครั้งแรกในอเมริกาเมื่อปี ค.ศ. 1961 โดย Professor Jay W. Forrester จาก The Massachusetts Institute of Technology (MIT) ซึ่งได้นำเอาหลักการที่ Norbert Weiner เสนอไว้ไปศึกษาระบบอุตสาหกรรมและสรุปผลงานไว้ในหนังสือชื่อ ว่า พลวัตทางอุตสาหกรรม (Industrial dynamics) ต่อมาตัวแบบพลวัตระบบ ได้เริ่มเป็นที่รู้จักคือ World dynamics ในปี ค.ศ. 1971 โดย Professor Jay W. Forrester และเกิดทีมที่พัฒนาต่อ จนเป็นหนังสือ Limit to growth (เขียน โดย Donella H. Meadows, Dennis Meadow, Jorgen Randers และ Williaam W. Behrens) ที่เขียนโดยอิงกับตัวแบบ World dynamics ในปี ค.ศ. 1972 ต่อมา มีการปรับปรุงตัวแบบและนำเสนอออกมาเป็น World dynamics 2 ในปี ค.ศ. 1973 งานเขียนเล่มนี้เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง (Coyle, 1996) โดยศึกษาถึงระเบียบวิธีการจัดการปัญหาในภาคอุตสาหกรรม เช่น ปัญหาการผลิตที่มีลักษณะไม่แน่นอน, ปัญหาการลดต่ำลงของส่วนแบ่งการตลาด (Market share) เป็นต้น ผลจากการใช้แนวคิดด้าน Industrial dynamics ศึกษาปัญหาดังกล่าว คือ ได้แนวทางนโยบายขององค์กรต่อการแก้ไขปัญหา นั้น ๆ และงานเขียนดังกล่าว มีการปรับปรุงล่าสุดในปี ค.ศ. 1991 เป็นตัวแบบจำลอง World dynamics 3 และหนังสือ Beyond the limit เขียนขึ้น โดย Donella H. Meadows, Dennis Meadow, Jorgen Randers โดยอิงกับตัวแบบ World dynamics 3 (พงศพัฒน์ สนทะมิโน, 2547, หน้า 32) ผลของการศึกษาการแก้ปัญหาในภาคอุตสาหกรรมด้วยแนวทางนี้เป็นเหตุผลักดันให้ Jay W. Forrester ขยายวงในการใช้แนวทางนี้และได้เปลี่ยนชื่อจาก Industrial dynamics มาเป็น System dynamics นับเป็นวิธีการใหม่สำหรับจำลองพฤติกรรมของระบบ เศรษฐศาสตร์และสังคมที่ซับซ้อน โดยมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการควบคุมแบบข้อมูลป้อนกลับ (Information feedback) (Leitch, 2002) ซึ่งทำให้ตระหนักถึงสถานะปัจจุบันและสามารถเปรียบเทียบสถานะปัจจุบันกับสถานะที่พึงพอใจ ระบบจึงสามารถควบคุมตัวเองได้ (Control theory) (Coyle, 1996)

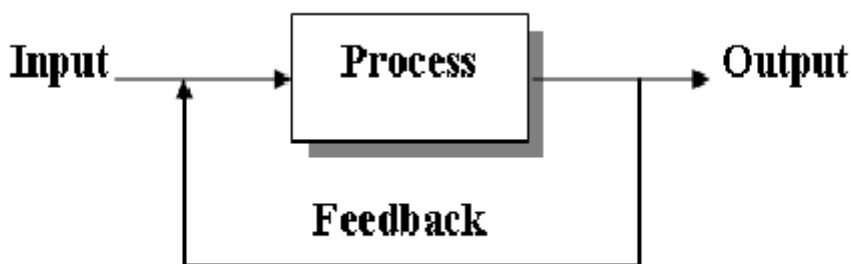
แม้ว่าแต่เดิมนั้นพลวัตของระบบมักถูกนำมาใช้กับปัญหาการจัดการทางธุรกิจ (Business management) แต่ต่อมาในปัจจุบันมีการใช้วิธีการนี้อย่างแพร่หลายกับปัญหาในด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาทางสังคม, ปัญหาเกี่ยวกับการขยายกำลังงานหรือการประยุกต์ใช้ในด้านของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ (Edward, 2000) และปัญหาด้านการศึกษา เป็นต้น (พัชรินทร์ อุ๋นเอมใจ, 2548)

คุณลักษณะของพลวัตของระบบ

ก่อนที่จะทำความเข้าใจคุณลักษณะของ System dynamics มีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจกับคำว่า “ระบบ” (System) ก่อน คำนี้เป็นคำที่ใช้กันแพร่หลายในวงการต่าง ๆ และใช้ในความหมายแตกต่างกันไป (พัชรินทร์ อุ๋นเอมใจ, 2548)

ในที่นี้ “ระบบ” หมายถึง ระเบียบเกี่ยวกับการรวมสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะที่ซับซ้อนให้เข้าลำดับกันประสานกันเป็นอันเดียวกัน ตามหลักเหตุผลทางวิชาการ หรือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ประสานเข้ากัน โดยกำหนดรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2538) ในแต่ละระบบจะมีขอบเขต (System boundary) ที่ประกอบไปด้วยระบบย่อย ๆ (Subsystem) ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้อนข้อมูล (Input) กระบวนการ (Process) ผลลัพธ์ (Output) และการป้อนกลับหรือย้อนกลับ (Feedback) (Stair & Reynolds, 2001) การดำเนินงานของระบบมีองค์ประกอบที่สำคัญ (กีระวัฒน์ นนทะ โชติ, 2550) ดังนี้

1. ตัวแปรนำเข้า (Input) หมายถึง สิ่งใด ๆ ก็ตามที่จะนำเข้าสู่ระบบ เช่น ข้อมูล, สถิติ, ตัวเลข, ค่าตั้งต้นของตัวแปรต่าง ๆ เป็นต้น
2. กระบวนการ (Process) หมายถึง วิธีการ การจัดการข้อมูล การปฏิบัติการ หรือการแปรรูปสิ่งต่าง ๆ ที่ป้อนเข้าสู่ระบบ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ หรือผลผลิตตามเป้าหมายที่ต้องการ
3. ตัวแปรออก (Output) หรือผลลัพธ์ หมายถึง สิ่งที่ได้จากการดำเนินการของกระบวนการ
4. การย้อนกลับ (Feedback) หรือการป้อนกลับ หมายถึง ส่วนที่ใช้ในการควบคุมกระบวนการต่าง ๆ ของระบบ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยส่วนย้อนกลับนี้อาจนำเอาผลผลิตไปเปรียบเทียบ และนำเข้าสู่ระบบอีกครั้ง เพื่อสร้างให้ผลลัพธ์ให้ตรงกับวัตถุประสงค์มากขึ้น ดังแสดงส่วนประกอบของระบบในภาพที่ 2-1 ดังนี้

ภาพที่ 2-1 ส่วนประกอบของระบบ (สมยศ นาวิการ, 2544 อ้างถึงใน ชาคริต ชาญชิตปรีชา, 2546, หน้า 36)

การแบ่งประเภทของระบบ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ระบบสถิตย์ (Static system) เป็นระบบที่มีสถานะคงที่ กล่าวคือ สถานะของระบบไม่มีการเปลี่ยนแปลงเมื่อเทียบกับเวลาที่เปลี่ยนไป เช่น Monte carlo simulation

2. ระบบพลวัต (Dynamics system) เป็นระบบที่มีการเปลี่ยนแปลงสถานะ โดยมีเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง นั่นคือเมื่อระบบจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาเปลี่ยนไป

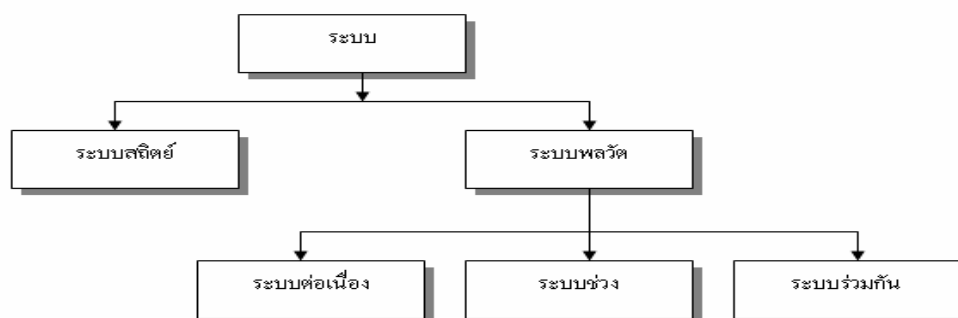
การแบ่งระบบพลวัต แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ระบบต่อเนื่อง (Continuous system) เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานะของระบบอย่างต่อเนื่องตามเวลาที่เปลี่ยนไปไม่สามารถแยกเวลา ณ จุดใดจุดหนึ่งได้

2. ระบบเป็นช่วงไม่ต่อเนื่อง (Discrete system) เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานะของระบบ ณ เวลาหนึ่ง ๆ ที่ไม่ต่อเนื่องกัน

3. ระบบผสม (Combined system) เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานะของระบบในบางช่วงอย่างต่อเนื่องและบางช่วงก็ไม่ต่อเนื่อง

ดังแสดงการแบ่งประเภทของระบบได้ในภาพที่ 2-2

ภาพที่ 2-2 ประเภทของระบบ

การดำเนินงานของระบบ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ จะประกอบด้วย สิ่งที่ระบบสามารถควบคุมได้ และสิ่งที่ระบบควบคุมไม่ได้ (Stair & Reynolds, 2001) ดังนี้

1. ตัวแปร (Variables) หมายถึง ปริมาณหรือรายการที่ผู้มีอำนาจตัดสินใจ (Decision maker) สามารถควบคุมได้ เช่น ค่าธรรมเนียมในการใช้บริการขององค์กร เป็นต้น

2. พารามิเตอร์ (Parameters) หมายถึง มูลค่าหรือปริมาณที่ไม่สามารถควบคุมได้ในระบบของการจัดการ เช่น ราคาวัตถุดิบ เป็นต้น

คุณลักษณะของพลวัตของระบบประกอบด้วย 2 ประการ คือ

1. การตระหนักว่าปัญหานั้นต้องเป็นปัญหาที่มีลักษณะเป็นพลวัต โดยพิจารณาด้วย 2 ปัจจัย คือ

1.1 ตัวแปรของปัญหานั้น ๆ ต้องเกี่ยวข้องกับปริมาณที่เปลี่ยนแปลงตามเงื่อนไขของเวลา โดยต้องสามารถอธิบายในรูปของแผนภูมิของตัวแปรกับเวลาได้ เช่น จำนวนผู้ว่างงานในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา หรือ การขึ้นลงของการซื้อ-ขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์

1.2 ตัวแปรหรือพารามิเตอร์ของกระบวนการนั้น ๆ ต้องเน้นความสำคัญของแนวคิดเกี่ยวกับการป้อนกลับ (Feedback)

2. ความจำเป็นในการใช้แบบจำลองอย่างเป็นทางการ (Formal model) กล่าวคือ พลวัตของระบบ คือการใช้แบบจำลองในเชิงปริมาณที่ต้องใช้คอมพิวเตอร์เข้าช่วยจำลองสถานการณ์ (Computer simulation)

โครงสร้างแบบจำลองพลวัตระบบ (Forrester, 1986)

โครงสร้างของแบบจำลองที่สามารถแสดงวัตถุประสงค์หลายประการได้อย่างประสบผลสำเร็จนั้นจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันได้ มีรูปแบบทางคณิตศาสตร์ที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ ต้องมีความสัมพันธ์กันระหว่างระบบอุตสาหกรรม เศรษฐกิจ และสังคม สามารถที่จะเพิ่มจำนวนตัวแปรได้โดยไม่มีข้อจำกัดทางคอมพิวเตอร์ แบบจำลองของพลวัตของระบบจะประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 4 อย่าง คือ

1. ระดับ (Level)

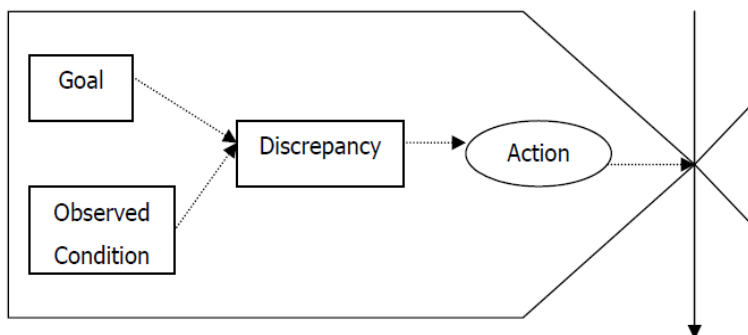
แสดงการสะสมของทรัพยากรที่ไหลในระบบ เป็นการอธิบายสถานภาพของระบบที่เวลาเฉพาะหนึ่ง ๆ โดยทรัพยากรในที่นี้อาจเป็นการสะสมที่มีตัวตนสามารถสัมผัสได้ เช่น การสะสมของสินค้าคงคลัง หรืออาจเป็นการสะสมของสิ่งที่ไม่มีตัวตน ไม่อาจสัมผัสได้ เช่น ความชอบ ความต้องการ ความเกลียด เป็นต้น

2. อัตราการไหล (Flow rate)

อัตราการไหล คือ อัตราการเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นตัวบอกความเร็วของการเปลี่ยนแปลงของระดับในระบบ

3. ฟังก์ชันการตัดสินใจ (Decision function หรือ Rate equation)

ฟังก์ชันการตัดสินใจของระบบประกอบด้วย 4 ส่วน คือ เป้าหมายหรือสถานภาพที่ต้องการสถานภาพที่ศึกษา ความแตกต่างของสถานภาพทั้งสอง และปฏิกิริยาซึ่งขึ้นกับความแตกต่างของสถานภาพ ดังภาพที่ 4 และการตัดสินใจจะทำให้เกิดการกระทำที่จะเกิดขึ้นและควบคุมอัตราการไหลอีกที

ภาพที่ 2-3 องค์ประกอบภายในฟังก์ชันการตัดสินใจ (Forrester, 1986)

4. ข้อมูลเพื่อช่วยในการตัดสินใจ (Information as a basic for decision) ข้อมูลนี้ช่วยทำให้เกิดการตัดสินใจครั้งใหม่

Forrester (1986) ได้อธิบายถึงวงจรป้อนกลับ (Feedback loop) ของพลวัตระบบว่า ฟังก์ชันการตัดสินใจจะควบคุมการกระทำที่มีผลต่ออัตราการไหล อัตราการไหลจะทำให้ระดับมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อสถานภาพของระดับเปลี่ยนไปก็จะทำให้เกิดการตัดสินใจใหม่ขึ้น ดังภาพที่ 4 ซึ่งแสดงวงจรป้อนกลับอันดับหนึ่งแต่ในระบบจริงอาจมีวงจรป้อนกลับที่มีอันดับที่หนึ่งหรืออันดับที่สูงกว่า หรืออาจเป็นวงจรป้อนกลับเชื่อมต่อกันเป็นลูกโซ่

จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าโครงสร้างพื้นฐานของแบบจำลองพลวัตระบบจะมีโครงข่าย (Network) เพียงหนึ่งโครงข่าย แต่ในความเป็นจริงแล้วกิจกรรมในทางอุตสาหกรรมจะประกอบไปด้วยโครงข่ายที่เชื่อมโยงระหว่างกัน ซึ่งชนิดโครงข่ายที่อยู่ในพลวัตของระบบแบ่งออกเป็น 6 ชนิด คือ

โครงข่ายวัสดุ (Materials network) หมายถึงโครงข่ายที่จะรวมอัตราการไหล (Flow) ทั้งหมดและการสะสม (Stock) ของสินค้าวัตถุดิบ, สินค้าคงคลังในกระบวนการผลิตและสินค้าสำเร็จรูป

โครงข่ายคำสั่ง (Order network) หมายถึงโครงข่ายที่จะเป็นคำสั่ง (Order) สำหรับสินค้า, เกณฑ์มาตรฐานสำหรับลูกค้าใหม่และข้อตกลงสำหรับโรงงานใหม่

โครงข่ายทรัพย์สิน (Money network) หมายถึงทรัพย์สินในที่นี้จะเป็นมุมมองของเงินสด การไหล (Flow) ของเงินจะเป็นการส่งผ่านการชำระเงินระหว่างระดับ (Level) ของเงิน

โครงข่ายบุคลากร (Personnel network) หมายถึงโดยปกติอาจจะหมายถึงตัวบุคคลหรือจะมองในแง่ของชั่วโมงแรงงาน

โครงข่ายอุปกรณ์ (Capital equipment network) หมายถึง โครงข่ายที่จะรวมถึงบริเวณภายในโรงงาน, เครื่องมือ และอุปกรณ์ที่จำเป็น

และโครงข่ายข้อมูลข่าวสาร (Information network) หมายถึง โครงข่ายที่จะรวมถึงแนวความคิดที่จะทำให้เกิดการตัดสินใจ เช่น ระดับสินค้าคงคลังที่ต้องการ, ขนาดของโครงการที่จำเป็นต่อโรงงาน, การคาดคะเนของยอดขาย, ระดับการจ้างงานที่ต้องการ และความรู้จากผลการค้นคว้าต่าง ๆ

แผนผังที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบ

โดยทั่วไป แผนผังที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองของพลวัตของระบบ (Kirkwood, 1998; Randy, 2001 อ้างถึงใน กิรวัดน์ นนทะโชติ, 2550) จะมีอยู่ 2 ชนิด คือ

1. แผนผังวงจรสาเหตุ (Casual Loop Diagram: CLDs) หรือแผนผังอิทธิพล (Influence diagrams)

ส่วนใหญ่แผนผังวงจรสาเหตุจะถูกใช้ในขั้นตอนเริ่มแรกของการทำความเข้าใจในแบบจำลองของระบบที่จะทำการศึกษา แผนผังชนิดนี้จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างกันของปัจจัยที่ยากต่อการอธิบายด้วยคำพูดให้เข้าใจได้ เพราะการอธิบายด้วยคำพูดจะเป็นห่วงโซ่เหตุผลแบบเส้นตรง ในขณะที่แผนผังชนิดนี้จะอธิบายได้ง่ายกว่าโดยจะแสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยออกมาเป็นห่วงโซ่เหตุและผลแบบวงกลมที่ขึ้นแก่กัน

แผนผังวงจรสาเหตุ (Causal loop diagrams) เป็นเครื่องมือหนึ่งที่ใช้เป็นตัวแทนของลักษณะโครงสร้างป้อนกลับ (Feed back structure) ที่ประกอบขึ้นมาเป็นระบบ แผนผังวงจรสาเหตุจะมีลักษณะพิเศษคือจะแทนความสัมพันธ์ของสาเหตุและผลกระทบด้วยลูกศรที่ปลายลูกศรจะมีเครื่องหมาย (+) และลบ (-) เครื่องหมาย (+) จะแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของผลกระทบที่ไปในทิศทางเดียวกับสาเหตุ เครื่องหมาย (-) จะแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของผลกระทบที่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการเปลี่ยนแปลงของสาเหตุ ดังนั้น Causal loop diagrams จะมีองค์ประกอบด้วยกันทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้ คือ

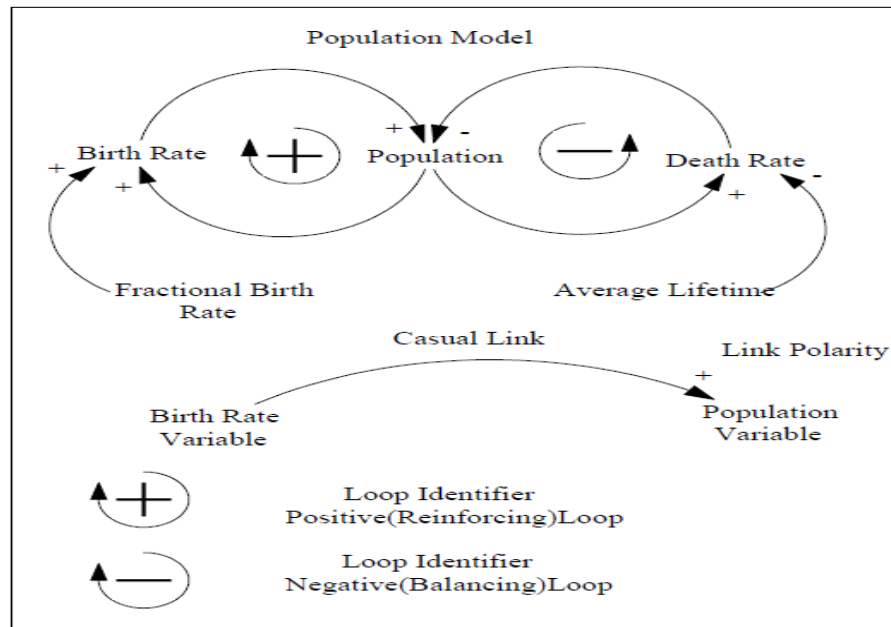
องค์ประกอบที่ 1 คือ มีตัวแปร (Variables) ที่เรากำหนดขึ้นมา

องค์ประกอบที่ 2 คือ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเราจะเชื่อมต่อกันด้วยลูกศร ซึ่งเรียกว่า Causal Link

องค์ประกอบที่ 3 คือ ระหว่างความสัมพันธ์ที่ปลายหัวลูกศร จะมีเครื่องหมายของขั้วความสัมพันธ์ถูกกำหนดให้เป็นขั้ว + หรือ ขั้ว -

องค์ประกอบที่ 4 คือ มีเครื่องหมายประจำ Loop ของแต่ละ Loop เป็น Positive (reinforcing) loop หรือ Negative (balancing) loop

ซึ่ง องค์ประกอบทั้ง 4 ของ Causal loop diagrams ได้ดังภาพที่ 2-4 ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2-4 Causal loop diagram notation (Sterman, 2000)

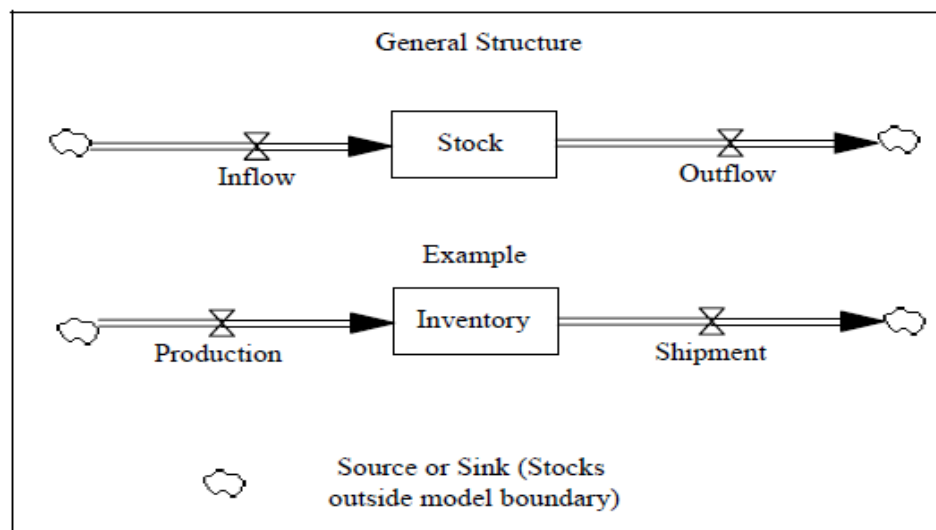
จากภาพที่ 2-4 สามารถอธิบายความหมายของแผนผังวงจรสาเหตุ (Causal loop diagrams) ได้ดังต่อไปนี้

ถ้า Causal link จากตัวแปร X ไปยังตัวแปร Y เป็น + หมายความว่า การเปลี่ยนแปลงในตัวแปร X จะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวแปร Y ไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ เมื่อ X เพิ่มขึ้น Y ก็เพิ่มขึ้นและเมื่อ X ลดลง Y ก็จะลดด้วย

และในทางกลับกันถ้า Causal link จากตัวแปร X ไปยังตัวแปร Y เป็น - หมายความว่า การเปลี่ยนแปลงในตัวแปร X จะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวแปร Y ไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน นั่นคือ เมื่อ X เพิ่มขึ้น Y ก็ลดลงและเมื่อ X ลดลง Y ก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

จากรูปภาพที่ 5 สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อมีอัตราการเกิดมากขึ้นส่งผลให้จำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นการตายของประชากรก็ย่อมเพิ่มมากขึ้นด้วย และเมื่อมีการตายเพิ่มมากขึ้นจำนวนประชากรทั้งหมดก็จะลดลง

2. แผนผังการไหล (Flow diagrams) หรือแผนผังระดับ-อัตรา (Level/ rate diagrams)
 แผนผังการไหลจะมีรายละเอียดมากกว่าแผนผังวงจรสาเหตุ แผนผังการไหลจะแสดง
 ตัวแปร 2 ชนิดที่ใช้แทนในระบบคือ ตัวแปรที่อยู่ในรูปของระดับหรือการสะสม (Level, stock or
 accumulation) และตัวแปรที่อยู่ในรูปของอัตราหรือการไหล (Rate of flow) ความสัมพันธ์ระหว่าง
 ตัวแปรทั้งสองชนิดนี้คือ ระดับ (Stock) จะเป็นการสะสมของบางสิ่งบางอย่าง ส่วน
 การไหล (Flow) จะเป็นการเคลื่อนย้ายหรือการไหลของบางสิ่งบางอย่างจากระดับหนึ่งไปยังระดับ
 อื่น แผนผังการไหลดังภาพที่ 2-5

ภาพที่ 2-5 Stock and flow diagramming notation (Sterman, 2000)

จากภาพที่ 2-5 อธิบายได้ว่า Stock แทนด้วยรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า, Inflow แทนด้วยรูป Pipe
 ซึ่งมีหัวลูกศรพุ่งเข้าหา Stock, outflow แทนด้วยรูป Pipe ซึ่งมีหัวลูกศรพุ่งออกจาก Stock และ Value
 มีไว้เพื่อควบคุมการไหล

Source or sink เปรียบเสมือน Stocks นอกขอบเขตของ Stock ที่เราจะแทนด้วย
 สี่เหลี่ยมผืนผ้า โดย Source เปรียบเสมือน Stocks เริ่มต้นการไหลเข้าสู่ Stock จริง และ Sink
 เปรียบเสมือน Stocks ที่รอการไหลจาก Stock จริง ๆ ไปสู่ Stocks ที่เป็น Sink

ดังนั้น Stocks คือ การสะสม (Accumulations) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็น Level ซึ่ง
 เป็นการสะสม คุณลักษณะที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจและการกระทำที่เกิดขึ้นในระบบของ Stock
 โดยอาจมีการหน่วงเวลา (Delay) ซึ่งเป็นการสะสมผลต่างระหว่าง Inflow และ Outflow ดังนั้น จึง

อาจกล่าวได้ว่า Stock ก็คือแหล่ง (Source) ของความไม่สมดุล (Disequilibrium) ของพลวัต (Dynamics) ที่เกิดขึ้นในระบบ (Sterman, 2000)

กระบวนการในการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบ

มีนักวิชาการได้นำเสนอกระบวนการในการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบไว้หลากหลาย อาทิเช่น Forrester (1986), Richardson and Pugh (1981), Coyle (1996), Sterman (2000) โดยมีรายละเอียดดังนี้

Forrester (1986) กล่าวถึง ขั้นตอนของกระบวนการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบ ดังนี้

1. ระบุปัญหา
2. หาปัจจัยที่มีผลกับสิ่งที่ทำการศึกษา
3. ติดตามวงจรป้อนกลับของข้อมูลที่มีเหตุผล ซึ่งเชื่อมโยงการตัดสินใจสู่การกระทำเป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงข้อมูลที่มีผลกับการตัดสินใจครั้งใหม่
4. เขียนนโยบายที่ใช้ในการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ ซึ่งอธิบายการตัดสินใจผลจากการตัดสินใจกับข้อมูลที่ได้รับ
5. สร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ (Mathematical model) ของนโยบายที่ใช้ตัดสินใจที่มาของข้อมูล และความสัมพันธ์ของส่วนประกอบของระบบ
6. การจำลองสถานการณ์โดยใช้แบบจำลอง เพื่อสร้างพฤติกรรมของระบบเมื่อเวลาผ่านไป (โดยปกติจะใช้คอมพิวเตอร์ในการคำนวณ)
7. เปรียบเทียบผลที่ได้จากการใช้แบบจำลองกับระบบจริง
8. แก้ไขแบบจำลองจนกระทั่งรับรองได้ว่าสามารถใช้แทนระบบจริงได้
9. ปรับปรุงแบบจำลอง โดยเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของโครงสร้างและนโยบาย เพื่อหาการเปลี่ยนแปลงซึ่งปรับปรุงพฤติกรรมระบบ
10. ปรับระบบจริงให้เป็นไปตามระบบที่สร้างขึ้นจากแบบจำลอง ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงภาพลักษณ์

กระบวนการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดปัญหาเพื่อแก้ปัญหาและกำหนดเป้าหมายเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ
2. อธิบายระบบด้วย Causal loop/ influence diagram
3. กำหนดโครงสร้างของแบบจำลอง
4. เก็บข้อมูลเบื้องต้น ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาแบบจำลอง
5. ทดสอบแบบจำลอง ออกแบบนโยบายและการประเมินผล

Coyle (1996) ได้เสนอขั้นตอนในการการสร้างโครงสร้างเพื่อวิเคราะห์พลวัตของระบบไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 คือการรู้จักปัญหา (Recognize problem) ทำให้เจอว่าใครทำอะไรสนใจในสิ่งใด เป็นการยากที่จะค้นหาคำตอบได้ในขั้นนี้

ขั้นที่ 2 ให้คำจำกัดความของปัญหา และระบบ (Definition of problems and system) โดยการอธิบายระบบด้วย Casual loop diagram

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์โดยการวาดรูปที่เรียกว่า Bright idea และ Pet theory โดยการวาดมาจากประสบการณ์ด้วยปัญหาอื่น ๆ หนึ่งในปัญหานั้น

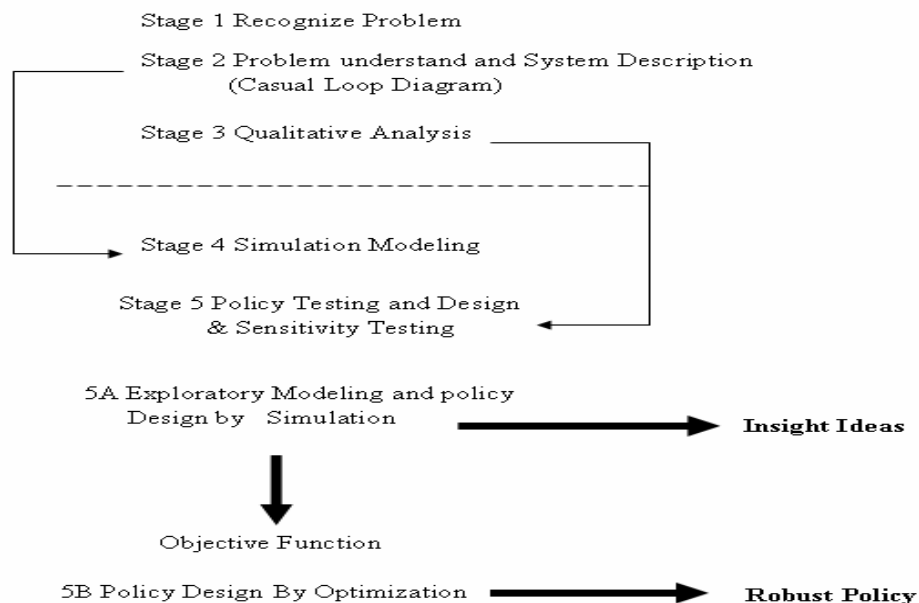
ขั้นที่ 4 การสร้างแบบจำลองสถานการณ์ (Simulation modeling)

ขั้นที่ 5 ตรวจสอบโดยการวิเคราะห์นโยบาย และความอ่อนไหว (Sensitivity) การตรวจสอบนโยบายใน 2 ระดับ คือ

ระดับที่ 5A ทดสอบด้วยนโยบายด้วยการจำลองสถานการณ์

ระดับที่ 5 B เลือคนโยบายโดยการวิเคราะห์จุดที่ดีที่สุด (Optimization)

สามารถแสดงเป็นแผนภาพการสร้างโครงสร้างเพื่อวิเคราะห์พลวัตระบบดังภาพที่ 2-6

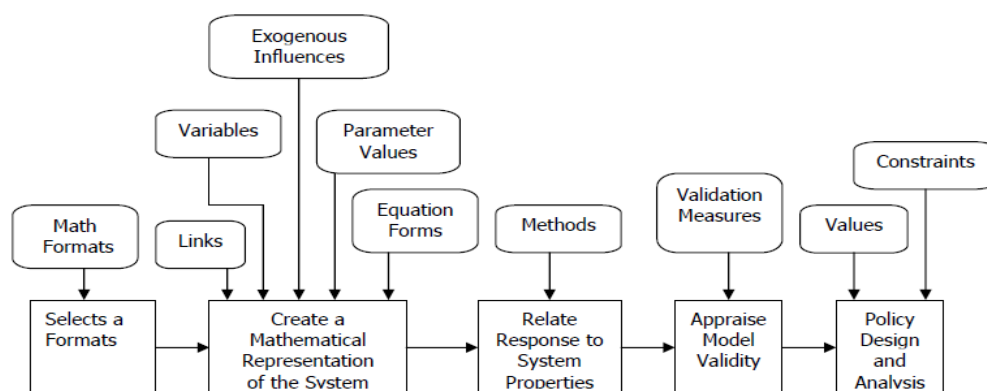
ภาพที่ 2-6 ขั้นตอนการสร้างโครงสร้างวิเคราะห์พลวัตระบบ (Coyle, 1996)

Starr (1980 อ้างถึงใน กิริวัฒน์ นนทะโชติ, 2550) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบ ประกอบไปด้วย 2 ช่วง คือ

ช่วงที่ 1 การให้คำจำกัดความของปัญหา (Problem definition) จะเป็นการกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของแบบจำลอง, ขอบเขต และการทดสอบความถูกต้องของแบบจำลอง สำหรับปัญหาในมุมมองพลวัตของระบบ จะต้องมีลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือต้องเป็นปัญหาที่เป็นพลวัต (Dynamics) จะเกี่ยวกับปริมาณที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา และสามารถแสดงออกมาในรูปของกราฟตัวแปรตามเวลาได้ เช่น ระดับการขึ้นลงของการจ้างงานในอุตสาหกรรมและการเจริญเติบโตของรัฐบาล เป็นต้น และลักษณะของปัญหาในมุมมองของพลวัตของระบบ จะมีความเกี่ยวข้องกับระบบการป้อนกลับ (Feedback system)

ช่วงที่ 2 การกำหนดโครงสร้างและวิเคราะห์แบบจำลอง (Model structuring and analysis) เช่น รูปแบบที่จะใช้วิเคราะห์, ใจความสำคัญของแบบจำลอง, เครื่องมือทางด้านเทคนิค และการเลือกใช้นโยบาย

แบบจำลองพลวัตของระบบตามวิธีของ Patrick J. Starr จะแสดงได้ดังภาพที่ 2-7 ซึ่งแสดงขั้นตอนในการกำหนดโครงสร้างและวิเคราะห์แบบจำลอง

ภาพที่ 2-7 การกำหนดโครงสร้างและวิเคราะห์แบบจำลอง (Model structuring and analysis)

(Starr, 1980 อ้างถึงใน กิริวัฒน์ นนทะโชติ, 2550)

Richardson and Pugh (1981) นำเสนอกระบวนการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบจะประกอบด้วย 2 ช่วง และสามารถทำการแยกเป็นขั้นตอนย่อย ๆ ในการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบ ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ระบุและให้คำจำกัดความของปัญหา (Problem identification and definition)

ขั้นตอนที่ 2 สร้างแนวความคิดที่ชัดเจนของระบบที่จะทำการศึกษา (System conceptualization)

ขั้นตอนที่ 3 สร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ (Mathematical model) ของระบบ (Model formulation)

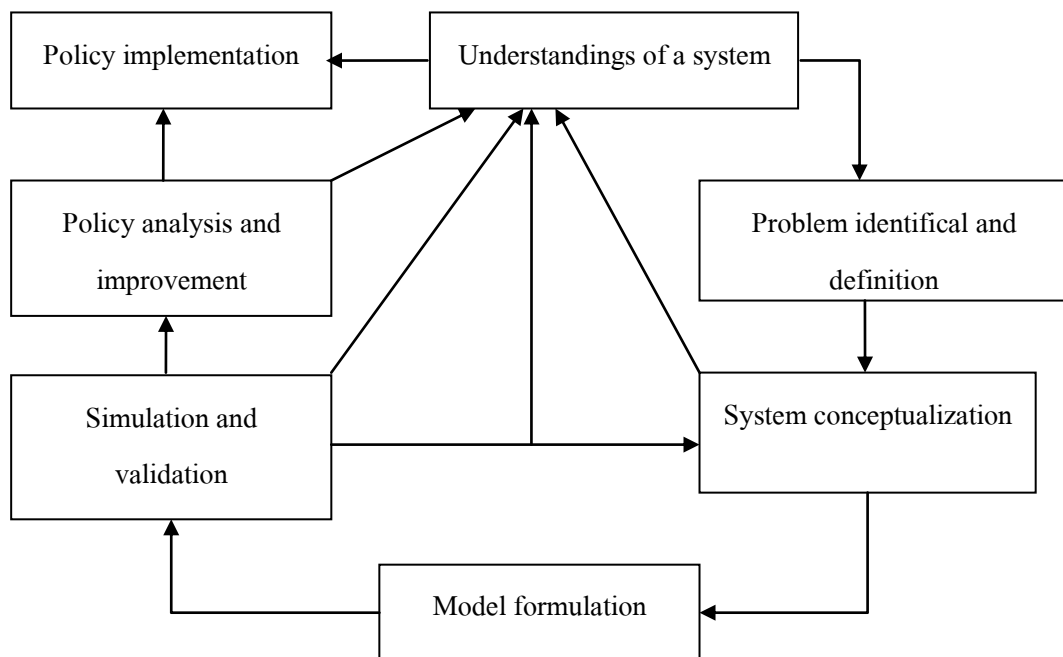
ขั้นตอนที่ 4 ทำการจำลองสถานการณ์ของระบบ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และวิเคราะห์พฤติกรรมของแบบจำลองเมื่อเวลาผ่านไป (Analysis of model behavior or simulation)

ขั้นตอนที่ 5 ทดสอบความถูกต้องของแบบจำลอง และทำการแก้ไขแบบจำลองจนกระทั่งรับรองได้ว่าสามารถใช้แทนระบบได้จริง (Model evaluation)

ขั้นตอนที่ 6 ทำการวิเคราะห์นโยบายต่าง ๆ ที่ใช้กับแบบจำลอง (Policy analysis and improvement)

ขั้นตอนที่ 7 นำนโยบายที่เหมาะสมไปประยุกต์ใช้งานกับระบบจริง (Policy implementation)

ขั้นตอนในการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบตามวิธีของ Richardson and Pugh แสดงได้ดังภาพที่ 2-8

ภาพที่ 2-8 ขั้นตอนการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบตามวิธีของ Richardson and Pugh (1981)

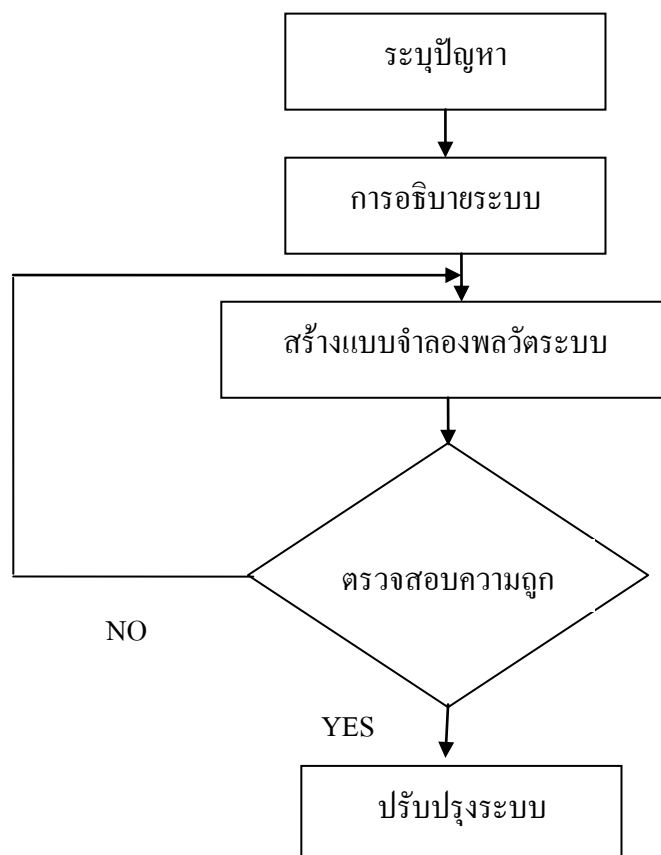
Coyle (1996) กล่าวถึงขั้นตอนของกระบวนการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบ ดังต่อไปนี้

1. ระบุคำจำกัดความของปัญหา
 2. อธิบายระบบ โดยหาปัจจัยที่มีผลกับสถานการณ์ที่ต้องการศึกษา หาความสัมพันธ์ของโครงสร้างของระบบและศึกษาผลของนโยบายที่ใช้ในระบบ ในรูปของความสัมพันธ์เหตุและผล โดยใช้แผนผังอิทธิพล (Influence diagram) ซึ่งเป็นแผนผังแสดงความสัมพันธ์ของโครงสร้างของระบบเบื้องต้น

3. สร้างแบบจำลองสถานการณ์ โดยเขียนแบบจำลอง (Model) ลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ประมวลผลเพื่อดูพฤติกรรมของระบบ และทดสอบความถูกต้องของแบบจำลองโดยเทียบกับระบบจริงถ้ายังไม่ถูกต้องให้กลับไปแก้ไขในข้อ 2

4. ออกแบบนโยบายใหม่เพื่อหานโยบายที่ดีที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบตามวิธีของ Coyle (1996) สามารถสรุปได้ดังภาพที่ 2-9

ภาพที่ 2-9 ขั้นตอนการสร้างแบบจำลองพลวัตระบบตามวิธีของ Coyle (1996)

Sterman (2000) ได้แสดงขั้นตอนกระบวนการสร้างแบบจำลองไว้ 5 ขั้นตอน

1. การกำหนดชี้ปัญหา (Problem articulation) การเลือกขอบเขตของปัญหา
 - 1.1 การเลือกธีมของปัญหา (Theme selection) อะไรคือปัญหาและเกิดได้อย่างไร
 - 1.2 ตัวแปรหลัก (Key variables) อะไรคือตัวแปรหลักและแนวคิดที่เราต้องพิจารณา
 - 1.3 กรอบของระยะเวลา (Time horizon) เราพิจารณาไปในอนาคตนานแค่ไหน และนานแค่ไหนถึงย้อนกลับไปสู่รากของสาเหตุปัญหาได้
 - 1.4 การนิยามปัญหาในเชิงพลวัต (Dynamics problem definition) ระบบอ้างอิงอะไรคือพฤติกรรมในอดีตของแนวคิดและตัวแปรหลัก อะไรคือสิ่งที่แสดงพฤติกรรมเหล่านั้นในอนาคต
2. การตั้งสมมติฐานเชิงพลวัต (Formulation of dynamics hypothesis)
 - 2.1 การสร้างสมมติฐานตั้งต้น (Initial hypothesis generation) อะไรคือทฤษฎีหรือแนวคิดของพฤติกรรมของปัญหาในปัจจุบัน
 - 2.2 มุ่งเน้นปัญหาภายใน (Endogenous focus) สร้างสมมติฐานเชิงพลวัตที่อธิบายความเป็นพลวัต เช่น ลำดับของโครงสร้างการป้อนกลับ (Feedback structure) ภายใน
 - 2.3 การสร้างแผนที่ (Mapping) พัฒนาแผนที่ของโครงสร้างอ้างอิงจากสมมติฐานเริ่มต้นตัวแปรหลัก (Key elements) ของระบบอ้างอิง และข้อมูลอื่น ๆ ที่มีอยู่ โดยใช้เครื่องมือ เช่น Model boundary diagrams, Subsystem diagrams, Causal loop diagrams, Stock and flow diagram, Policy structure diagrams เป็นต้น
3. การสร้างแบบจำลองสถานการณ์ (Formulation of a simulation model)
 - 3.1 การระบุ (Specification) ของโครงสร้าง, ข้อการตัดสินใจ
 - 3.2 กระประเมินค่า (Estimation) ของพารามิเตอร์, ความสัมพันธ์ของพฤติกรรม และสถานะตั้งต้น
 - 3.3 ตรวจสอบ (Tests) ความตรงกันระหว่างจุดประสงค์และขอบเขตของปัญหา
4. การทดสอบ (Testing)
 - 4.1 การเปรียบเทียบกับระบบอ้างอิง (Reference modes) แบบจำลองที่สร้างพฤติกรรมของปัญหาใหม่เพียงพอดต่อจุดประสงค์หรือไม่
 - 4.2 ความมีประสิทธิภาพภายใต้สภาวะที่ผิดปกติอย่างมาก (Extreme conditions) แบบจำลองมีความเป็นจริงเมื่ออยู่ในสภาวะที่ผิดปกติอย่างมาก
 - 4.3 ความไว (Sensitivity) แบบจำลองจะเป็นอย่างไรเมื่อพารามิเตอร์ สถานะตั้งต้น ขอบเขตของแบบจำลอง และการรวมกัน มีความไม่ความไม่แน่นอน

5. การออกแบบนโยบายและการประเมินผล (Policy design and evaluation)

5.1 การระบุแผนการ (Scenario specification) เงื่อนไขของสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น
คืออะไร

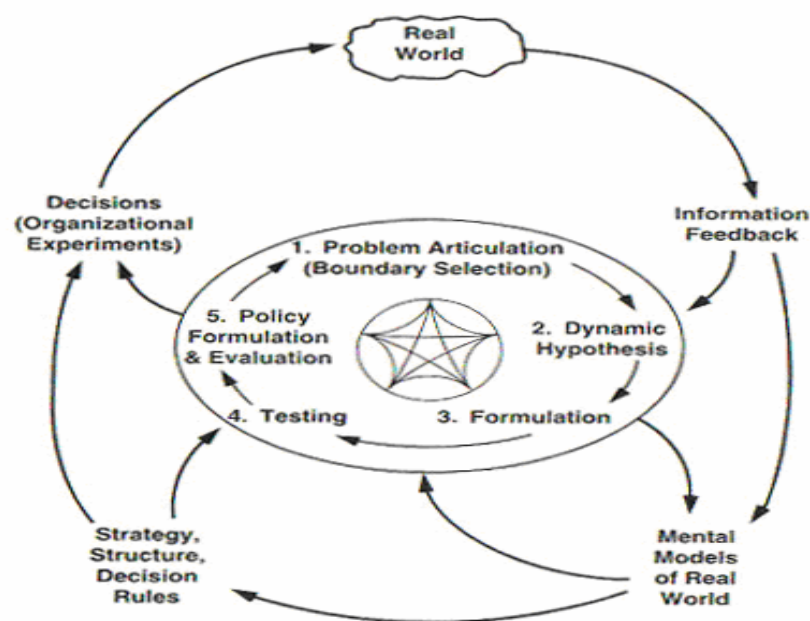
5.2 การออกแบบนโยบาย (Policy design) อะไรกฎการตัดสินใจ, กลยุทธ์ และ
โครงสร้างใหม่ที่สามารถเกิดขึ้นได้จริง และแบบจำลองนำเสนอออกมาได้อย่างไร

5.3 “What if.....” อะไรคือผลกระทบกับนโยบาย

5.4 การวิเคราะห์ความไว (Sensitivity analyze) นโยบายมีประสิทธิภาพเพียงใด
ภายใต้สภาพแวดล้อมที่แตกต่างและตัวกำหนดที่ไม่แน่นอน

5.5 นโยบายที่มีปฏิริยาต่อกัน (Interactions of policies) นโยบายมีการผลกระทบ
แบบทดแทนการหรือส่งเสริมกัน

ดังแสดงเป็นความสัมพันธ์ขั้นตอนการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบในภาพที่ 2-10

ภาพที่ 2-10 ขั้นตอนการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบ (Sterman, 2000)

หลักการสร้างสมการอัตราในแบบจำลอง

Forrester (1986) ได้ให้ความหมายของสมการอัตราไว้ว่า เป็นฟังก์ชันของการตัดสินใจที่ใช้ในการกำหนดอัตราการไหลระหว่างการสะสม (Stock) ในระบบ ซึ่งหลักการสร้างสมการอัตรานี้เป็นหลักการทั่วไปที่นิยมใช้ในพลวัตของระบบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. Integration

Stock หมายถึง แหล่งสะสม ความหมายในทางคณิตศาสตร์ การสะสมก็คือผลรวม นั่นคือ Integration ในที่นี้คือจะพิจารณา Integration ของความสัมพันธ์ต่อเนื่องใด ๆ ในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ ก็คือพื้นที่ใต้กราฟของความสัมพันธ์นั้น ๆ ภายในช่วงเวลาที่เราได้พิจารณา

2. Differentiation

จาก Calculus ทำให้ทราบว่า Slope ของกราฟ ณ จุดใด ๆ บนเส้นสัมผัส คือค่าอนุพันธ์ของกราฟนั่นเอง ซึ่งถ้าแทนแกน Y ให้เป็น Stock แล้ว Slope ของกราฟ จุดสัมผัสก็คือ อัตราการไหล ณ จุดเวลานั้น ๆ นั่นเอง

3. Differential equations

จาก Differential equations ทำให้ทราบว่าสมการอนุพันธ์ (Differential equations) สามารถหาฟังก์ชันของตัวแปรอิสระ $Y = f(X)$ ได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ในการแก้คำตอบของสมการอนุพันธ์ขึ้นอยู่กับว่าสมการอนุพันธ์นั้นจะอยู่ลำดับใด First order, Second order, หรือ Third order equations ซึ่งมีวิธีการต่าง ๆ อยู่หลายวิธี เช่น การแยกสมการ เพื่ออินทิเกรต การแปลง Laplace เป็นต้น

ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบจำลองพลวัตของระบบได้เป็นอย่างดี แสดงรายละเอียดได้ ดังนี้ (Sterman, 2000)

1. การเขียนสมการตัวแปรสะสม (Stock)

ตัวแปรสะสมเป็นการคำนวณ โดยการใช้เทคนิคการรวมกันทางคณิตศาสตร์ หรือ Integration เป็นการสะสมระหว่างอัตราการไหลเข้า (Inflow rate) และอัตราการไหลออก (Outflow rate) รูปแบบของสมการมีลักษณะดังนี้

ตัวแปรสะสม (Stock) = INTEG (อัตราการไหลเข้า-อัตราการไหลออก, ค่าเริ่มต้นของตัวแปรสะสมเมื่อเวลาเริ่มต้น) เช่น INTEG (Inflow rate-outflow rate, 0)

2. การเขียนสมการตัวแปรการไหล (Flow) และตัวแปรช่วย (Auxiliary) สามารถเขียนได้หลายรูปแบบ ดังแสดงรายละเอียดดังตารางที่ 1-1

ตารางที่ 1-1 หลักการเขียนสมการตัวแปรการไหล (Flow) และตัวแปรช่วย (Auxiliary)

หลักการ	การเขียนสมการ	เช่น
2.1 หลักการเพิ่มขึ้น อย่างเป็นสัดส่วน	ตัวแปรที่เป็นผล = ตัวแปรค่าคงที่ * ตัวแปรสาเหตุ	Current quality of service = Quality of service normal* Effect of workload on quality
2.2 การลดลงอย่าง เป็นสัดส่วน	ตัวแปรที่เป็นผล = ตัวแปรสาเหตุ/ ตัวแปรค่าคงที่	Workload ratio = Workload/ Workload normal
2.3 หลักการปรับค่า เข้าสู่เป้าหมาย	ตัวแปรที่เป็นผล = ตัวแปรสาเหตุ/ ตัวแปรปรับเวลา	Gaining experience = Inexperience staff/ Avg. time to get experience/ Staff
2.4 หลักการบวก	ตัวแปรที่เป็นผล = ตัวแปรสาเหตุ (1) + ตัวแปร สาเหตุที่ (2)	Total productive staff = Experience staffs + Inexperience staffs
2.5 หลักการลบ	ตัวแปรที่เป็นผล = ตัวแปรสาเหตุ (1) - ตัวแปร สาเหตุที่ (2)	Net income = Total revenue-Total staff cost
2.6 หลักการคูณ	ตัวแปรที่เป็นผล = ตัวแปรสาเหตุ (1) * ตัวแปร สาเหตุที่ (2)	Incoming tasks = Inflow rate * Avg.tasks/ Patient
2.7 หลักการหาร	ตัวแปรที่เป็นผล = ตัวแปรสาเหตุ (1)/ ตัวแปรสาเหตุ ที่ (2)	Workload = Tasks/ Total productive staffs

ตารางที่ 1-1 (ต่อ)

หลักการ	การเขียนสมการ	เช่น
2.8 หลักการใช้ค่าที่น้อยกว่า (Fuzzy min function)	ตัวแปรที่เป็นผล = MIN (ตัวแปรสาเหตุ (1), ตัวแปรสาเหตุที่ (2))	ในกรณีที่มีการไหลของตัวแปรเหตุมากกว่า 1 ตัว และต้องการเลือกตัวที่มีค่าน้อยกว่าเป็นสำคัญ
2.9 หลักการใช้ค่าที่มากกว่า (Fuzzy max function)	ตัวแปรที่เป็นผล = MAX (ตัวแปรสาเหตุ (1), ตัวแปรสาเหตุที่ (2))	ในกรณีที่มีการไหลของตัวแปรเหตุมากกว่า 1 ตัว และต้องการเลือกตัวที่มีค่ามากกว่าเป็นสำคัญ และป้องกันไม่ให้ค่าตัวแปรติดลบ
2.10 หลักการแสดงเงื่อนไขเมื่อค่าตัวหารเป็นศูนย์	ตัวแปรที่เป็นผล = XIDZ (ตัวแปรสาเหตุ (1), ตัวแปรสาเหตุที่ (2)(1)/(2) หรือค่าที่ต้องการเมื่อ (2) = 0)	Avg.tasks/ patient = XIDZ (Avg.tasks/ patient normal, number of tasks/ cell, Avg.tasks/ patient normal)
2.11 หลักการสร้างเงื่อนไขใด ๆ (IF THEN ELSE)	ตัวแปรที่เป็นผล = IF THEN ELSE (เงื่อนไข, ตรงตามเงื่อนไข, ไม่ตรงตามเงื่อนไข)	No.Service channel = IF THEN ELSE (Number of Tasks per cell = 0, 1, 3)

การทดสอบความถูกต้องของแบบจำลอง

การทดสอบความถูกต้องของแบบจำลองเป็นกระบวนการในการสร้างความมั่นใจให้กับผู้สร้างและผู้ใช้แบบจำลอง ว่าผลที่ได้จากแบบจำลองนั้นควรจะเป็นผลที่ถูกต้องใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ของการสร้างแบบจำลอง ความถูกต้องของแบบจำลองในที่นี้คือความมั่นใจว่าเป็นแบบจำลองที่ถูกต้องใช้งานได้ ความมั่นใจดังกล่าวได้มาด้วยความเข้าใจในระบบงาน ความละเอียดถี่ถ้วนในการตรวจสอบความเหมาะสมขององค์ประกอบ, พฤติกรรมต่าง ๆ ขององค์ประกอบ และ

ค่าเชิงปริมาณที่ใช้แทนองค์ประกอบและความสัมพันธ์ต่าง ๆ การทดสอบพฤติกรรมที่ได้มาจากแบบจำลองเทียบกับพฤติกรรมขององค์ประกอบของระบบงานจริง

กรรมวิธีที่ใช้ในการทดสอบความถูกต้องของแบบจำลองที่ใช้กันอยู่ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. การพิสูจน์ยืนยัน (Verification)

เป็นการทำให้แน่ใจว่าแบบจำลองมีพฤติกรรมอย่างที่คุณสร้างต้องการให้เป็นวิธีการที่ใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การถามความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ (Face validity), การทดสอบความถูกต้องของกลไกภายในแบบจำลอง (Internal validity), การทดสอบความถูกต้องของตัวแปรและพารามิเตอร์ (Variables parameter validity), การทดสอบความไว (Sensitivity testing) และการทดสอบความถูกต้องของสมมติฐาน (Hypothesis validity)

2. การทดสอบความถูกต้อง (Validation)

เป็นการทดสอบความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมของแบบจำลองกับพฤติกรรมของระบบจริง ทั้งนี้โดยอาศัยการเปรียบเทียบระหว่างข้อมูลที่ได้จากแบบจำลองกับข้อมูลในอดีตของระบบงานจริง ที่เงื่อนไขของการใช้ระบบงานที่เหมือนกัน การวิเคราะห์กระทำโดยอาศัยเทคนิคทางสถิติ ได้แก่ การทดสอบสมมติฐาน ในการเปรียบเทียบค่าพารามิเตอร์ของแบบจำลองกับระบบงานจริง, การทดสอบสมมติฐานของลักษณะการกระจายของความน่าจะเป็นของข้อมูลจากแบบจำลองเปรียบเทียบกับของระบบงานจริง, การประมาณค่าพารามิเตอร์ของแบบจำลองเปรียบเทียบกับค่าโดยประมาณของพารามิเตอร์ของระบบงานจริง และการพยากรณ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและพารามิเตอร์ในแบบจำลองเปรียบเทียบกับระบบงานจริง

3. การวิเคราะห์ปัญหา (Problem analysis)

เป็นการทดสอบใช้แบบจำลองในการพยากรณ์พฤติกรรมต่าง ๆ ของระบบงานเปรียบเทียบกับพฤติกรรมจริงของระบบงาน

จากขั้นตอนต่าง ๆ ตามกรรมวิธีที่กล่าวมานี้ จะช่วยให้ผู้สร้างแบบจำลองมั่นใจในแบบจำลองที่สร้างขึ้นว่า น่าจะใช้แทนระบบงานจริงตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

โดยสรุปการสร้าง ความมั่นใจในความถูกต้องของแบบจำลองได้มาจากการใช้วิจรรณญาณและตรรกวิทยา, การใช้ความรู้ความเข้าใจในระบบ, การทำการทดสอบโดยใช้เทคนิคทางสถิติในส่วนของข้อมูลเชิงปริมาณ, การให้ความสนใจ ตรวจสอบรายละเอียดต่าง ๆ ในการสร้างแบบจำลอง, การตรวจสอบว่าแบบจำลองมีพฤติกรรมเป็นไปตามที่อยากให้เป็น, การวิเคราะห์ความไวของตัวแปรและพารามิเตอร์, เปรียบเทียบข้อมูลเข้าและข้อมูลออก (Input-output) ระหว่างแบบจำลองกับระบบงานจริง และการทดสอบการใช้งานจริงของแบบจำลอง

ซอฟต์แวร์ที่ใช้ดำเนินงานพลวัตของระบบ

ปัจจุบันมี Software หลายตัวที่เป็นเครื่องมือช่วยในการสร้างและวิเคราะห์แบบจำลองพลวัตระบบ เช่น STELLA, VENSIM, POWERSIM เป็นต้น (Saysel, 2007 อ้างถึงใน กิรวิวัฒน์ นนทะโชติ, 2550) โดยซอฟต์แวร์เริ่มแรกที่ใช้ดำเนินงานพลวัตของระบบคือ DYNAMO (DYNAMIC MODEL) ถูกนำมาใช้ในปี ค.ศ. 1960 จากซอฟต์แวร์ DYNAMO ได้มีการพัฒนาจนมาเป็น DYSMAP2 (ปี ค.ศ. 1970) และ COSMIC (ปี ค.ศ. 1984) นอกจากนี้ยังมีซอฟต์แวร์ ITHINK และ POWERSIM เป็นซอฟต์แวร์ที่ใช้หลักการพื้นฐานของแผนผังการไหล (Flow diagram) ของ Forrester (Coyle, 1996; Systems, 1999 อ้างถึงใน พัชรินทร์ อุ๋นเอมใจ, 2548)

ดังนั้น ซอฟต์แวร์ที่ใช้ดำเนินงานพลวัตของระบบ สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะมีความแตกต่างกัน ดังนี้

DYNAMO/ DYSMAP/ COSMIC จะมีวิวัฒนาการจากแนวความคิดของการเขียนสมการ โดยการใช้บรรณาธิการข้อความ (Text editor)

STELLA/ Powersim จะเป็นการใช้สัญลักษณ์รูปเล็ก ๆ สำหรับการวาดเป็นแผนผังระดับ/ อัตรา (Level/ rate diagram) จากลักษณะนี้ สมการบางสมการจะถูกเขียนขึ้นมาโดยอัตโนมัติตามสัญลักษณ์เหล่านั้น

Vensim จะมีความแตกต่างจากทั้งสองกลุ่มข้างต้น เพราะเป็นวิธีการที่มาจากบรรณาธิการข้อความ (Text editor) แต่มีการจำลองแบบที่มีการใช้สัญลักษณ์รูปเป็นระบบสนับสนุนด้วยการพิจารณาที่จะนำซอฟต์แวร์เหล่านี้มาใช้ในการดำเนินงานพลวัตของระบบควรที่จะทำการศึกษาคู่มือการใช้ (Manuals) เพราะซอฟต์แวร์แต่ละอย่างมีลักษณะที่แตกต่างกันไปโดยทั่วไปซอฟต์แวร์ที่ใช้ดำเนินงานพลวัตของระบบ ควรมีลักษณะการใช้ทฤษฎีพลวัตของระบบเป็นพื้นฐาน, ผู้ใช้สามารถเข้าใจและใช้ได้ง่าย, มีระบบสนับสนุนในการสร้างแบบจำลอง, มีระบบอำนวยความสะดวกในการแก้ไขจุดบกพร่อง (Debugging) ของแบบจำลอง, ทำการทดลองและให้ผลที่ออกมา (Output) ได้ง่าย, มีขอบเขตในการออกแบบนโยบายและสามารถทำการขยายแบบจำลองได้ (Coyle, 1996)

Hannon (2007) กล่าวว่า แบบจำลองพลวัต เป็นศิลปะและทักษะ ที่เป็นความซับซ้อนในระบบของความจริงที่ทำให้ความสามารถของมนุษย์ มีความเข้าใจของระบบนี้ได้อย่างพอเพียง แบบของระบบที่จัดมาให้ไม่เพียงพอต่อความสมบูรณ์ของทัศนคติในลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวกับระบบนี้ และความเป็นจริงของพฤติกรรม เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาอย่างถูกรูปแบบ และการพัฒนาการตั้งข้อสมมติฐานของรูปแบบที่ถูกต้อง ต้องการช่วยในการจัดการความสงสัย การตอบสนองการล่าช้า

จากการตัดสินใจซึ่งด้านสังคมต้องการมีองค์ประกอบที่มีประสิทธิภาพในการร่วมกันหาข้อมูล และความรู้กับแต่ละสิ่ง ซึ่งทั้งหมดเป็นการสื่อสารข้อสมมติฐาน เกี่ยวกับพฤติกรรมของระบบและกำหนดระบบการตอบสนองที่เป็นไปไม่ได้ ภายใต้ข้อสมมติฐานที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในแต่ละขั้นตอนของการตัดสินใจของสังคม จะเป็นการการร่วมกลุ่มของผู้เชี่ยวชาญและถามคำแนะนำจากพวกเขา นี่คือการยอมรับในความเป็นจริงของการจัดการตัดสินใจจากที่ปรึกษา นำมาสู่การยอมรับการแก้ปัญหา และนโยบายของการตัดสินใจ จากการศึกษาเรื่องนี้ เป็นแผนของคณะกรรมการที่เหมาะสมกับพฤติกรรมของสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี หรือสิ่งแวดล้อม ในทั้ง 2 กรณีนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้คำนึงของปัญหานั้นว่ามันสามารถมุ่งความสนใจไปที่การแก้ปัญหาของสิ่งนี้เพียงอย่างเดียว ในเวลาเดียวกันนั้นก็ได้มีการเปิดเผยความจริงของปัญหา กำหนดคำแนะนำของปัญหาว่ามีความน่าสนใจอย่างไร

ดังนั้น Dynamic modeling service ที่ช่วยควบคุมในการเรียนรู้ ว่าทำอย่างไรในการเปลี่ยนรูปแบบเกี่ยวกับตัวแบบที่จะให้เป็นฐานคอมพิวเตอร์ที่เข้มงวด หรือทำอย่างไรที่จะรับรองในการเรียนรู้ นอกจากการช่วยเหลือประชาชนจัดการในความไม่แน่นอนของข้อมูลย้อนกลับ การค้าหลังและกลุ่มของการตัดสินใจ การพัฒนาที่เป็นทางการ และการจัดเตรียมตัวแบบคอมพิวเตอร์เป็นกิจกรรมทางการ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำท้ายและมีคุณค่า การเปลี่ยนแปลงที่สำเร็จของผู้ทำตัวต้นแบบการเรียนรู้กระบวนการเกี่ยวกับการรับรู้ การฝึกปฏิบัติ ในกลุ่มตัวแบบที่สามารถเรียนรู้จากสิ่งอื่นได้ ความจริงที่ว่ารูปแบบอาจจะมีความไวต่อหนึ่งซุดของสมมติฐาน สามารถใช้ประโยชน์เพื่อวัตถุประสงค์การเก็บรวบรวมข้อมูล ถ้ามันเป็นซุดของสมมติฐานที่การเปลี่ยนแปลงมีความไวมาก บางครั้งอาจจะต้องการรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับส่วนหนึ่งของรูปแบบที่ใช้สมมติฐานที่เกี่ยวข้องถ้าไม่ตอบสนอง

รูปแบบการอำนวยความสะดวกในความเข้าใจไม่เพียง แต่ในการสื่อสารของพฤติกรรมของระบบมีโอกาสโดยการสร้างผลเชิงปริมาณ การเรียนรู้และการสื่อสารจะอำนวยความสะดวก นอกจากนี้ยังผ่านโครงสร้างของแบบจำลองตัวเองในขณะที่ศิลปะของการสร้างแบบจำลองแบบไดนามิกนั้นจะต้องมีความชำนาญการระบุส่วนประกอบของระบบและปฏิสัมพันธ์ของเทคนิคการสร้างแบบจำลองแบบไดนามิกที่ต้องจัดทำแผนแม่บทสำหรับการพัฒนาโครงสร้างของแบบจำลองที่ไม่ได้เป็น รายละเอียด แต่รูปแบบขององค์ประกอบของรูปแบบ ด้วยประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้นในการสร้างรูปแบบที่หลากหลายของปัญหาคล้ายคลึงใน โครงสร้างอาจจะกลายเป็นระบบที่ชัดเจนให้กับผู้สร้างแบบจำลอง แนวทางการสร้างแบบจำลองสหวิทยาการมากขึ้นจากสาขาที่แตกต่างกัน ที่ถูกนำมาใช้ในการพัฒนาแผนแม่บทให้เป็นไปตามรูปแบบที่ได้รับการออกแบบในการพัฒนารูปแบบ

การสร้างแบบจำลองคอมพิวเตอร์กลายเป็น “พลัง” ไม่เพียงแต่เมื่อกระบวนการข้อมูลระหว่างส่วนประกอบของระบบจะถูกบันทึกผ่านเวลา แต่เมื่อการพัฒนาในรูปแบบขึ้นอยู่กับการแลกเปลี่ยนแบบไดนามิกของข้อมูลและข้อมูลในกลุ่มของนักพัฒนารูปแบบและผู้ใช้ มันเป็นจำนวนมากในมุมมองที่จะช่วยให้คุณสมบัติที่สำคัญในการระบุและการทำงานของระบบที่ซับซ้อนจำนวนมากที่ยังเป็นส่วนประกอบที่สำคัญเพื่อประโยชน์ของแบบจำลองในการสร้างความรู้ใหม่ในการให้บริการและสนับสนุนการตัดสินใจ พหุนิยมในมุมมองปกติจะไม่ส่งเสริมหรือคงไว้เพื่อให้ได้โซลูชันที่ผู้เชี่ยวชาญภายนอกนำไปสู่ปัญหา

กระบวนการและผลจากการสร้างแบบจำลองแบบไดนามิกสามารถช่วยลดช่องว่างเน้นในองค์กรหรือความเข้าใจของสังคมกระบวนการของมันและมันจะช่วยให้ระบุค่าพารามิเตอร์ที่สำคัญที่สุดในระบบ เป็นรุ่นที่มีการพัฒนา เปิดเผย “ปกติ” พฤติกรรมของระบบถ้าสัญญาณรบกวนเข้ามาในระบบไม่มีการใช้สถานที่และอาจแสดงให้เห็นคุณสมบัติฉุกเฉินของระบบ อาจเห็นการเปลี่ยนแปลงได้อย่างราบรื่นหรือบางทีอาจจะเปลี่ยนผิดปกติจากประเภทหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงไปยังอีก ความรู้ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ในการช่วยในการตัดสินใจ

การเปรียบเทียบเป็นการระบุข้อแตกต่าง ในบางทีอาจมีจุดเด่นเหมือนกันทุกประการ แต่รากพื้นฐานความแตกต่างกัน กลวิธีของการเปรียบเทียบ คือการเข้าใจว่าอะไรเป็นทฤษฎีที่สำคัญ ซึ่งรากฐานอาจ ป้องกันความประมาทที่จะตอบเฉพาะบางคำถาม การสร้างองค์ความรู้ผ่านการเปรียบเทียบ อย่างไรก็ตามไม่ได้ยึดเป็นทฤษฎีหลัก และการยอมรับที่เกิดขึ้นภายหลังของความคล้ายคลึงกัน แน่แน่นอนว่าความรู้ที่แท้จริงจะมาจากกรยอมรับของความแตกต่างที่เคียงข้างไปด้วยกันกับความเหมือน

จุดมุ่งหมาย ที่จะแสดงให้เห็นถึงวิธีการกำหนดรูปแบบไม่ใช่เพียงแค่วิธีใช้ แต่ประโยชน์อย่างมหาศาลที่จะช่วยส่งเสริมความเข้าใจของระบบการเคลื่อนที่และการพัฒนาทักษะของ Analogy formation การบรรยายถึง โครงสร้างของระบบ Model-building และระบุกลุ่มที่ง่ายต่อการเข้าใจซึ่งขั้นตอนนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เข้าใจในกระบวนการ

หลักการ 10 ประการของรูปแบบพลวัต

1. หาปัญหาและเป้าหมายของโมเดล โดยตั้งคำถามของโมเดลว่าคำตอบคืออะไร เพื่อให้โมเดลสามารถขยายเพื่อจะตอบคำถามให้ได้โดยย่อยแต่ละคำถามตามที่ต้องการ
2. กำหนดตัวแปรที่ระบุสถานะ และทำให้ง่ายขึ้น โดยวัตถุประสงค์เพื่อลดความขัดแย้งของตัวแปร
3. เลือกวิธีการควบคุมตัวแปรที่มีความแปรปรวน โดยบันทึกตัวแปรที่มีการควบคุม เพื่อแสดงความเหมือนของการควบคุมตัวแปร

4. เลือกการวัดโดยการควบคุมตัวแปร โดยวิธีการจัดหน้าที่ควบคุม
5. ยกตัวอย่างของเหตุผล โมเดลที่เป็นไปได้ จากการฝ่าฝืนของร่างกาย เศรษฐกิจ กฎหมายอื่น ๆ เช่น คนที่อนุรักษ์กฎเกณฑ์ พลังงาน การเคลื่อนไหว โดยใช้ค่า “0” และ “-1”
6. โมเดลที่จะทำเป็นแนวราบ โดยมองรูปแบบการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งมีระยะเวลา สำหรับระบบการฝ่าฝืน โดยนำกฎของตัวเลข โดยใช้การวิเคราะห์ Stella
7. การรันโมเดลผ่านตัวแปรโดยการทดสอบ “sanity test”
8. กำหนดพารามิเตอร์ของเหตุผลโดยเห็นว่าเหตุผลในกราฟมีความเป็นไปได้หรือปรับปรุงข้อผิดพลาดได้
9. เปรียบเทียบเหตุผลด้วย Epej data และปิดการทดลองนี้
10. ให้วัดอีกรอบโดยการทำโมเดล ซึ่งอาจมีผลกระทบที่จะทำให้ค้นพบ เพื่อหาข้อมูลใหม่อีกครั้ง

จากกระบวนการมี สิ่งที่เป็นดังนี้

1. การทดลองด้วยโมเดล ถ้าเป็นโมเดลที่ดีสามารถเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบและเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงจะมีผลกระทบกับระบบที่เหลืออยู่
 2. โมเดลที่ดีจะสามารถทำนายขนาดของการเปลี่ยนแปลงได้
 3. โมเดลที่ดีจะทำให้เกิดการค้นพบการจัดการที่ดี หรือขั้นตอนและระบบอื่น ๆ
- Burton (1994) กล่าวว่าหลักในการบริหารจัดการพลวัตมีดังนี้
1. เป้าหมายหลักคือ การรวมกันของหน้าที่วัตถุประสงค์ เป้าหมาย โดยสันนิษฐานหน้าที่ของวัตถุประสงค์และการวางแผนในภาพกว้าง เป็นการวางทางเลือกของผลที่จะได้มาก่อน ดังนั้นสามารถที่จะเลือกได้ 1 อย่างในการคำนวณ
 2. ความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต และผลจากการกระทำขึ้นอยู่กับข้อมูลรายละเอียด ที่จะระบุในปัจจุบัน
 3. การประเมินและเวลา คุณค่าการวางแผน โดยใช้เวลาที่มากขึ้นด้วยต้นทุนและกำไร
 4. ความไม่มั่นคง หรือความเสี่ยง
 5. การวัดและการปรับให้ทันสมัย
 6. การพัฒนาที่จะได้รับ
 7. ผลกระทบ

Leitch (2002) กล่าวว่า การบริหารจัดการเชิงพลวัต เป็นวิธีที่ผู้บริหารกำหนดไว้ที่ เป้าหมายการเปลี่ยนแปลงและได้รับแนวคิดพื้นฐานภายในกรอบที่มีหลายวิธี ซึ่งวิธีหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับ

การจัดการเชิงพลวัต เพื่อให้ข้อเสนอที่จะมีการเปลี่ยนแปลงในปีต่อไปในอนาคต ความต้องการของการจัดการเชิงพลวัตที่สำคัญเกี่ยวกับเทคนิควิธีการที่ใช้เกี่ยวกับ

1. ความเร็ว: ที่เปลี่ยนไปตามวัตถุประสงค์ที่จำเป็นในการบริหารจัดการ
2. การประสานงาน: เมื่อการจัดการเชิงพลวัตถูกนำไปใช้ในทีมและเกี่ยวข้องกับทุกคน และคนเท่านั้นที่จำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเชิงพลวัตจำเป็นต้องใช้ต่อไปนี้

- เข้าใจที่ดีขึ้นเร็วของระบบเป้าหมาย
- การจัดการความไม่แน่นอนได้เร็วขึ้น
- การขยายไปยังรวมถึงระบบเป้าหมาย
- การทำงานเป็นทีมได้เร็วขึ้นที่ได้รับคนมากขึ้นส่วนร่วมในการทบทวน
- แรงจูงใจที่จุดในทิศทางที่เหมาะสม
- มีความยืดหยุ่นในการทำงาน
- การวางแผนและการพยากรณ์
- การบริหารเน้นการเรียนรู้และทบทวน
- กระบวนการบริหารจัดการใหม่
- ง่ายต่อการปรับตัวที่ต่างกันขององค์กร

การวิเคราะห์สมการความสัมพันธ์ในแบบจำลอง

Pedhauzer (1982, p. 580 อ้างถึงใน พัทธินทร์ อุ๋นเอมใจ, 2548) กล่าวว่า เป็นวิธีการศึกษาผลทางตรงและผลทางอ้อมของตัวแปรต่าง ๆ ที่ตั้ง สมมติฐานไว้ว่าเป็นสาเหตุของผลนั้น แต่วิธีการนี้มีใช้วิธีการในการค้นหาสาเหตุหากเป็นวิธีการหนึ่งของการสร้างแบบจำลองเชิงสาเหตุและผลโดยที่นักวิจัยอาศัยพื้นฐานความรู้และข้อกำหนดตามทฤษฎีที่มีอยู่ในการดำเนินการ

สมการความสัมพันธ์ในแบบจำลอง

เนื่องจากพลวัตระบบพิจารณาอัตราเข้า-ออก ของปริมาณที่อาจเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จึงหาค่าปริมาณจากพื้นที่ใต้กราฟอัตราเปลี่ยนแปลงที่ไม่คงที่ แนวคิดการแบ่งช่วงเวลาย่อย ๆ เพื่อให้เสมือนว่าในช่วงเวลาที่สั้นมากนั้นมีอัตราการเปลี่ยนแปลงคงที่ ซึ่งสามารถแทนได้ด้วยสมการอนุพันธ์ ซึ่งแบบจำลองที่สร้างขึ้นจะมีความสัมพันธ์ของตัวแปรปริมาณ ตัวแปรอัตรา ตัวแปรเปลี่ยนหน่วย ค่าคงที่ และค่าเริ่มต้น ของปัจจัยต่าง ๆ ในโครงสร้างแบบจำลองในรูปของความสัมพันธ์ด้วยสมการการหาอนุพันธ์ของตัวแปรปริมาณจากตัวแปรอัตราที่เข้า-ออก และสมการคณิตศาสตร์ระหว่างปัจจัยอื่น ๆ ที่เชื่อมโยงกัน และวัฏจักรผลสะท้อนกลับ (Feedback) เชื่อมโยงเหตุไปผลและจากผลกลับไปยังเหตุ ในการวิเคราะห์ความเป็นพลวัตของระบบใด ๆ

แบบจำลองพลวัต (Dynamic analysis) เป็นแบบจำลองสำหรับประเมินสถานการณ์ที่สามารถเปลี่ยนตัวแปรได้ตลอดเวลา เช่น การประเมินโครงการซึ่งจะเปลี่ยนแปลงตามเวลา สถานการณ์หรือผลของโครงการจะขึ้นอยู่กับเวลา เปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลาต่าง ๆ สามารถแสดงแนวโน้มและแบบแผนต่าง ๆ ได้ครอบคลุมทุกช่วงเวลา หาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบตามช่วงเวลาได้ ซึ่งแบบจำลองชนิดนี้จะถูกตัดแปลงมาจากแบบจำลองแบบคงที่สามารถนำแบบจำลองชนิดนี้ไปประยุกต์ใช้กับการตัดสินใจ

แบบจำลองสถานการณ์ (Simulation model) เป็นแบบจำลองที่ใช้เทคนิคทางด้านคอมพิวเตอร์ในการจำลองสถานการณ์เสมือนจริง บ่อยครั้งที่ใช้แบบจำลองชนิดนี้เป็นเครื่องมือในการทำงานของระบบ DSS

ลักษณะหลักของแบบจำลองสถานการณ์ (Major characteristics of simulation)

1. ใช้เลียนแบบการทำงานของระบบงานจริง ซึ่งเป็นการจำลองที่ค่อนข้างสมบูรณ์
2. เป็นเทคนิคที่นิยมนำมาใช้กับห้องปฏิบัติการทดลอง (Technique for conducting experiments)
3. เป็นแบบจำลองแบบพรรณนาหรือบรรยาย (Descriptive)
4. บ่อยครั้งที่ใช้แก้ปัญหาที่มีความซับซ้อนมาก ๆ (Very complex) และปัญหาที่มีความเสี่ยงสูง (Risky problems)

ข้อดีของแบบจำลองสถานการณ์ (Advantages of simulation)

1. ตามทฤษฎีแล้ว จัดเป็นแบบจำลองที่ใช้งานได้โดยตรงสามารถใช้คาดการณ์อนาคตได้
2. ลดความกดดันด้านเวลา (Time compression)
3. เป็นแบบจำลองเชิงพรรณนา (Descriptive) คือ สามารถบรรยายให้เห็นรูปร่างได้
4. ผู้พัฒนาระบบสนับสนุนการตัดสินใจ สามารถใช้แบบจำลองชนิดนี้ในการโต้ตอบกับผู้จัดการ ผู้ใช้ และมีการพูดคุย (Share) ถึงปัญหาร่วมกันได้อย่างใกล้ชิด
5. แบบจำลองถูกสร้างมาจากมุมมองของผู้จัดการ คือ สร้างแบบจำลองที่มาจากมุมมองของผู้บริหารได้
6. ผู้จัดการไม่จำเป็นจะต้องเข้าใจปัญหาอย่างครอบคลุม แบบจำลองจะถูกจำลองให้ทำงานคล้ายสถานการณ์จริง ผู้บริหารสามารถป้อนข้อมูล กำหนดค่าตัวแปรและแทนค่าลงในแบบจำลอง ซึ่งมันจะทำงานเหมือนระบบงานจริง
7. สามารถผันแปรกับประเภทของปัญหา คือ จัดการกับปัญหาได้หลากหลายชนิด
8. สามารถทดลองกับตัวแปรที่มีความแตกต่างกันได้
9. สามารถใช้ได้กับระบบจริงที่มีความซับซ้อน

10. ง่ายในการวัดประสิทธิภาพและกำหนดทิศทาง
11. ใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาระบบ DSS สำหรับแก้ปัญหาแบบไม่มีโครงสร้าง
12. เพิ่มคุณสมบัติของของการใช้งาน Spreadsheet เข้ามาในแบบจำลองสถานการณ์ได้

ข้อจำกัดของแบบจำลองสถานการณ์ (Limitations of simulation)

1. ไม่สามารถรับประกันได้ว่า เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่ดีที่สุด
2. ช้าสำหรับการประมวลผล
3. การจำลองสถานการณ์จะใช้ได้กับปัญหาเดียว ไม่สามารถปรับใช้กับปัญหาอื่นได้
4. บางครั้งอาจวิเคราะห์ผิดพลาด
5. การใช้งาน Software ประเภทจำลองสถานการณ์ค่อนข้างยากไม่อำนวยความสะดวก

ต่อผู้ใช้ (Not user friendly)

วิธีการของการจำลองสถานการณ์ (Simulation methodology)

มีขั้นตอนการจำลองระบบสถานการณ์ ดังต่อไปนี้

1. กำหนดปัญหา (Define problem)
2. สร้างแบบจำลอง (Construct simulation model)
3. ทดสอบและดูความถูกต้องของแบบจำลอง (Test and validate model)
4. ออกแบบการทดลอง (Design experiments)
5. สร้างการทดลอง (Conduct experiments)
6. ประเมินผลลัพธ์ที่ได้ (Evaluate results)
7. นำไปใช้แก้ปัญหา (Implement solution)

ประเภทของแบบจำลองสถานการณ์ (Simulation types)

1. แบบจำลองสถานการณ์ความน่าจะเป็น (Probabilistic simulation) เช่น ความน่าจะเป็นในการเกิดเหตุการณ์ วิธีการจะประกอบด้วย การกำหนดความน่าจะเป็นให้กับตัวแปรอิสระ (เช่น Demand ของลูกค้า) ของปัญหานั้น ๆ ทำการแจกแจงความน่าจะเป็น ซึ่งก็คือความน่าจะเป็นแบบ Discrete distributions และแบบ Continuous distributions ซึ่งลักษณะภาพรวมเป็นดังนี้
 - Discrete distributions การแจกแจงไม่ต่อเนื่อง ใช้เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างจำกัด คือ ระบุค่าของตัวแปรได้ชัดเจน แต่อาศัยวิธีการสุ่มค่าความน่าจะเป็นในการแจกแจงความน่าจะเป็น
 - Continuous distributions การแจกแจงแบบต่อเนื่อง ใช้แก้ปัญหาเมื่อมีเหตุการณ์ที่เป็นไปได้เกิดขึ้นอย่างไม่จำกัด
2. แบบจำลองสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับเวลา (Time dependent versus time independent simulation) เช่น ช่วงเวลาของการจราจร

3. แบบจำลองภาพเสมือนจริง (Visual simulation) เช่น การเลือกซื้อสินค้าในตลาดเสมือนจริง ห้องสมุดเสมือนจริง

4. แบบจำลองเชิงวัตถุ (Object-oriented simulation)

แนวคิดหลักของการบริหารจัดการเชิงพลวัต

การบริหารจัดการแบบพลวัตใช้แนวคิดง่าย ๆ:

ระบบเป้าหมาย: ระบบเป้าหมายคือการรวมกันของวัตถุประสงค์และกำหนดเป้าหมาย เป็น นอกจากนี้ยังมีจุดมุ่งหมายโดยรวมถึง การเพิ่มค่าของหน้าที่วัตถุประสงค์ในการตัดสินใจหรือการวางแผนใด ๆ ที่มีคำอธิบายของความคิดเหล่านี้ ในบางวิธี อาจจะไม่ได้อย่างแม่นยำมากจะต้องสามารถที่จะนำค่าในอนาคตเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง ในเวลาที่ในอนาคต สันนิษฐานว่าจุดมุ่งหมายคือการเป็นหนึ่งเดียวที่จะได้รับ

การใช้หน้าที่ของวัตถุประสงค์ จะช่วยให้ระบุโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มีลักษณะที่พึงประสงค์อย่างมากสำหรับที่จะใช้เป็นเป้าหมาย (หรือที่เรียกว่าวัตถุประสงค์เป้าหมาย, “วิสัยทัศน์”และอื่น ๆ จะเป็นอุปกรณ์สำหรับการสร้างสุขภาพจิตและการสื่อสารแผน คำสั่งเป้าหมายแสดงข้อจำกัดเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคต

ทักษะในการบริหารจัดการเชิงพลวัต

การจัดการเชิงพลวัตที่ในการประยุกต์ใช้หลักทั่วไปมากขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์และข้อมูลที่บริหารจัดการ เป็นสิ่งที่ต้องสร้างขึ้นคู่กับปัญหาและเทคนิคที่ใช้ในสาขาเฉพาะและประเภทของสถานการณ์ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับข้อมูลที่แตกต่างกัน แต่มีลักษณะคล้ายกันมาก

การบริหารจัดการในศตวรรษหน้าได้กลายเป็นความกังวลมากขึ้นกับการ “ควบคุม” การใช้สิทธิโดยการเปรียบเทียบผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริงกับแผนเดิมหรือความคาดหวัง ในการบรรลุเป้าหมายเดิมที่ถูกกำหนดโดยเป็นกิจกรรมการสร้างกลยุทธ์ที่เกิดขึ้นซึ่งกระทำโดยผู้บริหารระดับสูงในองค์กร ในการบริหารจัดการเชิงพลวัตคือการจัดการที่มีความมั่นใจและความชำนาญการเรียนรู้และปรับให้เหมาะกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงและการทบทวนเป้าหมายได้บ่อยเท่าที่จำเป็น

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ

กระบวนการบริหารจัดการเป็นทฤษฎีใหม่ที่ทันสมัย ช่วยในการบริหารจัดการอย่างเต็มรูปแบบ และไม่อาจจะเลยได้ หากต้องการให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าประสงค์ที่ต้องการอย่างมี

ประสิทธิภาพและให้เกิดความเรียบร้อย โปร่งใสเป็นธรรม โดยเฉพาะวิทยาการด้านการบริหารจัดการได้ก้าวหน้าไปมาก การตรวจสอบประเมินผล แก่ไขแนวทางตามระยะเวลา และการกำกับแผนงาน จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการบริหารจัดการด้านการศึกษา มีปัจจัยโดยเฉพาะที่จะต้องนำมาพิจารณาและวิเคราะห์ ซึ่งนักวิชาการได้ให้ความหมายของการบริหารการจัดการกันไว้มากมาย ตามแนวทางที่แต่ละท่านได้ศึกษาดังนี้

Drucker (1983) กล่าวว่า การบริหาร คือ ศิลปะในกาทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกับผู้อื่น การทำงานต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปโดยอาศัยคนอื่นเป็นผู้ทำภายในสภาพองค์การ

Terry (1972) กล่าวว่า การบริหารการจัดการเป็นกระบวนการของการวางแผนการจัดองค์การ การกระตุ้นและการควบคุมให้บรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกันโดยใช้ทรัพยากรบุคคลและอื่น ๆ

Stoner (1978) กล่าวว่า การจัดการคือ กระบวนการ (Process) ของการวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organization) การสั่งการ (Leading) และการควบคุม (Controlling) ความพยายามของสมาชิกในองค์การและการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่องค์การกำหนดไว้

Bridges and Roquemore (2001, p. 27) ให้ความหมายของการบริหารจัดการ หมายถึง การประสานการใช้ทรัพยากรองค์การเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

Carroll and Gillen (1987) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการเป็นกระบวนการ ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุจุดหมายขององค์การ โดยอาศัยหน้าที่ทางการบริหารจัดการที่สำคัญ คือ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม

Robbins and Coulter (1999, p. 8) ได้เสนอว่า การบริหารเป็นกระบวนการทำงานกับบุคคลอื่นและผ่านบุคคลอื่น ให้บรรลุประสิทธิผลอย่างมีประสิทธิภาพ

ศิริวรรณ เสรีรัตน์, สมชาย หิรัญกิตติ, สุดา สุวรรณภิรมย์, ชวลิต ประชาวานนท์ และสมศักดิ์ วานิชยาภรณ์ (2545, หน้า 18) ให้ความหมายการบริหารจัดการเป็นกระบวนการของกิจกรรมที่ต่อเนื่องและประสานงานกัน ซึ่งผู้บริหารต้องเข้ามาช่วยเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การ

เสนาะ ดิยาว (2546, หน้า 1) ให้ความหมายการบริหาร คือ กิจกรรมในการใช้ทรัพยากรขององค์การให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สรุปได้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการทำงานกับคน และโดยอาศัยคน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การอย่างมีประสิทธิภาพ

หน้าที่ทางการบริหารจัดการ (Management functions)

Dessler (1998, p. 679), ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2545, หน้า 20-22) และเสนาะ ดิยาวี (2546, หน้า 13-14) เสนอว่า หน้าที่ทางการบริหารจัดการ ประกอบด้วย

1. การวางแผน (Planning)
2. การจัดองค์การ (Organizing)
3. การนำ (Leading)
4. การควบคุม (Controlling)

Chelladurai (2001) ได้กล่าวว่า หน้าที่ทางการบริหารจัดการ ประกอบด้วย

1. การวางแผน (Planning)
2. การจัดองค์การ (Organizing)
3. การนำ (Leading)
4. การประเมินผล (Evaluating)

Bridges and Roqemore (2001) ได้จำแนกหน้าที่ทางการบริหารจัดการ ดังนี้

1. การวางแผน (Planning)
2. การจัดองค์การ (Organizing)
3. การปฏิบัติการ (Implementing)
4. การควบคุม (Controlling)

Gulick and Urwick (1937) ได้กำหนดหน้าที่ของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายจัดการไว้ 7 ประการ ซึ่งประกอบด้วย POSDCORB คือ

1. Planning (การวางแผน)
2. Organizing (การจัดองค์การ)
3. Staffing (การจัดคนเข้าทำงาน)
4. Directing (การอำนวยการ)
5. Coordinating (การประสานงาน)
6. Reporting (การรายงาน)
7. Budgeting (การจัดทำงบประมาณ)

Fayol (1964) ได้กำหนดหน้าที่ของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายจัดการไว้ 5 ประการ ซึ่งประกอบด้วย POCCE คือ

1. Planning (การวางแผน)
2. Organizing (การจัดองค์การ)
3. Commanding (การบังคับบัญชาและสั่งการ)

4. Coordinating (การประสานงาน)

5. Controlling (การควบคุม)

Koontz (1976) ได้กำหนดหน้าที่ของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายจัดการไว้ 5 ประการ ซึ่งประกอบด้วย POSDC คือ

1. Planning (การวางแผน)

2. Organizing (การจัดองค์การ)

3. Staffing (การจัดคนเข้าทำงาน)

4. Directing (การอำนวยการ)

5. Controlling (การควบคุม)

Sears (1950) ได้กำหนดหน้าที่ของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายจัดการไว้ 5 ประการ ซึ่งประกอบด้วย PODCC คือ

1. Planning (การวางแผน)

2. Organizing (การจัดองค์การ)

3. Directing (การอำนวยการ)

4. Coordinating (การประสานงาน)

5. Controlling (การควบคุม)

Dale (1978) ได้กำหนดหน้าที่ของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายจัดการไว้ 7 ประการ ซึ่งประกอบด้วย POSDCIR คือ

1. Planning (การวางแผน)

2. Organizing (การจัดองค์การ)

3. Staffing (การจัดคนเข้าทำงาน)

4. Directing (การอำนวยการ)

5. Controlling (การควบคุม)

6. Innovation (การสร้างสรรค์สิ่งใหม่) หรือ Initiating (การคิดริเริ่ม)

7. Representation (การเป็นตัวแทนองค์การ) และ Reporting (การรายงาน)

จะเห็นได้ว่า หน้าที่ของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายจัดการที่นักบริหารหลายท่านได้กำหนดนั้น ส่วนใหญ่จะมีแนวความคิดที่ใกล้เคียงกัน เมื่อสรุปหน้าที่สำคัญของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายจัดการแล้ว จะมีหน้าที่สำคัญ คือ

1. การวางแผน

2. การจัดองค์การ

3. การจัดคนเข้าทำงาน

4. การอำนวยความสะดวก

5. การประสานงาน

6. การควบคุม

การวางแผน (Planning)

การวางแผนเป็นหน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งของการบริหาร การวางแผนที่ดีจะช่วยให้การบริหารสำเร็จลุล่วงไปด้วยความราบรื่น การวางแผนมีอยู่หลายประเภทสุดแต่จะวางแผนขึ้นมาเพื่อประโยชน์ใด หรือลักษณะใด และวัตถุประสงค์ใด แต่ไม่ว่าจะเป็นการวางแผนประเภทใด ก็ย่อมจะเป็นแนวทางที่ช่วยให้การบริหารดำเนินไปด้วยดี เกิดประสิทธิภาพแก่งาน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการวางแผนนั้นจะดีเด่นสักเพียงใดก็ตาม หากผู้ใช้แผนไม่ดำเนินงานตามแผน หรือไม่ให้ความสนใจแก่แผนนั้นเท่าที่ควร แผนนั้นก็จะได้ไร้ความหมาย

ความหมายและวัตถุประสงค์ของการวางแผน

การวางแผน เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้แตกต่างกันหรือใกล้เคียงกัน ดังนี้

Hicks (1972, p. 240) กล่าวว่า การวางแผนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์การและการกำหนดวิธีปฏิบัติ เพื่อบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การ

Koontz and Donnell (1972, p. 113) ให้ความหมายของการวางแผนไว้ว่า การวางแผน คือ การตกลงใจไว้เป็นการล่วงหน้าว่าจะทำอะไร จะทำอย่างไร และใครจะเป็นผู้นำ

ธงชัย สันติวงษ์ (2523, หน้า 91-92) ได้ให้ความหมายของการวางแผนไว้ว่า การวางแผนหมายถึง กระบวนการกำหนดวัตถุประสงค์สำหรับช่วงเวลาข้างหน้าและกำหนดสิ่งที่จะกระทำต่าง ๆ เพื่อที่จะให้บรรลุผลในวัตถุประสงค์ดังกล่าว

ประชุม รอดประเสริฐ (2527, หน้า 97) ได้กล่าวว่า การวางแผนเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยกิจกรรมที่จะต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง และสามารถปรับปรุงให้เข้ากับข้อมูลที่ได้รับ ทั้งที่เป็นข้อมูลย้อนกลับและข้อมูลที่มาจากระบวนการและระบบอื่น

วัตถุประสงค์ของการวางแผน

1. เพื่ออธิบายเป้าหมายที่ต้องการให้ชัดเจน อธิบายให้ผู้ทำงานในองค์การทุกคนได้ทราบว่า องค์การโดยส่วนรวมมุ่งหมายจะบรรลุถึงอะไร และต้องการให้หน่วยงานของใครทำอะไร
2. เพื่อกำหนดและแปลความหมายของสิ่งที่หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องกระทำ เพื่อไม่ให้งานซ้ำซ้อนกัน และให้ทุกหน่วยงานมีงานทำเท่าเทียมกัน

3. เพื่อจัดให้มีนโยบายอันแจ่มชัด ไม่กำกวม เพราะนโยบายเป็นเครื่องช่วยชี้แนวทางและช่วยประสานงานให้ผู้ปฏิบัติงานทำงานตามผู้บริหารได้

4. เพื่อเตรียมคาดการณ์ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ล่วงหน้า และเพื่อดำเนินการแก้ไขก่อนที่ปัญหานั้นจะลุกลามใหญ่โต

5. เพื่อก่อตั้งและรักษาไว้ซึ่งการควบคุมของการบริหารในปริมาณที่น้อยที่สุดต่อผู้ทำงาน โดยแน่ใจว่าจะได้รับผลตามที่ต้องการ

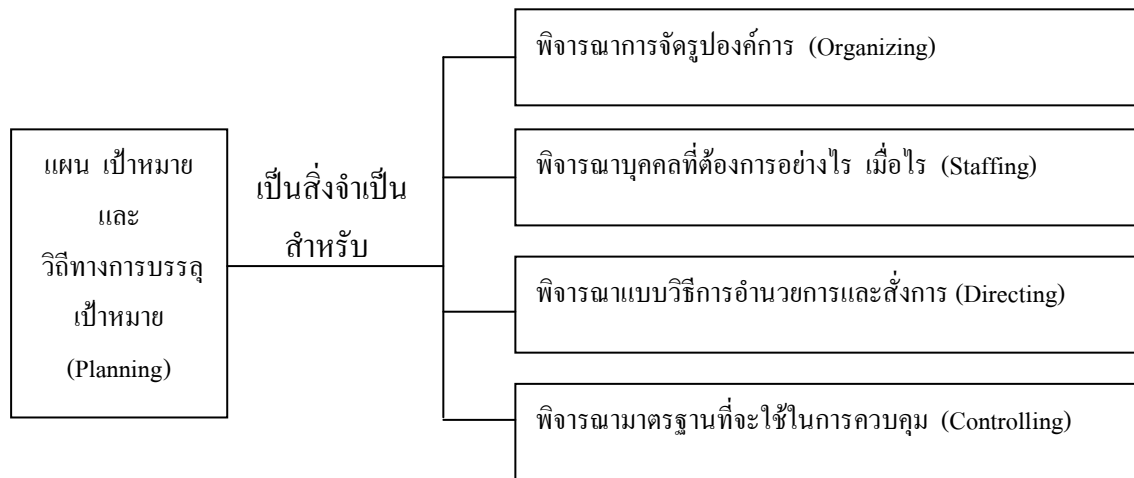
สรุปได้ว่า การวางแผนเป็นการพิจารณาหนทางปฏิบัติในอนาคตล่วงหน้าด้วยการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อเท็จจริง และสภาวะแวดล้อมที่เกี่ยวข้องเพื่อตัดสินใจเลือกทางที่ดีที่สุดในการบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ หรืออาจกล่าวได้ว่า การวางแผนเป็นการกำหนดการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในอนาคต โดยอาศัยหลักวิชา มีตัวเลข ข้อมูล สถิติที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เป็นเครื่องพิจารณาการวางแผน ซึ่งเป็นวิธีการจัดการแบบวิทยาศาสตร์ คือ มีเหตุผล มีการพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ หรือถ้าจะกล่าวให้สั้นที่สุด ก็คือ การวางแผน หมายถึง กิจกรรมหรืองานที่กำหนดวิธีปฏิบัติไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางสำหรับดำเนินการ

ลักษณะและความสำคัญของการวางแผน

การวางแผนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการคิดและการตัดสินใจถึงวิธีการกระทำที่จำเป็นและสมควรจะต้องปฏิบัติ การวางแผนเป็นกระบวนการที่จะต้องกระทำให้เสร็จสิ้นก่อนที่จะมีการดำเนินการในกิจกรรมด้านต่าง ๆ เพราะองค์การจะต้องดำเนินการเกี่ยวพันอยู่กับสภาพแวดล้อมภายนอกที่เปลี่ยนแปลงเสมอมาโดยตลอด ส่วนลักษณะของการวางแผนนั้นอาจสรุปได้ ดังนี้

1. การวางแผนจะสนองวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์การ การวางแผนของทุก ๆ แผนงานมีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การ ตามลำพังเพียงแผนงานอย่างเดียวไม่อาจทำให้องค์การประสบผลสำเร็จได้ แต่จะต้องมีการลงมือกระทำตามแผนนั้นด้วย

2. การวางแผนเป็นเรื่องที่จะต้องกระทำก่อนเรื่องอื่น และเป็นรากฐานหรือพื้นฐานของการบริหารอื่น ๆ ก่อนที่จะดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดองค์การ การจัดคนเข้าทำงาน การอำนวยความสะดวก การควบคุม จำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงรูปแบบหรือวิธีการจัดในเรื่องดังกล่าว เพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวบังเกิดผลดี

ภาพที่ 2-11 การวางแผนเป็นรากฐานของการบริหาร

3. การวางแผนจะกระทำในทุกระดับของการบริหาร ไม่ว่าจะเป็นการบริหารในระดับต้น ระดับกลาง หรือระดับสูง จำเป็นที่จะต้องมีการวางแผนในส่วนงานที่เกี่ยวข้องกับของตน โดยปกติการวางแผนอาจจะกระทำได้ในหลาย ๆ กรณี คือ เมื่อเริ่มงานใหม่ เมื่อมีการปรับปรุงองค์กร เมื่อเกิดปัญหาขัดข้องในการปฏิบัติงาน เมื่อได้รับคำสั่งให้วางแผน และเมื่อยามฉุกเฉิน

4. การวางแผนให้มีประสิทธิภาพแก่องค์กร เมื่อมีการวางแผนย่อมจะช่วยให้งานดำเนินไปอย่างรวดเร็วทันเวลา ตรงตามเป้าหมาย ประหยัดทั้งเงินและเวลา ซึ่งนับได้ว่า การวางแผนมีความสำคัญต่อองค์กรเป็นอย่างยิ่ง

ความสำคัญของการวางแผน

1. การวางแผนจะช่วยให้ผู้บริหารทราบว่า อะไรที่ต้องทำและทำเมื่อไร จะใช้ทรัพยากรอย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์

2. การวางแผนไม่เพียงแต่เป็นการหาคำตอบให้แก่ปัญหาแต่ละปัญหาเท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีการหรือแนวทางใหม่สำหรับการดำเนินงานด้วย

3. การวางแผนช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และการวางแผนเป็นการค้นหาความจริง กำหนดสิ่งที่ควรปฏิบัติและวิธีปฏิบัติ

4. การวางแผนช่วยให้ผู้บริหารพ้นจากการลุ่มหลงได้ เนื่องจากผู้บริหารสามารถมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตไว้เป็นการล่วงหน้า

5. การวางแผนช่วยให้มีการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ ปัจจัยในการวางแผนและองค์ประกอบของแผน

การวางแผนจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลจากภายนอกองค์กร กับข้อมูลจากภายในองค์กร เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคตได้อย่างเหมาะสม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจัดเป็น ปัจจัยในการวางแผน คือ การพยากรณ์สภาพการณ์ทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคม การควบคุมของรัฐ และเรื่องเกี่ยวกับการเงิน ความต้องการในอนาคตเหล่านั้น ๆ ที่ทำของประชากรและข้อมูลจาก ภายในธุรกิจ (วิรนาถ มานะกิจ และพรณี ประเสริฐวงษ์, 2531, หน้า 61-65)

ส่วนองค์ประกอบของแผนนั้นจะประกอบด้วย เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ นโยบาย มาตรฐานในการบริหารงบประมาณ แผนการ วิธีปฏิบัติ และวิธีการ ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละ องค์ประกอบ ดังนี้

1. เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ การวางแผนทุกอย่างควรเริ่มด้วยการกำหนดเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์เป้าหมายคือสิ่งที่ต้องการปรารถนาให้บรรลุความมุ่งหวังที่ตั้งไว้ และ วัตถุประสงค์ คือ จุดสุดยอดแห่งความต้องการในองค์กร ในบางครั้งจะใช้คำว่า เป้าหมายกับ องค์กรขนาดใหญ่ และใช้คำว่า วัตถุประสงค์กับองค์กรขนาดกลางและขนาดเล็ก แต่บางครั้ง ก็จะใช้คำนี้ควบคู่กันไปหรือใช้แทนกันเลย เป้าหมายที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

- มีความสัมพันธ์กับความต้องการขององค์กรและบุคคลในองค์กร
- มีความชัดเจน
- มีเหตุผล เป็นไปได้ ไม่ควรกำหนดในลักษณะอุดมการณ์
- ไม่มากหรือยากจนเกินไป ทำให้ผู้ปฏิบัติเหนื่อยยากหรือท้อแท้
- จะต้องไม่ส่งเสริมให้เกิดการขัดแย้ง แข่งขันระหว่างบุคคลหรือแผนก แต่มีลักษณะ

เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดี

การกำหนดวัตถุประสงค์ มีหลักการ ดังนี้

- ต้องกำหนดให้ชัดเจน
- วัตถุประสงค์ย่อยจะต้องส่งเสริมสนับสนุนวัตถุประสงค์หลัก
- ควรให้หัวหน้างานแต่ละฝ่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดวัตถุประสงค์
- วัตถุประสงค์ควรจะต้องสอดคล้องกัน
- จัดเรียงลำดับวัตถุประสงค์ตามความสำคัญก่อนหลัง
- ทำการปรับปรุงแก้ไขวัตถุประสงค์ขององค์กรเป็นระยะ ๆ

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ จะมีการกำหนดวัตถุประสงค์หลัก และวัตถุประสงค์ย่อย วัตถุประสงค์หลักเปรียบเสมือนเป้าหมายกว้างขององค์กรที่จัดทำขึ้น เพื่อกำหนดทิศทางใน การทำงานของกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งหมด เช่น องค์กรธุรกิจอาจกำหนดว่า เป้าหมายหลัก คือ กำไรสุทธิ 2 ล้าน ในช่วง 6 เดือนข้างหน้า ส่วนวัตถุประสงค์ย่อย คือ ชุมของเป้าหมายที่จัดทำขึ้น

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หลัก เช่น วัตถุประสงค์จะได้แก่ การเพิ่มยอดขาย 10 เปอร์เซ็นต์ ของฝ่ายขาย หรือ การลดต้นทุนการซื้อลง 10 เปอร์เซ็นต์ เป็นต้น

2. นโยบาย เป็นแนวทางปฏิบัติอย่างกว้าง ๆ ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย นโยบายจะชี้ว่า ฝ่ายบริหารจะอย่างไร และผู้ปฏิบัติจะยึดถืออะไร ซึ่งจะทำงานดำเนินไปได้ อย่างราบรื่น นโยบายเป็นเครื่องมือควบคุมและป้องกันไม่ให้เกิดความแตกต่างกันในทางปฏิบัติ โดยการกำหนดแนวทางให้บุคคลในองค์การปฏิบัติตามเป็นเสมือนช่องทางของการติดต่อระหว่างหน่วยต่าง ๆ ในองค์การรวมทั้งเป็นหลักประกันที่หน่วยงานทั้งหมดซึ่งมีหน้าที่ต่างกัน ได้ดำเนินงานภายใต้หลักการและขอบเขตเดียวกัน แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ขัดขวางความคิดริเริ่มส่วนบุคคลของสมาชิกในองค์การ

นโยบายที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

- ตั้งอยู่บนรากฐานของการดำเนินงานที่เข้าใจดีอยู่แล้ว และความเป็นจริง
- นโยบายจะต้องไม่ขัดแย้งกับนโยบายหลัก
- ควรกะทัดรัดเข้าใจง่าย
- มีหลักการที่แน่นอน แต่มีลักษณะที่ยืดหยุ่นได้
- มีเหตุผลและครอบคลุมสิ่งที่ต้องการ

การจัดทำนโยบายนั้น อาจกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หรือกล่าวด้วยวาจาก็ได้ เช่น นโยบายการผลิต “การตั้งโรงงานสาขาขึ้นในเมืองที่มีประชาชนไม่น้อยกว่า 200,000 คน”

3. ระเบียบหรือวิธีปฏิบัติงานหรือแนวปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นลำดับขั้นของการทำงานแต่ละเป้าหมาย ซึ่งจะแสดงให้เห็นทราบว่าเริ่มต้นงานอย่างไร และดำเนินต่อไปเป็นขั้น ๆ จนสำเร็จหรือเป็นกระบวนการของงานทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งได้จัดเรียงลำดับพร้อมทั้งวิธีปฏิบัติ ปฏิบัติเมื่อใด และใครต้องเป็นผู้ปฏิบัติ

ระเบียบหรือวิธีการปฏิบัติงานที่ดี ควรมีลักษณะ ดังนี้

- ต้องสอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมาย
- ควรใช้ได้กับทุกคน โดยเขียนขึ้นเป็นคู่มือ หรือเอกสารการทำงาน
- ควรมีลักษณะที่เลือกปฏิบัติได้บ้าง (มีหลายทางเลือก) และยืดหยุ่นในการใช้งาน เพราะ

อาจมีอุปสรรคในการทำงาน

- ควรกำหนดขั้นตอนปฏิบัติไม่มากนัก

4. วิธีการ หมายถึง การปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอยู่รวมทั้งต้นทุนเกี่ยวกับเวลา เงิน และกำลังคน วิธีการเป็นขั้นตอนหนึ่งของวิธีปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการกำหนดว่างานขั้นนั้น ๆ จะต้องปฏิบัติอย่างไร และตามปกติวิธีการหนึ่ง ๆ

ก็มักจะอยู่ภายในแผนงานหนึ่ง และจัดทำเพียงคนเดียวซึ่งรับผิดชอบงานนั้น ๆ ดังนั้น วิธีการจึงมีขอบเขตแคบกว่าวิธีการปฏิบัติงาน

5. มาตรฐานในการบริหาร มาตรฐานเป็นแผนงานอย่างหนึ่งที่ฝ่ายบริหารใช้เป็นบรรทัดฐานหรือเกณฑ์ในการอ้างอิง หรือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้เปรียบเทียบ หรือวัดผลเพื่อหาความแตกต่างว่าผลงานนั้นสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จึงอาจถือได้ว่า มาตรฐานเป็นเครื่องกำหนดหลักเกณฑ์หรือมาตรการเพื่อใช้ในการควบคุมด้วย

หลักการกำหนดมาตรฐาน มีดังนี้

- ใช้ประสบการณ์เก่าโดยใช้บันทึกหรือความทรงจำหรือความรู้จากการทำงานที่คล้ายคลึงกันเป็นหลัก
- การประมาณ มักใช้ในกรณีที่รีบด่วน หรือสำหรับงานชั่วคราว
- วิธีการตามหลักวิทยาศาสตร์เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะเป็นการใช้ข้อเท็จจริงอย่างรอบคอบ และพิสูจน์ได้

มาตรฐานของงานอาจจำแนกได้ 2 ประเภท คือ มาตรฐานผลการปฏิบัติงาน และ มาตรฐานของกระบวนการปฏิบัติงาน

มาตรฐานผลการปฏิบัติงาน ซึ่งยึดถือผลการปฏิบัติเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ได้แก่ คุณภาพของงาน ปริมาณของงาน เวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และต้นทุนของงาน

มาตรฐานของกระบวนการปฏิบัติงาน ยึดถือสภาพพื้นฐานของการปฏิบัติงานเป็นหลัก ได้แก่ มาตรฐานของพนักงาน เช่น การกำหนดคุณสมบัติของพนักงานในตำแหน่งต่าง ๆ มาตรฐานของหน้าที่การงาน เช่น การกำหนดคำบรรยายลักษณะของงานและหน้าที่ และมาตรฐานส่วนประกอบทางกายภาพ เช่น มาตรฐานของเครื่องใช้สำนักงาน

6. งบประมาณ คือ แผนการรับและจ่ายเงิน การเริ่มจัดทำงบประมาณของหน่วยงานใดในครั้งแรก มักจะยุ่งยาก แต่ครั้งต่อ ๆ ไปจะง่ายเข้า เพราะอาจจะถือเอางบประมาณที่ผ่านไปแล้วมาเป็นแนวทางได้

7. แผนงานหรือโปรแกรมเป็นแผนการอย่างหนึ่งซึ่งเป็นแผนเบ็ดเสร็จ โดยรวมการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ และเรียงลำดับกิจกรรมที่จะต้องทำตามกำหนดระยะเวลา เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ประกอบของแผนงาน ได้แก่ วัตถุประสงค์ มาตรฐาน งบประมาณ นโยบาย วิธีปฏิบัติ และวิธีการ แต่อย่างไรก็ตามแผนงานหนึ่ง ๆ ไม่จำเป็นต้องมีองค์ประกอบครบถ้วนทุกอย่างเสมอไป

ประเภทของการวางแผน เนื่องจากการวางแผนถูกนำไปใช้กับกิจกรรมหลายชนิด แผนจึงมีหลายประเภท หลายลักษณะ ซึ่งอาจแบ่งประเภทของการวางแผนตามลักษณะต่าง ๆ ได้ ดังนี้

1. แบ่งตามความมุ่งหมายหรือตามลักษณะการใช้ การแบ่งตามลักษณะนี้สามารถแบ่งเป็นประเภทของการวางแผนได้ 2 ประเภท คือ

1.1 แผนที่กำหนดแนวปฏิบัติเป็นแผนงานที่วางไว้เพื่อสะดวกแก่การปฏิบัติเป็นประจำ อาจเรียกว่า แผนงานที่ใช้ประจำก็ได้ แผนประเภทนี้ ได้แก่ นโยบาย ระเบียบหรือวิธีปฏิบัติ วิธีการ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ

1.2 แผนที่กำหนดแนวทางปฏิบัติ หรือแผนที่ใช้ครั้งเดียว เป็นแผนงานที่ใช้เป็นครั้งคราวเป็นแผนที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางสำหรับปฏิบัติงานเฉพาะกาล หรือสำหรับงานเฉพาะอย่าง เช่น ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ ยุทธศาสตร์ (แนวทางที่วางไว้ล่วงหน้า) แผนงานโครงการ งบประมาณ

2. แบ่งตามระยะเวลา การแบ่งตามลักษณะนี้แบ่งได้ 2 ประเภท คือ แผนระยะยาว (Long range plan) และแผนระยะสั้น (Short range plan)

2.1 แผนระยะยาว เป็นแผนที่เกี่ยวข้องกับความหมายที่จะคาดการณ์ วิเคราะห์ และตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาและการดำเนินงานซึ่งอยู่นอกเหนือการดำเนินงานในปัจจุบัน แผนระยะยาวจะเป็นตัวอำนวยความสะดวกและประสานงานให้บรรดากิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต่อไปในอนาคตเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์และสนับสนุนต่อกัน แผนระยะยาวอาจกำหนดได้ตั้งแต่ระยะ 1-20 ปี แต่ส่วนใหญ่มักกำหนดขึ้นในช่วงระยะ 5 ปี

2.2 แผนระยะสั้น เป็นแผนงานในกิจกรรมเฉพาะอย่างที่มีมุ่งหวังว่าจะเกิดในอนาคตอันสั้น แผนระยะสั้นควรจะสอดคล้องกับแผนระยะยาว แผนระยะสั้นอาจกำหนดเวลาได้ตั้งแต่ 1 วัน-2 ปี เช่น ผู้จัดการใหญ่ควรกำหนดแผนระยะสั้น 1-2 ปี ผู้จัดการฝ่ายอาจกำหนดแผนระยะสั้น 6 เดือน-1 ปี ผู้บริหารระดับกลางอาจกำหนดแผนระยะสั้น 1-6 เดือน หัวหน้างานหรือผู้ปฏิบัติงานอาจกำหนดแผนระยะสั้นตั้งแต่ 1 วัน หรือ 1 สัปดาห์ หรือ 1 เดือน

3. แบ่งตามความสำคัญหรือตามลักษณะงาน แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

3.1 แผนแม่บทหรือแผนงานหลัก (Master plan) หมายถึง แผนงานใหญ่ขององค์การ ซึ่งการจัดทำนั้นผู้บริหารจะกำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างกว้าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน

3.2 แผนตามหรือแผนงานย่อย (Derivative plan) หมายถึง แผนงานที่จัดขึ้นตามลักษณะหน้าที่งานที่จำแนกไว้ในองค์การหรือเพื่อสนับสนุนแผนแม่บทหรือแผนงานหลัก

รูปแบบของการวางแผน ในทางปฏิบัติอาจจะทำได้ดังนี้

1. การวางแผนจากเบื้องบนสู่เบื้องล่าง เป็นการวางแผนที่ผู้บริหารระดับสูงกำหนดแผนมาให้ผู้ปฏิบัติงานที่ต่ำกว่าปฏิบัติตามแผนนั้น จุดอ่อนของการวางรูปแบบนี้อาจทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้บริหารกับผู้ปฏิบัติงานได้ง่าย แต่สามารถจัดทำได้ง่ายและสะดวก

2. การวางแผนจากเบื้องล่างสู่เบื้องบน เป็นการวางแผนจากระดับต้นไปสู่ระดับสูง การวางแผนรูปแบบนี้จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานปฏิบัติด้วยความเต็มใจมากกว่าแบบแรก แต่บางครั้งก็อาจจะไม่เป็นตามความต้องการของผู้บริหารได้

3. การวางแผนโดยเบื้องบนกำหนดวัตถุประสงค์ เพื่อให้เบื้องล่างจัดแผนงานโดยผู้บริหารระดับสูงกำหนดวัตถุประสงค์อย่างกว้าง ๆ แล้วให้ระดับรอง ๆ ลงมาจนถึงระดับต้นจัดทำแผนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์นั้น ซึ่งการวางแผนรูปแบบนี้เป็นที่นิยมกันมาก

กระบวนการวางแผน การวางแผนนั้นถ้าจะให้บังเกิดผลดี จำเป็นที่จะต้องมีหลักเกณฑ์ มีกระบวนการในการวางแผน ซึ่งกระบวนการวางแผนประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาช่องทางและโอกาสที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ เช่น การตลาด ความต้องการของลูกค้า ซีดความสามารถและขีดจำกัดขององค์กร เป็นต้น

2. กำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ โดยจะต้องระบุให้ได้ว่า ต้องการให้บรรลุอะไร ที่ไหน และเมื่อไร

3. พิจารณาสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงาน ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ การวางแผนเป็นการกำหนดหนทางปฏิบัติในอนาคต ดังนั้นสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ย่อมมีผลกระทบต่อหนทางปฏิบัติที่วางไว้ จำเป็นต้องใช้เหตุผลในการพิจารณาถึงจุดอ่อนหรือจุดแข็งของหนทางปฏิบัติ หรือหนทางเลือกนั้น ไว้ล่วงหน้าด้วย

4. กำหนดหนทางปฏิบัติต่าง ๆ ที่จะบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์

5. เลือกหนทางปฏิบัติที่เห็นว่าดีที่สุด

6. จัดทำแผน และจัดทำงบประมาณ

7. ตรวจสอบและปรับแผน

เพื่อความสะดวกต่อการปฏิบัติในการวางแผนอาจกำหนดหัวข้อในการวางแผนได้ ดังนี้

1. เป้าหมาย

2. ข้อเท็จจริง

2.1 ช่องทางและโอกาส

2.2 สภาพแวดล้อมที่มีต่อการวางแผน

2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการบรรลุเป้าหมาย

2.4 สมมติฐาน (ข้อสมมติที่ใกล้ความเป็นจริง เมื่อขาดข้อมูล หรือเกิดความไม่แน่นอน)

3. ข้อพิจารณา

3.1 วิเคราะห์ปัจจัย และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

3.2 แสวงหาและกำหนดหนทางปฏิบัติต่าง ๆ (ทางเลือก)

3.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบหนทางปฏิบัติกับเกณฑ์พิจารณา (ข้อดี-ข้อจำกัด หรือ ผลประโยชน์-ค่าใช้จ่าย)

3.4 เลือกหนทางปฏิบัติที่ดีที่สุด ด้วยการใช้วิจารณ์ญาณ

4. ข้อตกลงใจ

4.1 หนทางปฏิบัติที่ดีที่สุด (ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร)

4.2 เหตุผล (เพื่ออะไร)

การถ่ายทอดแผนไปสู่การปฏิบัติอาจทำได้โดยการจัดทำแผนงาน เพื่อกำหนดงานและ ขั้นตอนในการดำเนินงาน แนวทางปฏิบัติที่ได้กำหนดไว้ในแผน ซึ่งแบ่งงานดังกล่าวออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. งานประจำ (Function) เป็นการสนองหนทางปฏิบัติด้วยการใช้หน่วยงาน หรือ กิจกรรมที่มีอยู่เดิมดำเนินการตามหนทางปฏิบัติ

2. โครงการ (Project) เป็นการสนองหนทางปฏิบัติด้วยการจัดตั้งหน่วยงานชั่วคราวจากการรวบรวมทรัพยากรทั้งที่เป็นคนและมีชิ้น ในการดำเนินกิจกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดขึ้น ตามหนทางปฏิบัติ

การจัดองค์การ (Organizing)

การจัดองค์การเป็นหน้าที่ของการบริหารหรือการจัดการอีกอย่างหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับ การจัดกลุ่มคน การมอบหมายกิจกรรม และการกำหนดความสัมพันธ์ทางด้านอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างเป็นทางการระหว่างกิจกรรมและแผนกต่าง ๆ การที่ผู้บริหารจำเป็นต้องมี หน้าที่ในการจัดองค์การ ก็เพราะแผนงานขององค์การนั้นเป็นงานที่มีปริมาณมากเกินกว่าที่คน ๆ เดียวจะทำให้เสร็จสิ้นไปได้ ด้วยปริมาณงานจำนวนมาก ๆ ผู้บริหารองค์การจึงจำเป็นต้องอาศัยให้ บุคคลหลาย ๆ ฝ่ายมาช่วยงานด้านต่าง ๆ

Robbins and Coulter (1999, p. 4) ได้ให้ความหมายว่า องค์การ หมายถึง การจัดรวม บุคคลที่ทำงานร่วมกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง

Bateman and Snell (1999, p. 15) ได้ให้ความหมายว่า องค์การ หมายถึง ระบบการ บริหารจัดการที่ออกแบบและดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะอย่าง

Kast and Rosenzweig (1970, p. 6) ได้ให้ความหมายว่า องค์การ หมายถึง การจัด โครงสร้างและบูรณาการของกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้คนจำนวนหนึ่งได้มาทำงานหรือประสานความ ร่วมมือกันในรูปแบบความสัมพันธ์ที่ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

Koontz and Weibrich (1998, p. 174) กล่าวว่า การจัดองค์การ หมายถึง การจำแนก แยกแยะงานที่จำเป็น การจัดกลุ่มงานให้เหมาะสมกับทรัพยากรและสถานการณ์ การมอบหมายงาน การมอบหน้าที่ และการจัดความสัมพันธ์ของงานและอำนาจ

Griffin (1999, p. 324) กล่าวว่า การจัดองค์การ หมายถึง การตัดสินใจเลือกวิธีการในการจัดแบ่งกลุ่มกิจกรรมและทรัพยากรต่าง ๆ ขององค์การออกเป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระเบียบ เสนาะ ดิยาวี (2546, หน้า 4) ให้ความหมายขององค์การ หมายถึง การที่คนรวมตัวกัน ทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

คุณวุฒิ คนฉลาด (2540, หน้า 1) ได้กล่าวว่า องค์การ เป็นหน่วยงานหรือสถาบันทางสังคมที่มนุษย์จัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินงานตามนโยบายและวัตถุประสงค์

อุทัย บุญประเสริฐ (2542, หน้า 8) ได้กล่าวว่า องค์การ เป็นหน่วยงานทางสังคมที่สมาชิก รวมตัวกันแล้วดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันร่วมกัน เพื่อนำไปสู่การบรรลุ เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างที่องค์การกำหนดไว้ หรือตามที่ได้ร่วมกันกำหนดขึ้น

ปรานี พรรณวิเชียร (2530, หน้า 73) กล่าวถึงว่า การจัดองค์การเป็นการรวมกลุ่มกิจกรรม ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์การได้ โดยมีเรื่องของกรมอบหมาย อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบตามลำดับ

สรุปได้ว่าองค์การเป็นกระบวนการในการจัดระเบียบการจัดกลุ่ม หรือรวมกลุ่มกิจกรรม ร่วมกันของบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ด้วยการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบและความสัมพันธ์ ต่าง ๆ ภายใน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การที่กำหนดไว้ ทั้งนี้กระบวนการปฏิบัติใน องค์การจะต้องมีการจัดระเบียบแบบแผนการปฏิบัติไว้

โครงสร้างองค์การ (Organization structure)

โครงสร้างองค์การเป็นแบบแผนของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบส่วนต่าง ๆ ในองค์การที่สร้างขึ้นมา โดยมีจุดมุ่งหมายในการสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์การ ให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ (Kast & Rosenzweig, 1970) โดยมีสิ่งที่แสดงถึงกิจกรรมและ กระบวนการทั้งหมดภายในองค์การ ดังนี้

1. โครงสร้างเป็นแบบแผนของหน้าที่ และความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการในองค์การ แบบแผนดังกล่าวแสดงให้เห็นด้วยการมีแผนผังโครงสร้างองค์การ (Organization chart) และการกำหนดคำบรรยายลักษณะงานในแต่ละตำแหน่ง

2. โครงสร้างจะเป็นวิธีการแยกประเภทกิจกรรมและบุคคล แบ่งลงไปฝ่ายงานต่าง ๆ ในองค์การ เพื่อให้บุคคลสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามความสามารถเฉพาะตามฝ่ายต่าง ๆ

3. โครงสร้างจะเป็นวิธีการในการประสานกิจกรรมต่าง ๆ ในองค์กรที่มีความหลากหลาย ให้มีความสัมพันธ์ในเชิงสนับสนุนในการทำงานซึ่งกันและกัน

4. โครงสร้างจะเป็นเครื่องมือในการกำหนดความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจภายในองค์กร ซึ่งบอกถึงสถานภาพ อำนาจของตำแหน่ง และลำดับชั้นการบังคับบัญชา

5. โครงสร้างจะเป็นเครื่องมือในการควบคุมและเป็นแนวทางของกิจกรรมและความสัมพันธ์ของบุคคลในองค์กร เนื่องจากโครงสร้างจะกำหนดบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนของแต่ละส่วนงานในองค์กร

ดังนั้น การจัดโครงสร้างในองค์กรแสดงให้เห็นถึงสาระสำคัญพื้นฐาน 2 ประการ คือ

1. ความชำนาญเฉพาะ (Specialization) จะเป็นพื้นฐานประการแรกสุดของการกำหนดโครงสร้าง โดยองค์กรจะแยกบุคคลและกลุ่มงานในองค์กร โดยพิจารณาจากความชำนาญเฉพาะหรือความคล้ายคลึงกันของกิจกรรมต่าง ๆ รวมไว้ในฝ่ายงานเดียวกัน

2. การประสานงาน (Coordination) เป็นการประสานงานฝ่ายงานที่มีความหลากหลายต่าง ๆ ข้างต้น จัดเชื่อมความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจซึ่งกันและกัน อันเป็นผลให้เกิดการบูรณาการ (Integration) ของกิจกรรมต่าง ๆ ในอันที่สนับสนุนการทำงานเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จขององค์กร

องค์ประกอบขององค์กร ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก คือ

1. วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย (Objective) ในการก่อตั้งองค์กรขึ้นมาเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน

2. โครงสร้าง (Structure) องค์กรต้องมีการแบ่งหน่วยงานภายในโดยอาศัยหลักการกำหนดอำนาจหน้าที่ การแบ่งงานกันทำตามความชำนาญเฉพาะอย่าง และมีการบังคับบัญชาตามลำดับชั้น อันจะเป็นแนวทางไปสู่การประสานงาน

3. กระบวนการปฏิบัติงาน (Process) หมายถึง แบบอย่างหรือวิธีปฏิบัติกิจกรรมหรืองานที่กำหนดขึ้นไว้อย่างมีแบบแผนเพื่อให้ทุกคนในองค์กรใช้เป็นหลักในการปฏิบัติงาน

4. บุคคล (Person) องค์กรจะต้องประกอบด้วยบุคคลที่เป็นสมาชิก โดยกำหนดหน้าที่ตามภารกิจที่ได้รับมอบหมายภายใต้โครงสร้างที่จัดตามกระบวนการปฏิบัติงานที่กำหนดไว้ให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ข้างต้น

ประโยชน์ที่สำคัญของการจัดองค์กร

1. การจัดองค์กรที่เหมาะสมจะช่วยให้การบริหารงานเป็นไปโดยสะดวก คือ จะไม่ทำให้เกิดปัญหาทางกั๊ก ก้าง ณ จุดใดจุดหนึ่ง ไม่สิ้นเปลือง และไม่เกี่ยวกันทำงาน และช่วยให้การมอบหมายงานกระทำได้อย่าง

2. การมีองค์การที่ช่วยให้การเจริญเติบโตขององค์การสามารถดำเนินการไปได้ไม่ขาดตอนหรือหยุดอยู่กับที่เพราะเท่ากับมีการเตรียมการให้องค์การเติบโตขึ้นทีละเล็กทีละน้อย เหมาะสมกับการขยายงานและการตระหนักถึงโครงสร้างขององค์การที่จะต้องสอดคล้องกับชนิดและปริมาณของงานที่จะทำก็ย่อมช่วยให้องค์การสามารถปรับปรุงโครงสร้างขององค์การให้เหมาะสมกับสภาวะดังกล่าวได้

3. ในแง่ของคนงาน การออกแบบงานโดยแบ่งให้ฝ่ายต่าง ๆ หรือบุคคลต่าง ๆ ทำนั้น ถ้าหากจัดทำได้ถูกต้องก็ย่อมจะทำให้คนงานเกิดความพอใจ ไม่รู้สึกว่างานที่แบ่งให้หนักเกินไปหรือน้อยไป และเมื่อทราบถึงขอบเขตของความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ที่มี เขาก็ย่อมจะสามารถทำงานโดยใช้ความคิดริเริ่มได้เต็มที่

กระบวนการจัดองค์การ

ในการจัดองค์การนั้นจะต้องมีการวางแผนในการจัดองค์การเพื่อให้องค์การนั้น สามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ให้บังเกิดผลดี โดยอาศัยกระบวนการจัดองค์การดังต่อไปนี้

1. กำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์การและกำหนดเป้าหมายย่อย
2. การพิจารณาแยกประเภทงาน จัดกลุ่มงานและออกแบบงาน
3. ระบุขอบเขตของงานและมอบหมายงาน
4. การกำหนดความสัมพันธ์ภายในองค์การ

รูปแบบของแผนภูมิองค์การ อาจทำได้ 3 รูปแบบ คือ

1. แผนภูมิองค์การตามแนวตั้ง เป็นแผนภูมิที่แสดงให้เห็นสายการบังคับบัญชาจากเบื้องบนลงสู่เบื้องล่าง ซึ่งทำให้เห็นความสัมพันธ์ของอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างเป็นทางการของระดับต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน

2. แผนภูมิองค์การตามแนวนอน เป็นแผนภูมิที่แสดงให้เห็นสายการบังคับบัญชาจากซ้ายไปขวา โดยจัดวางหน่วยงานระดับสูงสุดไว้ด้านซ้ายสุดและเรียงระดับไปทางขวา

3. แผนภูมิองค์การแบบวงกลม เป็นแผนภูมิที่แสดงให้เห็นสายการบังคับบัญชา โดยไม่เน้นความสูงต่ำของแต่ละระดับ แต่จัดวางหน่วยงานระดับสูงไว้ที่จุดศูนย์กลางของวงกลม และกระจายหน่วยงานระดับอื่น ๆ ไว้รอบนอกของวงกลม

ประโยชน์ในการจัดทำแผนผังหรือแผนภูมิองค์การ นับว่ามีความสำคัญต่อการบริหารองค์การ คือ

1. การจัดทำแผนภูมิองค์การทำให้ผู้บริหารซึ่งรับผิดชอบในการจัดทำได้นิ่งถึงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานและตำแหน่งต่าง ๆ หากมีสิ่งใดไม่เหมาะสมจะได้แก้ไขปรับปรุง

2. แผนภูมิองค์กรจะเป็นเครื่องช่วยในการตรวจตราการทำงานและช่วยในการประเมินสมรรถภาพและจุดอ่อนขององค์กร

3. แผนภูมิองค์กรจะเป็นเครื่องช่วยอธิบาย ให้บุคคลทั้งภายในและภายนอกองค์กร ได้ทราบถึงโครงสร้างการแบ่งงาน ตลอดจนสายการบังคับบัญชาในองค์กรและทำให้มองเห็นภาพพจน์ขององค์กร ได้อย่างรวดเร็ว

การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing)

การจัดคนเข้าทำงานเป็นหน้าที่ที่อาจถือได้ว่ามีความสำคัญที่สุดในบรรดาหน้าที่ต่าง ๆ ที่ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบ ทั้งนี้เพราะภายหลังจากที่ได้มีการจัดองค์การเสร็จแล้ว โครงสร้างในส่วนต่าง ๆ จะต้องถูกบรรจุด้วยตัวบุคคลที่จะเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งในองค์กรและในการที่จะให้ผลการปฏิบัติงานต่าง ๆ ดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพที่สุดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถหรือความพร้อมเพรียงของตัวบุคคลด้วย ผู้บริหารจึงต้องมีภาระหน้าที่ในการเลือกเฟ้นตัวบุคคลที่มีคุณสมบัติที่ดีเท่านั้น จึงจะทำให้้องค์การสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ธงชัย สันติวงษ์, 2523, หน้า 313) ในการจัดคนเข้าทำงานในระดับต้น ปัญหาอาจไม่ยุ่งยากนัก แต่ถ้าเป็นการจัดคนเข้าทำงานในระดับสูง ปัญหาอาจจะยุ่งยากมากขึ้น

1. การวางแผนกำลังคน เป็นการกำหนดปริมาณและคุณภาพของกำลังคนที่ต้องการ ในอนาคตให้มีความสอดคล้องกับการขยายตัวของปริมาณงาน การเปลี่ยนแปลงลักษณะของงาน รวมทั้งการวางโครงการให้ได้มาซึ่งกำลังคนที่ต้องการ หรือวิธีการที่จะให้ได้มาซึ่งทรัพยากรมนุษย์

2. การแสวงหาบุคคลเข้าทำงาน เป็นการแสวงหาหรือสรรหาบุคคลที่เหมาะสมเข้ามาปฏิบัติงานในหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งแหล่งของการแสวงหาบุคคลนั้นมี 2 แหล่ง คือ ภายในองค์กร และภายนอกองค์กร

ส่วนระบบในการแสวงหาบุคคลเข้าทำงานนั้น นิยมใช้กัน 2 ระบบ คือ ระบบความรู้ความสามารถ หรือระบบคุณธรรมและระบบอุปถัมภ์

3. การคัดเลือกหรือเลือกสรรบุคคล ซึ่งกระบวนการดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 การรับสมัคร

3.2 การสัมภาษณ์ขั้นต้น

3.3 การกรอกใบสมัคร

3.4 การสอบ

3.5 การสัมภาษณ์ขั้นสุดท้าย

3.6 การตรวจสอบประวัติ

3.7 การคัดเลือกขั้นต้น โดยใช้ผู้ใช้งาน

3.8 การคัดเลือกขั้นสุดท้ายโดยหัวหน้าหน่วยงาน

3.9 การตรวจร่างกาย

3.10 การบรรจุแต่งตั้ง

4. การพัฒนาบุคลากร หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่มุ่งเพิ่มพูนความรู้ ความชำนาญ ประสบการณ์ เพื่อให้ทุกคนปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งอาจจะทำโดยการให้ศึกษาเล่าเรียน การฝึกอบรม การมอบงานพิเศษให้ปฏิบัติ การให้ศึกษาและดูงาน

การอำนวยการ (Directing)

การอำนวยการ เป็นวิธีการชี้แนะและกระตุ้น ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้ร่วมงานปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การอำนวยการจึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามแนวดังกล่าว ซึ่งสิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยการดังกล่าว ได้แก่ การสั่งการ การสื่อความเข้าใจ การเป็นผู้นำ นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ การจูงใจ และการติดตามผลที่เหมาะสมอีกด้วย

1. การสั่งการ การอำนวยการที่ดีนั้น จะต้องทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือผู้ปฏิบัติงานทราบว่า เขาจะต้องทำอะไร ทำอย่างไร และเมื่อไรเขาจึงจะต้องทำ สิ่งแรกที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจดังกล่าว คือ การสั่งการที่เหมาะสมนั่นเอง การสั่งการมีหลายแบบ คือ การสั่งการโดยตรง การสั่งการแบบขอร้อง การสั่งการแบบเสนอแนะ และการสั่งการแบบอาสาสมัคร

ส่วนวิธีการสั่งการมักใช้กันอยู่ 2 แบบ คือ การสั่งการด้วยวาจา ซึ่งใช้ในกรณีที่เป็นเรื่องปลีกย่อยไม่สำคัญไม่มีเวลาเขียนคำสั่ง และใช้กับผู้ใต้บังคับบัญชาที่เข้าใจงานยากหรือลืมนำ

หลักเกณฑ์และลักษณะของการสั่งการที่ดี มีดังนี้

- หลักเอกภาพในการบังคับบัญชา
- ใช้ข้อความหรือถ้อยคำที่ชัดเจน ง่ายต่อการเข้าใจ
- การสั่งการต้องคำนึงถึงความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน
- การสั่งการที่ดีควรใช้การสั่งการในลักษณะการติดต่อสื่อสารสองทาง

2. การสื่อความเข้าใจ เป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างบุคคลทั้งผู้รับและผู้ส่งข่าว ซึ่งสามารถจะถ่ายทอดความเข้าใจ ข้อเท็จจริง ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์และความต้องการของแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน การสื่อความหมายจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งในการอำนวยการ

3. การเป็นผู้นำ ผู้นำเป็นบุคคลที่มีอำนาจหรืออิทธิพลที่จะดึงดูดหรือจูงใจให้ผู้อื่นประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งของตนเองได้ ความเป็นผู้นำเป็นศิลปะหรือกระบวนการที่มีอิทธิพลที่จะให้ผู้อื่นปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายด้วยความเต็มใจ ความเป็นผู้นำจึงเป็นเครื่องช่วยให้การอำนวยการของผู้บริหารให้เกิดประสิทธิผล

แบบของผู้นำมีหลายลักษณะ ได้แก่ ผู้นำแบบเผด็จการ ผู้นำแบบประชาธิปไตย ผู้นำแบบเสรีนิยม ผู้นำแบบมุ่งงาน ผู้นำแบบมุ่งคน ผู้นำแบบมุ่งทั้งงานและคน ผู้นำแบบสายกลาง และผู้นำแบบเฉื่อยชา เป็นต้น ซึ่งในการที่จะใช้แบบของผู้นำในลักษณะใดนั้น ขึ้นอยู่กับผู้บริหารแต่ละคน อย่างไรก็ตาม ผู้นำที่ดีที่จะช่วยให้การอำนวยการมีประสิทธิภาพ ควรยึดหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นที่หวังและพึงพอใจของผู้ได้บังคับบัญชาในการบรรลุเป้าหมายของคน
2. รู้จักวิธีการจูงใจผู้ได้บังคับบัญชา
3. มีมนุษยสัมพันธ์ดี
4. มีความสามารถสื่อความเข้าใจให้คนปฏิบัติงานตามเป้าหมาย

การประสานงาน (Coordinating)

การประสานงาน เป็นการจัดให้มีการประสานสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ เพื่อดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน การประสานงานเป็นการเชื่อมโยงการปฏิบัติต่าง ๆ ให้ผสมผสานกันและเกิดผลดีมากที่สุด ได้แก่ การประสานคนงาน การปฏิบัติด้วยการประสานเป้าหมายและภารกิจ ประสานการจัดหน่วยงานและกระบวนการปฏิบัติงาน ประสานความต้องการทรัพยากรและงบประมาณ และการประสานบุคคล การประสานแนวความคิดและหลักการ ประสานพลังในการทำงานและจิตใจที่ร่วมมือ ที่ช่วยเหลือกันให้งานบรรลุเป้าหมายส่วนรวม

ความสำคัญของการประสานงาน การประสานงานเป็นกระบวนการที่ต้องจัดให้มีขึ้นทุกขั้นตอนของการบริหาร ทั้งยังช่วยผสมผสานปัจจัยในการบริหารให้ผสมกลมกลืนกัน การประสานงานจึงเป็นกระบวนการในการบริหารที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งการประสานงานจะช่วยให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายได้อย่างราบรื่นรวดเร็ว
2. ช่วยขจัดความสูญเปล่าและประหยัดในเรื่องที่เกี่ยวกับเวลาและค่าใช้จ่าย
3. ช่วยสร้างความเข้าใจอันดี ทั้งภายในและภายนอกองค์การ
4. ช่วยสร้างขวัญและกำลังใจให้เกิดขึ้นกับพนักงาน
5. ช่วยป้องกันการดำเนินงานที่ซ้ำซ้อน และทุกฝ่ายเข้าใจในหน้าที่ของงาน เข้าใจ

หลักการและวิธีการปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดี

การปฏิบัติการ (Implementing)

การปฏิบัติการ หมายถึง การนำแผนและโครงการต่าง ๆ ไปสู่การปฏิบัติ โดยอาศัยบุคลากรในองค์การ (Bridges & Roquemore, 2001, p. 30) ในการปฏิบัติการ ผู้บริหารหรือผู้นำขององค์การจะต้องใช้ศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ในการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายการควบคุม (Controlling)

การควบคุม เป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารที่จะต้องดำเนินการโดยผู้บริหารทุกคนจะต้องติดตามการปฏิบัติงานตามที่ได้สั่งการไปแล้วว่า มีการดำเนินตามคำสั่งหรือไม่ ถ้าหากไม่มีการควบคุมและตรวจสอบแล้ว ผู้บริหารจะไม่สามารถแน่ใจได้ว่า แผนงานต่าง ๆ ที่ผู้บริหาร จัดทำขึ้นและได้สั่งให้ผู้บังคับบัญชาไปทำนั้นจะสำเร็จลงได้ด้วยดี ผู้บริหารจึงต้องทำการกำหนดหรือจัดระเบียบงานต่าง ๆ และต้องตรวจสอบงานโดยสม่ำเสมอ เพื่อควบคุมให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนอย่างมีประสิทธิภาพ

Mocker (1972, p. 2) ได้ให้ความหมายการควบคุม คือ ความพยายามอย่างมีระบบเพื่อทำให้ผลงานที่ปฏิบัติได้มาตรฐานที่ดี รวมทั้งการออกแบบระบบข้อมูลย้อนกลับ การเปรียบเทียบผลงานที่ได้รับจริงกับมาตรฐานที่ได้กำหนดเอาไว้ล่วงหน้าว่าแตกต่างกันหรือไม่ และการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อเป็นการบังคับให้การใช้ทรัพยากรขององค์กรดำเนินไปตรงตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การควบคุมเป็นการตรวจสอบว่าทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินสอดคล้องตามแผนหรือคำสั่งและหลักการหรือมาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่ หรือการควบคุมเป็นมาตรฐานที่จะประกันผลการปฏิบัติงานให้บรรลุตามแผนที่วางไว้

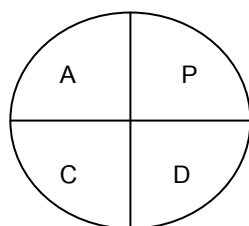
วงจรการควบคุม การควบคุมที่จะให้ได้ผลดีจะต้องประกอบด้วยกิจกรรม 4 ประการ มีลักษณะเป็นวงจร เรียกว่า วัฏจักรเดมมิง (Deming cycle) อันได้แก่ การวางแผน (Plan) การปฏิบัติ (Do) การตรวจสอบ (Check) และการแก้ไขปรับปรุง (Action) ซึ่งเรียกชื่อย่อว่า PDCA ลักษณะของวัฏจักรเดมมิง

P = Plan หมายถึง การวางแผนก่อนลงมือปฏิบัติ

D = Do หมายถึง การลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

C = Check หมายถึง การตรวจสอบงานต่าง ๆ ที่ได้กระทำไป

A = Action หมายถึง การปรับปรุงแก้ไข ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ การแก้ไขสิ่งที่ไม่ดีให้ดีขึ้น (Corrective action) และการปรับปรุงป้องกันมิให้เกิดปัญหาซ้ำอีก (Preventive action)

ภาพที่ 2-12 วัฏจักรเดมมิง

การควบคุมและเครื่องมือหรือวิธีการควบคุม มี 4 ประเภท คือ

1. การควบคุมปริมาณงาน เป็นการควบคุมปริมาณของงานที่พนักงานจะต้องทำให้ได้ตามเป้าหมายในเวลาที่กำหนด เครื่องมือหรือวิธีการใช้ควบคุม ได้แก่ ตารางสำหรับควบคุมการปฏิบัติงาน

2. การควบคุมคุณภาพของงาน เป็นการควบคุมผลผลิตให้ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งเครื่องมือหรือวิธีการควบคุม ได้แก่ การสุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่ตั้งเอาไว้ และการเปรียบเทียบนั้นอาจใช้วิธีการทางคณิตศาสตร์และสถิติเข้าช่วย

3. การควบคุมเวลา เป็นการควบคุมการปฏิบัติงานให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด

4. การควบคุมค่าใช้จ่าย เป็นการควบคุมค่าใช้จ่ายให้เป็นไปตามแผนโครงการและเป้าหมายที่กำหนดไว้ เครื่องมือหรือวิธีการควบคุมที่ใช้ คือ วิธีการใช้ระบบงบประมาณ

หลักการควบคุมที่ดี จะช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนและมาตรฐานที่กำหนดไว้ และช่วยให้งานมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย

1. การควบคุมต้องสอดคล้องกับแผนและตำแหน่งงานตามลำดับชั้น

2. การควบคุมต้องสอดคล้องกับคุณลักษณะและความต้องการของผู้บริหาร

3. การควบคุมควรมุ่งในจุดที่มีความสำคัญอันมีผลกระทบต่อการบรรลุเป้าหมาย

4. การควบคุมในปัจจุบันที่เป็นรูปธรรมหรือในลักษณะเชิงปริมาณที่สามารถตรวจสอบได้

5. การควบคุมจะต้องมีการยืดหยุ่น สามารถที่จะใช้ได้ต่อไปเมื่อมีการเปลี่ยนแปลง

สิ่งแวดล้อมขององค์กรหรือมีผลกระทบกระเทือนต่อการดำเนินงานตามแผน

6. การควบคุมต้องอาศัยหลักการประหยัดไม่ก่อให้เกิดความสิ้นเปลืองคน เวลา ค่าใช้จ่ายในการควบคุมมาก

7. การควบคุมจะต้องนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข

การวางแผนกลยุทธ์

อัจฉรา จันทร์ฉาย (2545, หน้า 1) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดการเชิงกลยุทธ์ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. การวางแผน (Strategic formulation)

2. การนำแผนไปปฏิบัติ (Implementation)

3. การติดตามและประเมินผล (Evaluation and control)

Slack and Ruvkun (1997, p. 103) เสนอว่าขั้นตอนการวางแผนเชิงกลยุทธ์ประกอบด้วย

1. ขั้นการกำหนดกลยุทธ์

1.1 การกำหนดพันธกิจ

- 1.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและสภาพแวดล้อมภายในองค์กร
- 1.3 การเลือกกลยุทธ์ที่เหมาะสม
2. ขั้นปฏิบัติตามกลยุทธ์ เป็นการเลือกโครงสร้างที่เหมาะสมกับองค์กรและระบบ

การควบคุม

Goodstein, Nolan and Pfeiffer (1992, p. 3) กล่าวว่า รูปแบบการวางแผนเชิงกลยุทธ์ ประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดขั้นการวางแผน
 - 1.1 การวางแผนจัดทำแผน
 - 1.2 การสร้างค่านิยม
 - 1.3 การกำหนดพันธกิจ
2. การกำหนดทิศทางเชิงกลยุทธ์
 - 2.1 รูปแบบกลยุทธ์ธุรกิจ
 - 2.2 การตรวจสอบผลงาน
 - 2.3 การวิเคราะห์ช่องว่าง
3. การปฏิบัติการ
 - 3.1 การบูรณาการแผน
 - 3.2 การวางแผนตามสถานการณ์
 - 3.3 การปฏิบัติงาน

Kotler and Andreasen (1991, p. 69) ได้นำเสนอโมเดลแบบคลาสสิกในการวางแผนเกี่ยวกับกระบวนการวางแผนกลยุทธ์การตลาดสำหรับองค์กรที่ไม่มุ่งผลกำไร ดังนี้

1. การวิเคราะห์องค์กร
 - 1.1 พันธกิจ, วัตถุประสงค์, เป้าหมาย, วัฒนธรรม
 - 1.2 จุดแข็ง, จุดอ่อน
2. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร
 - 2.1 การบริการต่อชุมชน
 - 2.2 การแข่งขัน
 - 2.3 สังคม การเมือง เทคนิค เศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมระดับมหภาค
3. การกำหนดพันธกิจการตลาด วัตถุประสงค์ และเป้าหมาย
4. การกำหนดยุทธศาสตร์หลักการตลาด และส่วนประสมการตลาด
5. การกำหนดกลยุทธ์จำเพาะและการเปรียบเทียบผลงาน

6. การนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติ

7. การประเมินการปฏิบัติงาน

Mintzberg (1994, p. 40) กล่าวว่า กิจกรรมที่นักวางแผนจะต้องรับผิดชอบมีดังนี้

1. การวิเคราะห์กลยุทธ์
2. การกำหนดกลยุทธ์
3. การทำกลยุทธ์ให้เป็นแผนอย่างเป็นระบบ
4. การสื่อสารภายนอกองค์กรและการควบคุม
5. การสื่อสารภายในองค์กรและการควบคุม

Nutt and Backoff (1992, p. 167) กล่าวว่า กระบวนการบริหารเชิงกลยุทธ์มี 6 ขั้นตอน

ดังนี้

1. บริบทในอดีต
2. การประเมินสภาพการณ์
3. ประเด็นกลยุทธ์
4. การเลือกกลยุทธ์
5. การประเมินความเป็นไปได้
6. การปฏิบัติการณ์

Prince Edward Island Community and Cultural Affairs (2004) ได้ดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนากีฬาของรัฐปรีนซ์ เอ็ดเวิร์ด ไอส์แลนด์ ระหว่างปี ค.ศ. 2004-2006 มีรายละเอียด ดังนี้

1. การพัฒนาองค์กร
 - 1.1 โครงสร้าง
 - 1.2 ทรัพยากรมนุษย์
 - 1.3 สมาชิกภาพ
 - 1.4 การติดต่อสื่อสารและการตัดสินใจ
 - 1.5 การประชุม
 - 1.6 การเงิน
2. การพัฒนาผู้ฝึกสอน
 - 2.1 การรับสมัครและคัดเลือก
 - 2.2 การศึกษาและการฝึกอบรม
 - 2.3 การสนับสนุน

- 2.4 การประเมินผล
- 3. การพัฒนานักกีฬา
 - 3.1 โปรแกรม
 - 3.2 การฝึก
 - 3.3 การแข่งขัน
 - 3.4 การบำรุงรักษา
- 4. การพัฒนาเจ้าหน้าที่บุคลากร
 - 4.1 การรับสมัคร
 - 4.2 โปรแกรมสนับสนุน
 - 4.3 การประเมินผล
 - 4.4 การแข่งขัน
 - 4.5 การบำรุงรักษา

Chappelet and Bayle (2005) กล่าวว่า ระบบการบริหารจัดการความสามารถในองค์กรประกอบด้วย

- 1. ระบบการบริหารจัดการ
 - 1.1 การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์
- 2. ระบบปฏิบัติการ
 - 2.1 การพัฒนา
 - 2.2 การตลาด
 - 2.3 การติดต่อสื่อสาร
 - 2.4 การประชาสัมพันธ์
 - 2.5 การบริหาร
 - 2.6 การเงิน
 - 2.7 กฎหมาย
- 3. ระบบการควบคุม
 - 3.1 การประเมินความสามารถที่ตรวจสอบได้และถูกต้อง

Australian Sport Commission (2004) ได้เสนอกระบวนการวางแผนที่มีประสิทธิภาพสำหรับองค์กรกีฬาของประเทศออสเตรเลียไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 1. การเตรียมการวางแผน
 - 1.1 การทบทวนแผนปีที่ผ่านมา

- 1.2 โครงสร้างบุคลากร
2. การกำหนดกลยุทธ์
 - 2.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกองค์การ
 - 2.2 การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และค่านิยม
 - 2.3 การกำหนดวัตถุประสงค์ระยะยาว
 - 2.4 การจัดลำดับความสำคัญกลยุทธ์
 - 2.5 การสร้างดัชนีตัวชี้วัด
3. การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติงาน
 - 3.1 การจัดลำดับความสำคัญของแผนระยะสั้น
 - 3.2 การวางแผนการเงิน
 - 3.3 การจัดทำกรอบการปฏิบัติการ
4. การประเมินกลยุทธ์
 - 4.1 การติดตามผล ประเมินผลและทบทวนแผน
 - 4.2 การสร้างตัวเปรียบเทียบ

Trevor (1977) ได้กล่าวถึง การจัดตั้งองค์กรทางการกีฬานั้นมีความจำเป็นและสำคัญต่อการพัฒนาและส่งเสริมกีฬา โดยจะต้องมีการกำหนดกลยุทธ์ (Strategy) โดยจะต้องมองถึงปัจจัยภายในและภายนอก รวมทั้งปัจจัยที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น จุดแข็ง จุดอ่อน สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอก เป็นต้น อีกทั้งผู้นำทางด้านส่งเสริมกีฬาจะต้องมีลักษณะของผู้นำทางด้านกีฬาด้วย

Davis (1994) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการทางด้านการกีฬาว่า การส่งเสริมกีฬานั้น จำเป็นที่จะต้องมีการสร้าง (Structure) ของกีฬาแต่ละประเภทอย่างชัดเจนที่เรียกกันว่า การจัดการทางด้านการกีฬาขององค์กรการกีฬา (Management of sport organizations)

Janet (1998) ยังได้กล่าวอีกว่า การจัดการทางด้านการกีฬามีความจำเป็นที่จะต้องจัดการตั้งแต่ระดับเด็กเล็กจนถึงระดับมหาวิทยาลัยรวมทั้งนอกสถานศึกษาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาและส่งเสริมกีฬาตั้งแต่พัฒนาด้านพฤติกรรม จิตวิทยา รวมทั้งการนำทฤษฎีการจัดการต่าง ๆ นำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการกีฬา การจัดองค์กรทางการกีฬาจากขั้นต้นจนถึงขั้นระดับอาชีพ อีกทั้งการจัดองค์กรทางการกีฬานั้นจำเป็นที่จะต้องมีการจัดองค์กรที่จะคอยดูแลสุขภาพของประชาชนในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการออกกำลังกาย การดูแลสุขภาพยามเจ็บป่วย นั่นก็คือจะต้องมีการวางแผนกรอบโครงสร้างที่จะต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ แนวทางทฤษฎีที่นำมาประยุกต์ใช้ในแต่ละระดับของการกีฬาสรุปได้ว่า ขั้นตอนและกระบวนการวางแผนกลยุทธ์ ประกอบด้วย

1. การเตรียมการวางแผน (Pre-Plan Position) เป็นการรวบรวมข้อมูลจากรายงานประจำปีและผลจากการทบทวนรายงานประจำปี ซึ่งจะรวมถึงเรื่องการเงิน สถิติ และข้อมูลต่าง ๆ จากการดำเนินการภายในและอิทธิพลจากภายนอกองค์กรอันจะบอกถึงสภาพปัจจุบันขององค์การ
2. การกำหนดกลยุทธ์ (Strategic formulation) หมายถึง การทบทวนและพัฒนาวิสัยทัศน์ พันธกิจ และวัตถุประสงค์ ทั้งระยะและระยะสั้น รวมถึงตัวชี้วัดจากแผนกลยุทธ์
3. การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ (Strategic implementation) หมายถึง การเปลี่ยนกลยุทธ์เข้าสู่การปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ตามที่ปรารถนา เช่น การจัดทำแผนปฏิบัติการ การจัดทำแผนงบประมาณ การจัดทำปฏิทินการปฏิบัติงาน การปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้

4. การประเมินกลยุทธ์ (Strategic evaluation) เป็นการติดตามผลการปฏิบัติของกระบวนการวางแผน การประเมิน ทบทวนการปฏิบัติของแผน/ โครงการ

ภาวะผู้นำ (Leadership)

นักวิชาการได้ให้ความหมายของภาวะผู้นำไว้หลายทัศนะ เช่น

Schermerhorn, Hunt and Osborn (2000, p. G-7) กล่าวว่า ภาวะผู้นำเป็นอิทธิพลระหว่างบุคคลที่จะชักนำให้บุคคลหรือกลุ่มทำในสิ่งที่ผู้นำต้องการ

Drath and Palus (1994) กล่าวว่า ภาวะผู้นำเป็นกระบวนการสร้างความสมเหตุสมผลในการทำงานร่วมกันของบุคคลต่าง ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจและความผูกพันให้เกิดขึ้นกับคนเหล่านี้

Richard and Engle (1986) กล่าวว่าภาวะผู้นำ หมายถึง การจุดประกายวิสัยทัศน์ให้ผู้อื่นมองเห็น พร้อมทั้งปลูกฝังเป็นค่านิยมและสร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้สามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จ

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2540) กล่าวว่า ภาวะผู้นำหมายถึง ความสามารถของบุคคลในการใช้อำนาจและจูงใจให้ผู้อื่นปฏิบัติตามจรรยาบรรณเป้าหมายขององค์การ (Organizational goals)

ภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์

1. ภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ (Upper-echelon leadership) ได้แก่ ผู้บริหารระดับสูงขององค์การ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ในการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อกำหนดทิศทางและจุดมุ่งหมายรวมขององค์การ ตลอดจนปรัชญาและหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวกับการดำเนินงานต่าง ๆ ขององค์การ โดยรวม ทั้งทำการตัดสินใจในการเลือกกลยุทธ์และการจัดสรรทรัพยากรระหว่างกลุ่มงานต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสม ผู้บริหารระดับสูงดังกล่าวมีขอบเขตความรับผิดชอบครอบคลุมทั้งองค์การ รวมทั้งเน้นการดำเนินงานภายนอกองค์การ มีลักษณะภาวะผู้นำแบบมหภาค (Macro leadership) คือ มีบทบาทที่ส่งผลกระทบในวงกว้างตลอดทั้งองค์การ จึงเรียกภาวะผู้นำในระดับสูงนี้ว่า “ผู้นำเชิงกลยุทธ์” (Strategic leaders)

ผู้นำเชิงกลยุทธ์ดังกล่าว ได้แก่ ผู้บริหารสูงสุดที่รับผิดชอบต่อองค์กร โดยตรง เป็นบุคคลที่อาจเรียกชื่อแตกต่างกันตามตำแหน่งขององค์กรนั้น ๆ เช่น ประธานบริษัท อธิการบดี ผู้อำนวยการ นายกษมาคมกีฬา หัวหน้าสูงสุดฝ่ายบริหาร (Chief Executive Officer: CEO) หัวหน้าสูงสุดฝ่ายปฏิบัติการ (Chief Operating Officer: COO) นอกจากนี้ยังอาจอยู่ในรูปองค์กรคณะบุคคลระดับสูงสุดขององค์กร เช่น คณะกรรมการผู้อำนวยการ คณะกรรมการสภามหาวิทยาลัย เป็นต้น

2. ภาวะผู้นำในระดับจุลภาค (Micro leadership) ได้แก่ ผู้บริหารระดับกลางและระดับต้นขององค์กร ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับแผนกลยุทธ์จากผู้บริหารระดับสูงนำไปถ่ายทอดสู่ภาคปฏิบัติ เป็นผู้บริหารที่มีขอบเขตความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่เฉพาะด้าน เช่น การผลิต การตลาด การเงิน การบุคลากร เป็นต้น ผู้บริหารเหล่านี้จะจัดวางกลยุทธ์เฉพาะด้านและแผนปฏิบัติการ (Operating or action plan) ของตนขึ้นมารองรับแผนกลยุทธ์

สรุปได้ว่า การพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพต้องอาศัยปัจจัยพื้นฐานภายใต้กรอบแนวคิดด้านการบริหารจัดการ จากการศึกษากรอบแนวคิดทางการบริหารจัดการของนักวิชาการหลาย ๆ ท่าน ปรากฏว่า หน้าที่ทางการบริหารจัดการ (Management function) ของ Bridges and Roquemore (2001) ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์กร การปฏิบัติการและการควบคุม มีความเหมาะสมที่จะนำไปพัฒนาองค์กรทางกีฬาในมหาวิทยาลัย เพื่อให้ได้รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากการบริหารองค์กรควรกำหนดกรอบเป้าหมาย วัตถุประสงค์และวิธีปฏิบัติงานขององค์กรให้ชัดเจน มีกระบวนการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรภายในองค์กร มีกระบวนการนำแผนที่กำหนดไว้ไปปฏิบัติจริง และมีกระบวนการติดตามผล ตรวจสอบและแก้ไขเพื่อให้การบริหารองค์กรสำเร็จตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาแห่งชาติ

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) ซึ่งปัจจุบันแบ่งเป็น 6 ยุทธศาสตร์ประกอบด้วย

1. การพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน
2. การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน
3. การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ
5. การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
6. การพัฒนาการบริหารการกีฬา

การวิเคราะห์นโยบายของรัฐในการจัดการกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบันทั้ง 6 ยุทธศาสตร์ โดยส่วนใหญ่การจัดการกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อใช้กีฬาเป็นสื่อที่จะให้มีการทำงานร่วมกัน และให้เยาวชนมีความสนใจในกีฬา เป็นแนวทางในการสร้างความสามัคคีและสมรรถภาพทางกายและจิตใจให้กับเยาวชน ในการส่งเสริมการจัดการกิจกรรมกีฬา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 3 ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาที่มีความจำเป็นที่จะนำมาใช้ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน โดยมุ่งเน้นให้เด็ก และเยาวชนมีความรู้ ความเข้าใจในการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย มีระเบียบวินัย มีคุณธรรม จริยธรรม มีสุขภาพดี และพัฒนาไปสู่กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ตามนโยบายของรัฐบาล การส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาขั้นพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญ จำเป็นที่จะต้องปูพื้นฐาน ให้ความรู้ที่ถูกต้อง ตลอดจนบุคลากรที่จะไปให้ความรู้ ต้องมีให้เพียงพอกับความต้องการ ซึ่งเด็กและเยาวชน ร้อยละ 80 จะต้องออกกำลังกายและเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างน้อยวันละ 30 นาที ไม่น้อยกว่า 3 วันต่อสัปดาห์

ยุทธศาสตร์ที่ 2 กีฬาเพื่อมวลชน

กีฬาเพื่อมวลชน หมายถึง กิจกรรมกีฬา หรือการออกกำลังกาย หรือกิจกรรมนันทนาการ ที่จัดให้กับประชาชน ทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับอายุและทุกอาชีพได้เข้าร่วมกิจกรรม โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ประชาชนทุกคน มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีคุณภาพชีวิตที่ดี ในการดำรงชีวิตประจำวันและเป็นผู้ผลิตที่มีคุณภาพของประเทศซึ่งสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ลดความขัดแย้งในสังคม หรืออีกนัยหนึ่ง กีฬาเพื่อมวลชน หมายถึง การออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬาที่กระทำร่วมกันของคนจำนวนมาก เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย จิตใจ และสังคม ที่ได้ ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาเพื่อนันทนาการสนุกสนาน โดยไม่จำกัดจำนวน อายุ เพศ และวัย (สำนักพัฒนาการกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2549)

สุพิตร สมานิติ, วัลลีย์ ภัทโรภาส, บรรจบ ภิรมย์คำ, อภิลักษณ์ เทียนทอง และอำพร ศิยาภย์ (2544, หน้า 6-13) กล่าวถึงความเป็นมาของกีฬาเพื่อมวลชน (Sport for All) เป็นกีฬาเพื่อสุขภาพ เกิดขึ้นครั้งแรกในสหภาพยุโรป โดยประเทศต่าง ๆ ได้เล็งเห็นถึงคุณค่าของการเล่นกีฬา เพื่อประโยชน์ด้านสุขภาพ มากกว่าวัตถุประสงค์หรือความคิดเดิม ๆ ด้านการกีฬาที่จัดขึ้นมาเพื่อเฉพาะคนเก่ง คนที่มีทักษะสูง หรือมีความสามารถทางการกีฬามากเท่านั้น แต่กีฬาเพื่อมวลชนจะหมายรวมไปถึงการเล่นในรูปแบบของการออกกำลังกายที่ทำกันอย่างสม่ำเสมอกับกลุ่มคนมาก ๆ การเสนอความคิดของประเทศในสหภาพยุโรปในปี ค.ศ. 1966 นั้นได้ขยายแนวคิดกว้างออกไป เช่น มีบางประเทศที่ได้จัดกิจกรรมให้ประชาชนได้มีโอกาสฝึกหัดออกกำลังกายอยู่แล้ว แต่อาจจะมี ความต้องการเพื่อความพร้อมด้านการป้องกันประเทศ และการใช้แรงงานเพิ่มมากขึ้น เช่น ในกลุ่ม

ประเทศเยอรมันนี่ ที่นิยมใช้ยิมนาสติกเป็นพื้นฐานในการสร้างความแข็งแกร่งของประชาชน เป็นต้น เมื่อสหภาพยุโรปได้ประยุกต์กีฬาเพื่อมาใช้กับมวลชน การกีฬาเพื่อมวลชนจึงกลายเป็นกิจกรรมที่เป็นสัญลักษณ์ในการสนับสนุนประชาชนให้ได้ออกกำลังกายโดยทั่วกัน ประเทศที่มีโครงการกีฬาเพื่อมวลชนแล้ว ก็ได้มีการปรับปรุงและขยายโครงการออกไป ให้มวลชนได้ร่วมกิจกรรมกว้างขวางมากยิ่งขึ้น

หลังจากปี ค.ศ. 1975 เป็นต้นมา องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ของสหประชาชาติ หรือ ยูเนสโก ก็ได้เริ่มสนับสนุนกีฬาเพื่อมวลชนมากขึ้น นอกจากนี้คณะกรรมการสมาคม สุขศึกษา พลศึกษาและนันทนาการระหว่างประเทศ (ICHPER) ก็ได้รับรองการประชุมของคณะกรรมการกีฬาของยูเนสโก ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีผู้แทนเข้าร่วมประชุม 101 คน จากจำนวนสมาชิก 150 ประเทศ ส่วนใหญ่เป็นระดับรัฐมนตรีหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูง และในปีเดียวกันนี้ก็ได้ประชุมสามัญขึ้นที่เมืองไนโรบี และได้มีข้อสรุปรายงานการประชุมพร้อมกับข้อเสนอ 4 ประการ และใน 3 ประการ ก็ได้เน้นถึงเรื่องกีฬาเพื่อมวลชนโดยตรง ดังนี้

1. ให้ก่อตั้งคณะกรรมการถาวรระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องกับพลศึกษาและกีฬา
2. ให้ตั้งกองทุนระหว่างประเทศสำหรับการพัฒนาพลศึกษาและกีฬา
3. ให้ประกาศกฎประชาชาติขึ้นสำหรับพลศึกษาและกีฬา

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1980 ได้มีการประกาศกฎบัตรประชาชาติของพลศึกษาและกีฬาโดยการประชุมสามัญของยูเนสโก กฎข้อที่ 1 ของกฎบัตรดังกล่าว ได้ย้ถึงอุดมการณ์ของกีฬาเพื่อมวลชน แม้ว่าคำนี้ยังไม่มีการใช้ในขณะนั้นก็ตามว่าการปฏิบัติทางพลศึกษาและกีฬาเป็นสิทธิเบื้องต้นสำหรับทุกคนโดย

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิเบื้องต้นในการที่จะได้รับความรู้และการปฏิบัติทางพลศึกษาและกีฬาซึ่งจำเป็นต่อการพัฒนาบุคลิกภาพให้เต็มที่
 2. มนุษย์ทุกคนควรมีโอกาสอย่างเต็มที่ในการฝึกฝนทางพลศึกษาและการกีฬา เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกาย
 3. เด็กทุกวัยหรือแม้แต่เด็กพิการ ควรมีโอกาสที่จะพัฒนาบุคลิกภาพอย่างเต็มที่ โดยการเข้าโปรแกรมพลศึกษา และการกีฬาที่เหมาะสมกับความต้องการของเด็กแต่ละคน
- จะเห็นได้ว่ากีฬาไม่ใช่สมบัติส่วนตัวของคนใดคนหนึ่ง หรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งแต่กีฬาจะเป็นของคนทุกคน กีฬาจึงมีรูปแบบและกิจกรรมมากมายแล้วแต่ความสนใจ ความต้องการ ความเหมาะสมของแต่ละบุคคล ซึ่งทุกคนควรได้รับประโยชน์จากการเล่นกีฬาโดยเท่าเทียมกัน

จากจุดเริ่มต้นดังกล่าวบางประเทศได้กำหนดชื่อ “กีฬาเพื่อมวลชน” หลากหลายกันออกไป ตามนโยบายและความต้องการของแต่ละประเทศ เช่น

ประเทศสาธารณรัฐเยอรมัน	ใช้คำว่า Trim
ประเทศนิวซีแลนด์	ใช้คำว่า Come aline
ประเทศสหรัฐอเมริกา	ใช้คำว่า Physical fitness and sports
ประเทศออสเตรเลีย	ใช้คำว่า Life be in it

หรือในประเทศเดียวก็อาจใช้หลายชื่อได้ เช่น ประเทศแคนาดา เรียกว่า Fitness

Canada และ Recreation Canada เป็นต้น

ในประเทศที่ยากจนและด้อยการศึกษา กีฬาเพื่อมวลชน ยังไม่แพร่หลายหรือยังไม่เป็นนโยบายของรัฐบาลที่ชัดเจนนัก มีบางประเทศมีการรณรงค์กันมาก เช่น ในประเทศออสเตรเลีย ได้คิดคำขวัญว่า Find 30 ซึ่งหมายถึงว่า ต้องการให้ประชาชนหาเวลาสัก 30 นาทีต่อวัน เพื่อกิจกรรมการออกกำลังกาย เพื่อพักผ่อนหย่อนใจทุก ๆ วัน ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศเล็ก ๆ มีเนื้อที่จำกัด ได้ประสบผลสำเร็จในการส่งเสริมให้ประชาชนได้เล่นกีฬาโดยเฉพาะกีฬาทางน้ำ โคลัมเบียได้นั้นกีฬาที่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อย เป็นต้น

ขอบเขตของกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชน

กิจกรรม เกมส์และกีฬาที่แข่งขันกัน ซึ่งกำหนดโดยสภายุโรปได้กำหนดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนเป็นดังนี้

1. กีฬาเพื่อมวลชน ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะเพื่อเล่นหรือเพื่อการแข่งขันก็ตามสามารถใช้พื้นที่บริเวณที่ว่างโล่ง เช่น ชานเมือง ป่า หรือภูเขาก็ได้
 2. กิจกรรมกายบริหาร กิจกรรมเคลื่อนไหวเป็นจังหวะ ตลอดจนกิจกรรมตามความพึงพอใจของตนเอง เช่น ว่ายน้ำ ยิมนาสติกส์ เต้นรำ แอโรบิคแดนซ์ นับว่าเป็นกิจกรรมเพื่อมวลชนได้
 3. กิจกรรมขึ้นอยู่กับสภาพของผู้เล่น ผู้ออกกำลังกาย ไม่หวังผลในทันที แต่หวังผลระยะยาว เพื่อปรับปรุงหรือคงไว้ซึ่งสมรรถภาพการทำงานของร่างกายที่ดี
- การแบ่งแยกหรือการจัดกิจกรรมนี้ จะเป็นประโยชน์มากน้อยนั้นจะขึ้นอยู่กับความต้องการหรือความจำเป็น เพราะโปรแกรมนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจ ความตั้งใจของผู้เข้าร่วม เช่น การวิ่งเหยาะ ผู้วิ่งอาจจะวิ่งเพื่อเอาชนะกับร่างกายของตนเองที่อ่อนแอ แต่อีกคนหนึ่งก็วิ่งเพื่อทรวดทรงที่ดี หรือความแข็งแรงของร่างกาย หรือบางคนวิ่งเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง เพื่อเอาชนะนักวิ่งคนอื่น ๆ ในกลุ่ม เป็นต้น

ในปัจจุบันนี้มีผู้สนใจเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก เช่น มีการวิ่งเพื่อสุขภาพระดับชาติ นานาชาติ เกิดขึ้นมากมายและมีผู้เข้าร่วมกันมากขึ้นเป็นลำดับ

บางประเทศรัฐบาลได้ถือเอาวันชาติและงานประจำชาติเป็นวันที่สนับสนุนการกีฬาสำหรับประชาชน เช่น ประเทศสิงคโปร์ องค์กรส่งเสริมกีฬาและฝ่ายฝึกนักกีฬาได้จัดกีฬาเพื่อมวลชน เช่น การขี่จักรยานประจำชาติ การวิ่งเหยาะ การเดินและการว่ายน้ำ เป็นต้น ในประเทศเดนมาร์ก มีการวิ่งข้ามประเทศ ต่อมาสมาคมนักขี่จักรยานพร้อมกับสื่อมวลชนได้จัดการขี่จักรยานขึ้น ในประเทศจีนตามเมืองต่าง ๆ ทุกเช้า-เย็น คนสูงอายุ เด็ก คนหนุ่มสาว มีการออกกำลังกายในรูปแบบต่าง ๆ เช่น รำมวยจีน รำดาบ กายบริหารประกอบดนตรี ลีลาศ อยู่สองข้างทางตามถนนหนทาง หรือในสวนสาธารณะเป็นจำนวนมาก เป็นต้น

เมื่อยูเนสโก ได้มองเห็นความสำคัญและคุณค่าของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย โดยตราเป็นกฎบัตรหนึ่งขององค์กรนั้น ในฐานะที่คณะกรรมการ โอลิมปิกสากล (International Olympic committee) เป็นองค์กรด้านการกีฬาหนึ่งของโลกที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา การแข่งขันและส่งเสริมการกีฬาเป็นการเฉพาะ เห็นว่าบทบาทและหน้าที่สำคัญนอกเหนือไปจากการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ หรือการแข่งขันเพื่อชัยชนะนั้น ไม่เพียงพอที่จะทำให้ประชากรของโลก มีคุณภาพชีวิตที่ดีทั่วกันได้ จึงได้หันมาให้ความสนใจและสนับสนุนกีฬาเพื่อมวลชนอย่างจริงจัง และสนับสนุนให้คณะกรรมการ โอลิมปิกของทุกประเทศสมาชิก (National Olympic Committee: NOC) ได้ร่วมส่งเสริมกิจกรรมกีฬามวลชนในประเทศของตนด้วย จึงได้กำหนดให้มีการจัดวันรณรงค์ให้ประชากรของโลกเข้าร่วมกิจกรรมที่เรียกว่า Olympic day run ขึ้นเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2537 และได้จัดต่อเนื่องกันมาเป็นประจำทุกปีจนถึงปัจจุบัน

จากการประชุมผู้แทนกีฬาเพื่อมวลชน โลก ครั้งที่ 5-10 (พ.ศ. 2539-2547) ได้สรุปวัตถุประสงค์ของการจัดกีฬาเพื่อมวลชนไว้ดังนี้

1. ความสำคัญของการมีสุขภาพที่ดีโดยการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย ซึ่งจะส่งผลดีต่อสภาพจิตใจและการดำรงชีวิตที่ดีของคนในสังคม
2. การนำเอาทรัพยากรจากแหล่งที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อม สำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการออกกำลังกายของประชาชนทุกเพศ ทุกวัย
3. กีฬาเพื่อมวลชนไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติให้เกิดความเป็นเลิศทางกีฬา
4. กีฬาเพื่อมวลชนเป็นหน่วยหนึ่งเสมือนครอบครัว เป็นเครือข่ายของสังคมและเป็นรากฐานโครงสร้างของพฤติกรรมในสังคม
5. กีฬาเพื่อมวลชนเป็นที่ยอมรับว่าในการพัฒนานั้นมีส่วนสำคัญทางด้านสุขภาพ วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการศึกษา กีฬาเพื่อมวลชนเป็นเรื่องของสิทธิมนุษยชนซึ่งองค์กรต่าง ๆ ทางสังคมมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบ

6. กระตุ้นให้รัฐบาลทั้งในประเทศและต่างประเทศ องค์กรทางการศึกษาให้มีบทบาทที่เหมาะสมในการสนับสนุนแนวทางการเรียนพลศึกษา เพื่อจะสนับสนุนการเรียนพลศึกษาและกีฬาเพื่อมวลชน

7. ให้มีการสนับสนุนการกีฬาและนโยบายการพลศึกษาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเป็นชีวิตประจำวัน ได้แก่ ความสนุกสนาน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของการออกกำลังกายตามความถนัดและความต้องการของบุคคล

8. กีฬาเพื่อมวลชนจัดให้เป็นบริการพิเศษและกิจกรรมสำหรับกลุ่มเป้าหมายเป็นสวัสดิการในการเข้าร่วมกระบวนการการพัฒนากิจกรรมต่าง ๆ

9. กีฬาเพื่อมวลชนจะช่วยสนับสนุนและเป็นพื้นฐานของกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

10. ผู้เข้าร่วมการประชุมพึงระลึกเสมอว่ากิจกรรมการจัดโครงการกีฬาเพื่อมวลชนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อประชาคมโลกและการพัฒนาการกีฬาขึ้นอยู่กับความพึงพอใจในบทบาทของกลุ่มคนส่วนมาก

11. นโยบายของกีฬาเพื่อมวลชนควรได้รับการพัฒนา

11.1 โดยองค์กรของรัฐ ได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนจากทุกฝ่าย และภายใต้การดำเนินการของรัฐในทุกระดับ โดยมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจนและแน่นอน

11.2 กีฬาเพื่อมวลชนควรมุ่งเป้าหมายไปยังกลุ่มชนทั้งชายและหญิง จากวัยเด็กไปจนถึงวัยเจริญเติบโต รวมไปถึงสถานที่ สภาพแวดล้อมที่ส่งผลถึงการเจริญเติบโตของคนในชุมชน ชนกลุ่มน้อยและผู้พิการ

11.3 กีฬาเพื่อมวลชนจะประสบความสำเร็จได้นั้นต้องมีการกำหนดโครงการและการกระทำที่เป็นรูปแบบ สำหรับเป็นตัวอย่างแก่ชุมชน เพื่อให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ด้านการศึกษา สิ่งอำนวยความสะดวก และการให้บริการที่ไม่มีการแบ่งแยก โดยจะสามารถซึมซับเข้าไปในชุมชนให้การสนับสนุนอย่างเสมอภาค โอกาสที่เหมาะสมของการแข่งขัน การแบ่งแยกเพศและชนชั้นทางสังคม

ยุทธศาสตร์ ที่ 3 กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาและนักกีฬาผู้พิการ มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนาความสามารถทักษะ และจริยธรรม โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในด้านการแข่งขันกีฬาภายในประเทศและนานาชาติ การพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดแข่งขันกีฬาให้ได้มาตรฐานสากล

เป้าหมาย

1. มีการแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ภายในประเทศระดับต่าง ๆ

2. มีการแข่งขันและเข้าร่วมแข่งขันกีฬานานาชาติทุกระดับ
3. มีเป้าหมายความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬานานาชาติดังนี้
 - 3.1 ในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ประเทศจะต้องเป็นเจ้าวีซีเกมส์
 - 3.2 ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ทุกสมาคมกีฬาที่มีการชิงชัยตั้งแต่ 10 เหรียญทองขึ้นไปจะต้องได้เหรียญทอง
 - 3.3 ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมประเทศไทยจะต้องได้เหรียญทอง

แนวคิดและทฤษฎีสังคมวิทยาการกีฬา

ความหมายของสังคมวิทยาการกีฬา

Weber (n.d. อ้างถึงใน อุดร รัตนภักดิ์, 2546) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมันได้ให้คำนิยามสังคมวิทยาไว้ว่า “เป็นวิทยาศาสตร์ที่มุ่งจะศึกษาพฤติกรรมทางสังคมเพื่อที่จะสามารถอธิบายเหตุและผลของพฤติกรรมนั้น” สอดคล้องกับทิตยา สุวรรณชฎ (2527, หน้า 35) กล่าวว่าพฤติกรรมทางสังคม หมายถึง บรรดากระบวนการประพฤติกรรมปฏิบัติต่อบุคคลอื่น ๆ นั่นคือ การมีปฏิริยาทางสังคมนั้นเอง ความสัมพันธ์ของมนุษย์อย่างเป็นระบบที่เรียกว่า ระบบสังคม ดังกล่าวแล้วย่อมประกอบด้วยพฤติกรรมหรือการกระทำ หรือปฏิริยาทางสังคมต่าง ๆ มากมายของมนุษย์ที่อยู่ในระบบสังคมนั้น เดียวกัน รวมถึงพฤติกรรมข้ามและระหว่างระบบสังคมด้วย การประพฤติกรรมปฏิบัติดังกล่าวมานี้จะมีแบบฉบับหรือกระบวนการของพฤติกรรม เป็นรูปแบบที่ชัดเจนแตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น การที่นักกีฬาวิ่งออกมาเข้าแถวเคารพคนดูก่อนการแข่งขันนั้น นักสังคมวิทยาไม่ได้สนใจว่าการวิ่งออกมาเข้าแถวเคารพคนดูจะใช้กำลังไปที่เคลอรี แต่จะสนใจว่าความสัมพันธ์ระหว่างนักกีฬากับคนดูนั้นเป็นอย่างไร ทำไมจึงต้องแสดงความเคารพ นอกจากนี้ทำไมนักกีฬาไทยนิยมทำแบบนี้ ในขณะที่นักกีฬาในหลาย ๆ ประเทศอาจจะไม่นิยมทำกัน เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของสังคมวิทยาการกีฬา

ชัชชัย โกมารทัต (2536, หน้า 135) ได้สรุปวัตถุประสงค์หลักของสังคมวิทยาการกีฬาไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาทำความเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างกีฬากับหน่วยสังคมพื้นฐาน เช่น ปัจเจกบุคคล กลุ่ม สถาบัน สังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น
2. เพื่อศึกษาทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างกีฬาและแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิตสังคมหรือระบบสังคม เช่น ครอบครัว การศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ สื่อมวลชนและศาสนา เป็นต้น
3. เพื่อศึกษาทำความเข้าใจในเรื่อง องค์กรสังคม พฤติกรรมกลุ่มและแบบแผนการติดต่อกับสังคมที่ปรากฏในการกีฬาทุกประเภท

4. เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจในเรื่อง ปัจจัยทางวัฒนธรรม โครงสร้างและสถานการณ์ ที่มีผลกระทบต่อกีฬาและประสบการณ์กีฬา

5. เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจในเรื่อง กระบวนการสังคมที่เกิดขึ้นร่วมกับการกีฬา เช่น การขัดเคลาทางสังคม การแข่งขัน การร่วมมือ ความขัดแย้ง การแบ่งชนชั้นและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เป็นต้น

ลักษณะของสังคมวิทยาการกีฬา

Theodoson and Theodoson (1969, pp. 401 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 153) กล่าวว่า สังคมวิทยาจะศึกษากระบวนการและแบบแผนของปัจเจกบุคคลกับปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม รูปแบบการจัดการของกลุ่มสังคม ความสัมพันธ์ของกลุ่มสังคมและอิทธิพลของกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมกลุ่มปัจเจกบุคคล สังคมวิทยาจะมุ่งเน้นทำความเข้าใจในเรื่องของกลุ่มเป็นหลัก ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ของพฤติกรรมมนุษย์โดยอาจเข้าไปเกี่ยวข้องกับระบบสังคมระบบใดก็ได้ รวมทั้งกลุ่มขนาดเล็ก หรือแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งขององค์กรในสังคม หรือพฤติกรรมสังคม นักสังคมวิทยา มุ่งแสวงหาความจริงทางวิทยาศาสตร์ที่จะช่วยอธิบายพฤติกรรมสังคม ซึ่งจะช่วยให้สามารถทำนายหรือกำหนดสภาพสังคมต่อไปได้ หรือนำมาใช้ในการแก้ไข หรือให้ความกระจ่างเรื่องพฤติกรรมสังคมได้ด้วย

สรุปว่า สังคมวิทยาการกีฬา (Sport sociology) เป็นศาสตร์ประยุกต์ที่นำหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและกระบวนการทางสังคมในบริบทของการกีฬา เพื่อให้ผู้ที่ศึกษาได้เข้าใจปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวนักกีฬา ผู้ฝึกกีฬา ผู้ดูกีฬา ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเป็นการศึกษาทั้งระบบของสังคมและกีฬาที่มีความเกี่ยวโยงกัน

มุมมองทางสังคมวิทยาการกีฬา (Sociological perspective of sports)

เป็นการมองปัญหาหรือการตัดสินใจสถานการณ์ทางการกีฬา ตามทัศนะหรือมุมมองทางสังคมวิทยา โดยการมองกว้างหลายแง่มุมและมองความสัมพันธ์ของแง่มุมเหล่านั้นอย่างปราศจากอคติ ภายใต้นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา มุมมองทางสังคมวิทยาการกีฬา สรุปได้ดังนี้

1. กีฬาไม่เพียงแต่เป็นกิจกรรมพลศึกษา แต่เป็นกิจกรรมทางสังคมอีกด้วย
2. กีฬาเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม
3. ปรากฏการณ์ทางกีฬาเป็นการอธิบายสังคมและวัฒนธรรม
4. ความหลากหลายทางกีฬาพัฒนาไปสู่ความเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม บรรทัดฐาน คุณค่าและภาษา
5. ตัวแปรทางด้านสังคมวิทยา เช่น อายุ เพศ อาชีพ การศึกษา สภาพแวดล้อม มีอิทธิพลต่อการเข้าร่วมและชมกีฬา

องค์ประกอบทางสังคมที่มีผลต่อการกีฬา

สังคม ครอบครัวยุวมชนหรือสังคมกับกีฬาไม่อาจแยกจากกันได้ เพราะกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ที่เป็นตัวผลักดันให้สังคมขับเคลื่อน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจเรื่องกระบวนการทางสังคมและองค์ประกอบทางสังคมที่เกิดขึ้นและมีความสัมพันธ์ หรือมีผลต่อการกีฬา เพื่อผลักดันกลไกทางสังคมไปสู่การพัฒนาในองครวมอย่างยั่งยืนต่อไป โดยพิจารณาตามองค์ประกอบดังนี้

กีฬาในฐานะที่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคม (Sport as a social phenomenon)

Loy, McPherson and Kenyon (1978, p. 3 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 156) กล่าวว่า กีฬาได้กลายเป็นปรากฏการณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งทางสังคมในปัจจุบัน มีรูปแบบต่าง ๆ มีความสลับซับซ้อน ก่อให้เกิดทั้งผลดีและไม่ดี กีฬาเข้าไปเกี่ยวข้องกับสายใยกลไกต่าง ๆ ของสังคมแทบทุกระดับ ทุกระบบ กีฬามีความสำคัญต่อสังคมกลุ่มต่าง ๆ มากน้อยระดับใด ลักษณะของกีฬาที่นักสังคมวิทยาจัดแบ่งระดับไว้ 4 ระดับ คือ

1. กีฬาในฐานะที่เป็นเกม (Sport as a game occurrence)
2. กีฬาในฐานะที่เป็นเกมจัดระเบียบ (Sport as an institutional game)
3. กีฬาในฐานะที่เป็นสถาบันสังคม (Sport as a social institutional)
4. กีฬาในฐานะที่เป็นรูปแบบของการเข้าพัวพันทางสังคม (Sport as a form of social involvement)

กีฬากับทฤษฎีทางสังคม (Sport and social theory)

Leonard (1984, p. 14 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 156) พฤติกรรมกีฬาในสังคมและปัญหาพฤติกรรมทางกีฬากับสังคมที่ปรากฏและดำรงอยู่ขณะนี้ ล้วนแต่เป็นคำถามที่สามารถแสวงหาคำตอบโดยวิธีทางวิทยาศาสตร์สังคมได้ทั้งสิ้น โดยทั่วไปคำอธิบายของปรากฏการณ์หนึ่ง ๆ มักจะเกี่ยวเนื่องกับทฤษฎีทางสังคมของปรากฏการณ์นั้น ๆ ซึ่งหัวข้อนี้จะมุ่งเน้นศึกษาความรู้พื้นฐานของทฤษฎีทางสังคมวิทยา โดยเฉพาะทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้อธิบายปรากฏการณ์และพฤติกรรมทางการกีฬาได้ดี และเป็นที่ยอมรับกัน คือ ทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ (Structural functional theory) และทฤษฎีการขัดแย้ง (Conflict theory)

กีฬากับองค์การทางสังคม (Sport and social organization)

Blau and Scott (1962, p. 2 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 157) กล่าวว่า อิทธิพลทั้งหมดของสภาพสังคมที่มีต่อพฤติกรรมมนุษย์ อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ โครงสร้างของความสัมพันธ์ในกลุ่มหรือการรวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือ โครงสร้างสังคม เช่น หน่วยงานของ

ความสัมพันธ์ทางสังคมที่คนเข้ามารวมหมู่กัน และความคิด ความเชื่อหรือมุมมองทั่วไปที่สมาชิกของสังคมมีส่วนร่วมกัน อันเปรียบเหมือนสำเนาแผนการพฤติกรรมของตน เช่น วัฒนธรรม เป็นต้น

การเข้าพัวพันทางการกีฬา (Sport involvement)

McCall and Simon (1966, p. 11 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 158) กล่าวถึงนักสังคมวิทยาการกีฬาจะมุ่งเน้นวิเคราะห์ ถึงการเข้าพัวพันทางการกีฬาของกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ในสังคม โดยจะให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความหมายของการเข้าพัวพันทางการกีฬา ซึ่งจะแตกต่างกับความหมายของการเข้าร่วมในการกีฬา (Sport participation) นอกจากนี้จะวิเคราะห์ถึงชนิดของการเข้าพัวพันทางการกีฬา ทั้งในแง่ของการเข้าพัวพันขั้นปฐมภูมิ (Primary sport involvement) ได้แก่ การเข้าร่วมเล่นสัมผัสกับกีฬาโดยตรง เช่น ผู้เล่น ผู้แข่งขัน นักกีฬา และในแง่ของการเข้าพัวพัน ขั้นทุติยภูมิ (Secondary sport) ได้แก่ ผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาโดยไม่ได้เข้าร่วมเล่นสัมผัสกับกีฬาโดยตรง เช่น ผู้ผลิตทางการกีฬา และผู้บริโภครทางการกีฬา เป็นต้น

กีฬากับการขัดเกลาทางสังคม (Sport and socialization)

Elkin (1960 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 158) ให้ความหมายการขัดเกลาทางสังคม คือ กระบวนการที่คนเรียนรู้วิถีชีวิตของสังคมหรือกลุ่มสังคมบางกลุ่มเพื่อที่จะอยู่ร่วมกัน และทำหน้าที่ในกลุ่มสังคมนั้น หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวจะทำให้คนสามารถสวมบทบาทที่พึงปรารถนาในสังคมนั้นได้ Loy, McPherson and Kenyon (1978, p. 216) กล่าวถึงการขัดเกลาทางสังคม 2 ลักษณะ คือ การขัดเกลาทางสังคมเข้าสู่การกีฬา (Socialization into sport) ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับคำถามที่ว่าใครเข้าร่วมในการกีฬา พวกเขาเรียนรู้บทบาททางกีฬาได้อย่างไร พวกเขาเรียนรู้บทบาททางกีฬาในช่วงเวลาไหน และองค์ประกอบทางสังคมอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้บทบาททางการกีฬา เป็นต้น ซึ่งสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีบทบาทสังคมและระบบสังคม (Social role and social system approach) และการขัดเกลาทางสังคมผ่านการกีฬา (Socialization via sport) ซึ่งจะมุ่งพิจารณาระดับที่ทักษะ ลักษณะ คุณค่า ทักษะคิด ความรู้ อุนิสัยที่คนได้รับจากการเรียนรู้ในระบบสังคมกีฬา จะสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์สังคมอื่น ๆ ได้มากน้อยเพียงใด

กีฬากับวัฒนธรรม (Sport and culture)

Cuber (1967 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 159) กล่าวถึงวัฒนธรรมว่าเป็นแบบแผนพฤติกรรมและผลผลิตของพฤติกรรมที่ได้รับการถ่ายทอดมา ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ รวมถึงทัศนคติ ค่านิยม ความรู้ และวัตถุต่าง ๆ ที่สมาชิกในสังคมมีส่วนร่วม และถ่ายทอดไปให้กันและกัน วัฒนธรรมอาจบ่งบอกได้เป็นวัฒนธรรมวัตถุ (Material culture) ได้แก่สิ่งของที่จับต้องได้ เช่น สนามแข่งขันกีฬา สระว่ายน้ำ ลูกบาสเกตบอล ไม้ตีเทนนิส คาช่าย ไม้สอกลี เครื่องแต่งกาย

ถู่มือ แวนด์าน้ำ สกอร์บอร์ด เป็นต้น วัฒนธรรมไม่ใช่วัตถุ (Nonmaterial culture) หรือวัฒนธรรมทางความคิด (Ideational culture) ประกอบด้วยสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น ค่านิยม ทศนคติ บรรทัดฐาน และความเชื่อ เป็นต้น

กีฬากับการจัดช่วงชั้นทางสังคม (Sport and social stratification)

ซัชชัย โกมารทัต (2536, หน้า 159) กล่าวว่า การจัดช่วงชั้นทางสังคม เป็นการจัดระเบียบกลุ่มสังคม เช่น กลุ่มเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ หรือการแบ่งสังคมออกเป็นชั้น ๆ เช่น ชนชั้นทางสังคมที่มีฐานอำนาจ สิทธิพิเศษ เชื้อเสียงและความร่ำรวยไม่เท่าเทียมกัน เป็นต้น การแบ่งช่วงชั้นทางสังคมในกีฬาเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมสังคมที่มีอยู่ทั่วไปเกิดขึ้นทั้งในและระหว่างกีฬา กีฬาบางอย่างจัดเป็นกีฬาหลัก เช่น บาสเกตบอลและฟุตบอลในขณะที่บางอย่างเป็นกีฬาย่อย เช่น ตระกร้อข้ามตาข่าย ลาครีอส เป็นต้น และแม้กระทั่งกีฬาประเภทเดียวกันก็ยังมีสภาพแตกต่างกัน เช่น ยูโดมีการแยกชั้นด้วยสายเข็มขัดสูงต่ำ มวยมีประเภทน้ำหนักที่แตกต่างกัน ฟุตบอลผู้เล่นกองหลังคู่มือสู้ครีนน้อยกว่าผู้เล่นกองหน้า นักมวยจึงมักมีพื้นฐานทางฐานะเศรษฐกิจและระดับชั้นทางสังคมที่ต่ำกว่านักกีฬาอาชีพ บางชมรมกีฬากลับเป็นแหล่งรวบรวมของคนระดับต่ำในสังคมคนผิวดำจำนวนไม่น้อยที่มีชื่อเสียงในกีฬาหลายประเภท แต่ในทางตรงกันข้ามกีฬาอีกประเภทคนผิวดำแทบไม่มีชื่อปรากฏอยู่ในทำเนียบกีฬาชั้นยอดเลย

กีฬากับการเคลื่อนที่ทางสังคม (Sport and social mobility)

Coakley (1986, p. 281) กล่าวว่า การเคลื่อนที่ทางสังคม หมายถึง สถานะการเปลี่ยนแปลงสถานะทางสังคมของบุคคลในทางที่สูงขึ้นหรือต่ำลง สังคมโดยทั่วไปมีความเชื่อว่าการเข้าร่วมในกีฬาอย่างแข็งขันจริงจึงจะช่วยให้เกิดการเคลื่อนที่ทางสังคมในแนวที่สูงขึ้นได้ ความเชื่อนี้มี 2 รูปแบบ คือ แบบแรก คิดว่าการเข้าร่วมกีฬาอย่างจริงจังจะเป็นหนทางนำไปสู่ความก้าวหน้าทางอาชีพนอกวงการกีฬา และแบบที่สอง คือ ตัวกีฬาเอง จะทำให้ผู้เข้าร่วมมีโอกาสและทางก้าวหน้าในวงการกีฬาเป็นผู้มีชื่อเสียงได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งผลที่ตามมาคือ ความมั่งมีเงินทองนั่นเอง การเคลื่อนที่ทางสังคมอาจพิจารณาได้ 2 ประเภท คือ การเคลื่อนที่ทางสังคมระหว่างยุค (Intergenerational mobility) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมที่เกิดขึ้นจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในครอบครัวเดียวกันและประเภทที่สองคือ การเคลื่อนที่ทางสังคมในยุคเดียวกัน (Intragenerational mobility) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมที่เกิดขึ้นตลอดชีวิตของคน ๆ เดียวกัน มีองค์ประกอบมากมายหลายประการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของกีฬากับการเคลื่อนที่ทางสังคม

กีฬากับการเบี่ยงเบนทางสังคม (Sport and social deviance)

Leonard (1980, p. 108 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 161) กล่าวว่า การเบี่ยงเบน คือ ความคิด การกระทำหรือความรู้สึกที่ขัดแย้งกับมาตรฐานหรือความมุ่งหมายของสังคม บางครั้งเราเรียกว่า ความประพฤติในลักษณะแหวกกฎเกณฑ์นั่นเอง การเบี่ยงเบนทางสังคม (Social deviance) เป็นแนวความคิดอย่างกว้าง ๆ ที่รวมเอาการ โกง อาชญากรรม การประพฤติผิด เรื่องเพศ มารยาท จริยธรรมหรือแม้ในทางดีที่สุดอย่างเช่น การเป็นอัจฉริยะและการเป็นคนดี ราวกับพระเจ้า การเบี่ยงเบนทางสังคมในการกีฬาที่เหมือนกับปรากฏการณ์อื่น ๆ ทางสังคม ที่มีสาเหตุหลากหลายประการ นักสังคมวิทยาการกีฬาจะให้ความสนใจไปที่ลักษณะและความรุนแรงของอาการเบี่ยงเบนทางการกีฬาในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนสาเหตุอันเนื่องมาจากองค์ประกอบใดบ้างทางสังคมที่อิทธิพลก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนทางการกีฬานั้น ๆ นอกจากนี้ยังมุ่งความสนใจไปที่ผลกระทบของการเบี่ยงเบนทางการกีฬานั้น ๆ ว่า มีผลกระทบอย่างไรต่อสังคมส่วนรวมและต่อสังคมกีฬาเองบ้าง นักสังคมวิทยาการกีฬาเสนอแนะทฤษฎีของเมอร์ตัน (Merton's anomie theory) ซึ่งคาดว่าจะช่วยอธิบายปรากฏการณ์เบี่ยงเบนทางสังคมกีฬาได้แต่ก็ยังมีทฤษฎีอื่นที่น่าสนใจและน่าติดตามศึกษาค้นคว้าหาข้อเท็จจริงเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ของการเบี่ยงเบนทางสังคมกีฬาต่าง ๆ ได้

กีฬากับเพศ (Sport and gender)

Leonard (1984, p. 207 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 162) กล่าวว่า มนุษย์เรียนรู้วิธีการที่จะเติบโตเป็นเด็กชายเด็กหญิง เป็นผู้ชายและผู้หญิงที่เหมาะสม โดยผ่านการจัดเกลาทางสังคมทางเพศ (Gender socialization) ภาพพจน์ตามประเพณีของสิ่งที่ผู้หญิงควรจะเป็นกับสิ่งที่ผู้ชายควรจะเป็นนั้น จากอดีตเป็นต้นมาจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงการแบ่งแยกคนตามเพศ (Gender stratification) ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการกีฬา การจัดระเบียบสังคมทางกีฬา (Social organization of sport) มีผลกระทบต่อความคิดที่เกี่ยวกับผู้ชายและผู้หญิงในสังคม โดยปกติกีฬา มักทำหน้าที่ในฐานะพิธีกรรมที่แสดงความเป็นลูกผู้ชายถูกจัดให้เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับร่างกายของผู้ชายมากกว่าผู้หญิง การจัดระเบียบนี้ทำให้นั้นภาพพจน์ทางวัฒนธรรมที่ว่า ผู้หญิงเป็นประชาชนชั้นสอง ชั้นรองลงมาจากผู้ชายในยุคสมัยปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงบทบาททางเพศ การเปลี่ยนแปลงสถานภาพ ตำแหน่งของผู้หญิงในองค์กรต่าง ๆ ของสังคม ความพยายามที่จะพัฒนาความเป็นผู้หญิงให้เท่าเทียมกับผู้ชายมีมากขึ้นความตื่นตัวต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลและผลกระทบโดยตรงต่อกิจกรรมกีฬาและองค์กรกีฬา

กีฬากับการศึกษา (Sport and education)

Snyder and Spreitzer (1981, p. 119 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 163) กล่าวว่าปกติแล้วเรามักจะพูดถึงเรื่องของการศึกษาควบคู่ไปกับคำว่า การจัดเกลาทางสังคม ซึ่งหมายถึงการประสานบรรทัดฐาน ค่านิยม และทักษะของสังคมเข้าด้วยกัน อันจะทำให้ปัจเจก

บุคคลสามารถทำหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของสังคมได้มีประสิทธิภาพ โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ของสถาบันการศึกษา เช่น โรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ กีฬาและกิจกรรมทางกายในรูปแบบพลศึกษาจัดเป็นกิจกรรมและวิชาในระบบการศึกษาที่สังคมยอมรับว่ามีความสำคัญในขบวนการขจัดเกลาทางสังคมของโรงเรียน

กีฬากับเศรษฐกิจ (Sport and economics)

Gilbert (1972 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 163) ได้แบ่งระดับของกีฬา โดยพิจารณาจากโอกาสที่จะสัมพันธ์กับเศรษฐกิจไว้ 3 ระดับ คือ กีฬาระดับไม่เป็นทางการ (Informal sport) กีฬาที่มีการจัดระบบของกิจการ (Organized sport) และกีฬาวิสาหกิจ (Corporate sport) ซึ่งระดับสุดท้ายนี้จะมีส่วนสัมพันธ์กับเศรษฐกิจมากที่สุด เพราะรูปแบบกีฬาวิสาหกิจจะออกมาในเชิงธุรกิจ ผู้เกี่ยวข้องจะมีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsically motivated) สูงมาก นอกจากนี้ยังมุ่งอภิปรายให้เห็นชัดเจนในเรื่องการอุตสาหกรรมกับการกีฬา (Industry and sport) เป็นต้น

กีฬากับการสื่อสารมวลชน (Sport and the mass media)

McPherson (1975, pp. 239-275 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 164) กล่าวถึงการสื่อสารมวลชน หรือผลผลิตของการนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้เป็นรูปแบบการสื่อสารที่ถ่ายทอดข้อความ ผ่านเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไปสู่ผู้ดู ฟัง อ่าน ในที่ต่าง ๆ ศัพท์คำนี้มักจะใช้กับการกระจายเสียงทางวิทยุถ่ายทอดทางโทรทัศน์ ข่าวนิตยสาร และภาพยนตร์ เป็นต้น การสื่อสารมวลชนเป็นกระบวนการทางสังคมที่สำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลและทั้งได้รับอิทธิพลจากกีฬาซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารมวลชนกับการกีฬาจะเป็นไปในลักษณะเกื้อกูลกัน บทบาท การเป็นผู้บริโภคกีฬา (Sport consumer) ทั้งทางตรง (Direct consumer) และทางอ้อม (Indirect consumer) เพื่อแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยมกับการกีฬา

กีฬากับการเมือง (Sport and politics)

Eitzen and Sage (1987, pp. 143-144 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 164) กล่าวว่า กีฬาและการเมืองมีความเกี่ยวข้องกันในหลาย ๆ แง่มุม อีกทั้งยังมีกลไกที่ประสานกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วย ซึ่งมีเหตุผลที่สำคัญ คือ กีฬาเป็นองค์กรทางสังคม ที่มีการขับเคลื่อนแข่งขันกัน เพื่อแสดงถึงความมั่นคงขององค์กรทางสังคมของตน การชนะหรือแพ้สำหรับทีมกีฬาแสดงให้เห็นคุณค่าขององค์กรที่เป็นเจ้าของทีมนั้น กระบวนการภายในองค์กรสังคมกีฬามีเรื่องของอำนาจเข้ามาเกี่ยวข้องผู้ทำหน้าที่ปกครององค์กรกีฬามักจะมีความผูกพันอยู่กับการรักษาอำนาจทางองค์กรกีฬาของตนไว้จนบางครั้งกลายเป็นว่าสนใจที่จะรักษาอำนาจหรือเพิ่มอำนาจมากกว่าสนใจจะยึดมั่นใน

จุดมุ่งหมายขององค์กรกีฬานั้น และรัฐออกกฎหมายผ่านทางฝ่ายนิติบัญญัติเพื่อดูแล กำกับและควบคุมการกีฬามือขององค์กรของรัฐทำหน้าที่ให้การกีฬาเป็นไปตามกฎหมาย เป็นต้น

กีฬากับศาสนา (Sport and religion)

Sage (1981, p. 147 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 165) กล่าวว่า พลังและอิทธิพลของกีฬาได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมา ในขณะที่ศาสนาและการไปวัดได้ลดความสำคัญ ความสนใจและการยอมรับลดลงมาก กีฬามีลักษณะหลาย ๆ อย่างที่คล้ายคลึงกับศาสนา เช่น รูปแบบ ค่านิยม การยอมรับ การบูชา ความคลั่งไคล้ เงื่อนไข ข้อปฏิบัติและอื่น ๆ

สรุปได้ว่า การกีฬาเข้ามามีบทบาทต่อวิถีชีวิตมนุษย์มากขึ้นพอ ๆ กับการที่มนุษย์ต้องนำองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมมาใช้เป็นตัวกำหนดนโยบาย แผนงาน หรือทิศทางการพัฒนาการกีฬาให้เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ของกลุ่มคนในสังคมมากขึ้น เช่น ความนิยมในกีฬา การเล่นกีฬา การเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่อาจต้องคำนึงถึงธุรกิจของสังคมในวัฒนธรรมยุคนั้น ๆ ด้วย

ปัจจัยด้านจิตวิทยาการกีฬา

เป็นศาสตร์ที่นำหลักทางจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การกีฬาเพื่อการพัฒนาความสามารถทางการกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาจะให้ความสนใจมากกว่าการพัฒนาความสามารถในการใช้กีฬาจะให้ความสนใจมากกว่าการพัฒนาความสามารถ การใช้กีฬาเป็นพาหนะในการพัฒนาคนทำให้แต่ละคนที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายตามศักยภาพที่ตนมีอยู่ (Cox, 2002)

ความสำคัญของจิตวิทยาการกีฬา

จิตใจหมายถึงความคิดและอารมณ์มีอิทธิพลต่อความสามารถทางกาย และในทางกลับกันความสามารถทางกายมีผลต่อจิตใจ แรงจูงใจและแนวคิดและทัศนคติต่อการกีฬา ดังนั้น ในปัจจุบันทั้งผู้ที่ต้องการฝึกกีฬาเพื่อนันทนาการและเพื่อความเป็นเลิศจึงเห็นความสำคัญของจิตวิทยาการกีฬาว่ามีผลต่อการเข้าร่วม การคงเล่น และการเลิกถาวรและชั่วคราว ที่สำคัญที่สุดคือการพัฒนาความสามารถในการเล่นที่ทุกคนเห็นจริง และมีประสบการณ์ได้ด้วยตัวเองว่า จิตใจมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเล่นอย่างมาก นักกีฬาระดับสูง เช่น แจ็ค นิคคอสได้กล่าวว่าการแข่งขันรอบสุดท้าย นักกีฬาจะมีความสามารถทางกายเท่าเทียมกัน แต่ผู้ชนะ คือ นักกีฬาที่มีสมรรถภาพทางจิตที่ดีกว่า เพราะเป็นผู้ที่ทนต่อความกดดันของสถานการณ์ได้ดีกว่า จึงสามารถแข่งขันได้อย่างเต็มศักยภาพที่ตนเองมี จิตวิทยาการกีฬานำหลักการ และทฤษฎีทางจิตวิทยา และจิตวิทยาสังคมมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ทางการกีฬา ดังนี้

1. ปัจจัยจิตวิทยาสังคมที่มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและความสามารถทางกีฬา

2. นำไปใช้ได้จริง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกีฬายอมรับว่าจิตใจมีผลต่อการเล่นกีฬาจริง
3. จิตวิทยาถือว่าเป็นสื่อกลางของการกีฬาและการออกกำลังกายของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ทุกคน ทุกกลุ่ม และทุกระดับความสามารถ

4. สามารถประยุกต์จิตวิทยาการกีฬาไปใช้ทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน

แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย

ในเรื่องของจิตวิทยาการกีฬาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมว่าทำไมคนเราถึงทำสิ่งที่ตัวเองทำนั้น ก็คือประเด็นหลัก ๆ ที่จะทำให้เราเข้าใจเกี่ยวกับการเล่นหรือไม่เล่นกีฬา รวมทั้งการเล่นที่มีระดับที่แตกต่างกัน ประเด็นดังกล่าวคือ ประเด็นของคำว่าแรงจูงใจ ในส่วนที่จะปรากฏต่อไปจะกล่าวถึงแรงจูงใจกับการกีฬาที่มีรายละเอียดปลีกย่อยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของความหมายของแรงจูงใจ ความสำคัญ กระบวนการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องด้วย

ความหมายของแรงจูงใจ

ศิริโสภาค บุรพาเดช (2529, หน้า 19) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้า ให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง

โสภา ชูพิกุลชัย (2521, หน้า 120) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่มาเร้าหรือกระตุ้นให้ความต้องการของมนุษย์ได้รับความพึงพอใจ และมีผลกระตุ้นให้พฤติกรรมของมนุษย์บรรลุจุดหมาย

อารีย์ พันธมณี (2538, หน้า 179) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการหรืออยู่ในสภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรม เพื่อทดแทนภาวะการขาดหรือทำให้อินทรีย์อยู่ในสภาวะสมดุล แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้และเป็นสิ่งกำหนดทิศทาง และความเข้มของพฤติกรรมให้เกิดขึ้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541, หน้า 21) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ ความต้องการของคนและถ้าแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใด ๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้น ๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนในอันที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมใด ๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคน ๆ นั้น

สืบสาย บุญวิบุต (2541, หน้า 52) กล่าวว่า แรงจูงใจ (Motivation) คือ สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์

Schermerhorn et al. (2000, p. G-7) กล่าวว่า การจูงใจ หมายถึง อิทธิพลภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับระดับการกำหนดทิศทางและการใช้ความพยายามในการทำงานอย่างต่อเนื่อง

Certo (2000, p. 555) กล่าวว่า การจูงใจเป็นสิ่งเร้าซึ่งทำให้บุคคลเกิดความคิดริเริ่ม ควบคุม รักษาพฤติกรรมและการกระทำหรือเป็นสภาพภายในซึ่งเป็นสาเหตุให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ให้เกิดความเชื่อมั่นว่าจะสามารถบรรลุเป้าหมายบางประการได้

เทคนิคการจูงใจ

เทคนิคการจูงใจที่สำคัญ ประกอบด้วย

1. เงิน (Money) เงินเป็นสิ่งกระตุ้นที่สำคัญโดยอยู่ในรูปของเงินเดือน ค่าจ้างต่อหน่วย ตลอดจนโบนัส ประกันและสิ่งอื่น ๆ ที่มอบให้พนักงาน นอกจากนี้ เงินยังหมายถึงสถานะ (Status) และอำนาจ (Power) ผู้บริหารส่วนใหญ่และนักเศรษฐศาสตร์ ได้ใช้เงินเป็นสิ่งกระตุ้นเพื่อให้พนักงานทำงานอย่างเต็มที่ แต่นักวิทยาศาสตร์และนักพฤติกรรมศาสตร์มองว่าเงินมีความสำคัญน้อย

2. การมีส่วนร่วม (Participation) เป็นเทคนิคซึ่งเป็นผลมาจากทฤษฎีการจูงใจและการวิจัย การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน การปฏิบัติงานของบุคคลจะมีความรู้ทั้งในด้านปัญหาและผลลัพธ์ การมีส่วนร่วมที่ถูกต้องจะเป็นทั้งการจูงใจและความรู้ที่มีคุณภาพสำหรับความสำเร็จขององค์กร การมีส่วนร่วมจะรวมถึงการยอมรับ เป็นการทำให้คนรู้สึกถึงความสำเร็จ การมีส่วนร่วมไม่ได้หมายความว่าทำให้ผู้บริหารมีอำนาจน้อยลง แต่การกระตุ้นให้ผู้ได้บังคับบัญชามีส่วนร่วม จะช่วยให้ผู้บริหารต้องรับฟังความคิดเห็นอย่างระมัดระวัง

3. คุณภาพชีวิตในการทำงาน (Quality of working life) เป็นคุณภาพโดยรวมจากประสบการณ์ของมนุษย์ในที่ทำงาน ทั้งนี้ องค์กรจะต้องจัดโปรแกรมซึ่งออกแบบเพื่อสร้างบรรยากาศในสถานที่ทำงานและกระตุ้นความเป็นอยู่ที่ดีของพนักงาน (Bateman & Snell, 1999, p. G-4)

รางวัล (Rewards)

รางวัลเป็นผลตอบแทนในทางบวกจากการปฏิบัติงานของบุคคล (Schermerhorn, 1999, p. G-8) ซึ่งมี 2 ลักษณะคือ

1. รางวัลภายใน (Intrinsic rewards) เป็นรางวัลที่เกิดจากประสบการณ์ภายในซึ่งเป็นผลจากพฤติกรรมของบุคคล เช่น ความต้องการความสำเร็จ ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศ

2. รางวัลภายนอก (Extrinsic rewards) เป็นรางวัลซึ่งจัดหาโดยบุคคลอื่น เป็นผลลัพธ์จากพฤติกรรมเฉพาะอย่าง เช่น ให้เงินเป็นรางวัล เพื่อจูงใจให้พนักงานทำงาน

ความต้องการ (Needs)

ความต้องการ หมายถึง สภาพการณ์ขาดสมดุลภายในร่างกายมนุษย์ ซึ่งจะก่อให้เกิดแรงผลักดันให้มนุษย์ต่อสู้กับสภาพการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้ร่างกายเข้าสู่สภาพสมดุลดั้งเดิม สรุปได้ว่ามนุษย์ทุกคนจะมีความต้องการ ซึ่งความต้องการมีหลายอย่าง ดังที่ Maslow (1970, pp. 80-92) ได้อธิบายถึงลักษณะความต้องการชั้นต่าง ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความต้องการทางสรีระ (Basic physiological need) ความต้องการด้านสรีระ เป็นความต้องการพื้นฐานที่สำคัญที่สุดทางการดำรงชีวิต เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ และอุณหภูมิ การหลับนอน การขับถ่าย เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ความต้องการปลอดภัยและมั่นคง (Safety and security need) คือ ความต้องการความปลอดภัยมั่นคง ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ความเป็นปึกแผ่น ความต้องการความคุ้มครองปกป้อง ความรู้สึกปลอดภัยจากการคุกคาม ปลอดภัยจากความวิตกกังวล ตลอดจนการหลีกเลี่ยงอันตรายหรือความเจ็บปวดต่าง ๆ

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ (Love and belonging needs) คือ ความต้องการความรักอยากให้ตนเป็นที่รัก ขอมรับจากกลุ่ม โดยปกติแล้วบุคคลมักจะอยู่รวมกลุ่มกัน ดังนั้น จึงต้องการความรักและต้องการมีส่วนร่วมในกลุ่มให้ยอมรับตนเอง เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม กลุ่มทำงาน เป็นต้น

ขั้นที่ 4 ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Self esteem needs) คือ ความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องตน เป็นความปรารถนาของบุคคลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้นได้เป็นอันมาก เช่น บางคนมีการใช้จ่ายแบบฟุ่มเฟือยเกินฐานะตนเอง เพื่อให้บุคคลอื่นได้ยกย่องตน เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ความต้องการที่จะบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self actualization) คือ ความต้องการสูงสุดของบุคคลที่บุคคลจะต้องพยายามกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามความเหมาะสม และตามความสามารถของตนเอง เช่น ครูสอนหนังสืออย่างไม่เกิดความเบื่อหน่าย สอนด้วยความสุขสบายใจ เป็นต้น

ความต้องการ (Needs) ตามหลักการของเมอร์เรย์ (อารีย์ พันธุ์ณี, 2538, หน้า 189-192) ซึ่งเมอร์เรย์มีความคิดเห็นว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่บุคคลได้สร้างขึ้น ก่อให้เกิดความรู้สึกขาดซึ่งความต้องการนี้บางครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากแรงกระตุ้นภายในของบุคคล และบางครั้งอาจเกิดความต้องการเนื่องจากสภาพสังคมหรือแรงกระตุ้นภายนอกก็ได้ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากสภาพทางร่างกายและสภาพทางจิตใจนั่นเอง ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ สรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงออกทางความก้าวร้าว (Need for aggression) เป็นความต้องการที่จะเอาชนะผู้อื่น เอาชนะต่อสิ่งขัดขวางทั้งปวงด้วยความรุนแรงมีการต่อสู้ การแก้แค้น หรือการทำร้ายร่างกาย เช่น พุดจาประชดประชันกับเพื่อนที่ไม่ชอบ เป็นต้น
2. ความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ (Need for counteraction) เป็นความต้องการที่จะฟันฝ่าอุปสรรค ความล้มเหลวต่าง ๆ ด้วยการสร้างความพยายามขึ้น เช่น เมื่อได้รับคำดูถูก ดูหมิ่น ผู้ที่ได้รับจะเกิดความพากเพียรพยายาม เพื่อเอาชนะคำสบประมาทจนประสบผลสำเร็จ เป็นต้น
3. ความต้องการที่จะยอมแพ้ (Need for abasement) เป็นความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับผิด ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือยอมรับการถูกลงโทษ เช่น การเผาตัวตายเพื่อประท้วง การปกครอง เป็นต้น
4. ความต้องการป้องกันตนเอง (Need for defense) เป็นความต้องการที่จะป้องกันตนเอง จากคำวิพากษ์วิจารณ์ การตำหนิติเตียน ซึ่งเป็นการป้องกันทางด้านจิตใจ พยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเองเพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่าง ๆ ทั้งปวง เช่น ให้เหตุผลว่าสอบตกเพราะสอนไม่ดี เป็นต้น
5. ความต้องการเป็นอิสระ (Need for autonomy) เป็นความต้องการที่ปรารถนาจะเป็นอิสระจากสิ่งกีดขวางทั้งปวง ต้องการที่จะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเป็นตัวของตัวเอง เช่น เด็กมักจะแต่งตัวหรือรับประทานอาหารเอง โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือจากมารดาหรือบุคคลอื่น เป็นต้น
6. ความต้องการความสำเร็จ (Need for achievement) คือ ความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ยากลำบากให้ประสบความสำเร็จ หรือพยายามเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง เพื่อให้การทำงานของตนประสบความสำเร็จ จากการศึกษาพบว่า เพศชายมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จมากกว่าเพศหญิง
7. ความต้องการสร้างมิตรภาพกับบุคคลอื่น (Need for affiliation) เป็นความต้องการที่จะทำให้ผู้อื่นรักใคร่ ต้องการรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นต้องการเอาอกเอาใจ มีความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง พยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น
8. ความต้องการความสนุกสนาน (Need for play) เป็นความต้องการที่จะแสดงความสนุกสนาน ต้องการหัวเราะเพื่อการผ่อนคลายความตึงเครียด มีการสร้างหรือเล่าเรื่องตลกขบขัน มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีการเล่นเกมกีฬา เป็นต้น
9. ความต้องการแยกตนเองจากผู้อื่น (Need for rejection) เป็นความต้องการหรือมีความปรารถนาของบุคคลในการที่จะแยกตนเองจากผู้อื่น ไม่มีความรู้สึกยินดียินร้ายกับบุคคลอื่น ต้องการเมินเฉยจากผู้อื่น

10. ความต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น (Need for succorance) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นมีความสุข เห็นอกเห็นใจ มีความสงสาร ต้องการได้รับความช่วยเหลือ การดูแล คำนะนาจากบุคคลอื่น
11. ความต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือต่อบุคคลอื่น (Need for nurturance) เป็นความต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับบุคคลอื่น โดยการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ไม่สามารถจะช่วยเหลือตนเองได้ หรือให้ความช่วยเหลือให้บุคคลอื่นพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ
12. ความต้องการที่จะสร้างความประทับใจในตนเองให้กับผู้อื่น (Need for exhibition) เป็นความต้องการที่จะให้บุคคลอื่นได้เห็น ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวเอง ต้องการให้ผู้อื่นมีความสนใจ สนุกสนาน แปลกใจ หรือตกใจในเรื่องราวของตนเอง เช่น เล่าเรื่องตลกขบขันให้บุคคลอื่นฟัง เพื่อบุคคลอื่นจะเกิดความประทับใจในตนเอง เป็นต้น
13. ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น (Need for dominance) เป็นความต้องการที่จะให้บุคคลอื่นทำตามคำสั่งของตน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น
14. ความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโสกว่า (Need for deference) เป็นความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโสกว่าด้วยความยินดี รวมทั้งนิยมชมชื่นในบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า พร้อมจะให้ความช่วยเหลือด้วยความยินดี
15. ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกด้อยกว่า (Need for avoidance of inferiority) เป็นความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความอับอายทั้งหลาย ต้องการหลีกเลี่ยงการดูถูก หรือการกระทำต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความละอายใจ
16. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากอันตราย (Need for avoidance harm) เป็นความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย ต้องการได้รับความปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง
17. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากการตำหนิหรือถูกลงโทษ (Need for avoidance of blame) เป็นความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยการคล้อยตามกลุ่ม หรือยอมรับคำสั่ง หรือปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของกลุ่มเพราะกลัวการถูกลงโทษ
18. ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย (Need for orderliness) เป็นความต้องการที่จะจัดสิ่งของต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความประณีตงดงาม เช่น การจัดหนังสือในชั้นหนังสือให้เป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นต้น
19. ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง (Need for inviolacy) เป็นความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงของคนที่มืออยู่ไว้จนสุดความสามารถ เช่น การไม่ยอมขโมยแม้ว่าตนจะต้องหิว หรือไม่ยอมทำความผิด ไม่คดโกงผู้ใดเพื่อชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล เป็นต้น

20. ความต้องการให้ตนเองมีความแตกต่างจากบุคคลอื่น (Need for contrariness) เป็นความต้องการที่จะกระทำให้ตนเองไม่เหมือนกับบุคคลอื่น เช่น เพื่อนในกลุ่มใส่กระโปรงมาโรงเรียน แต่ตนต้องการให้แตกต่างจากบุคคลอื่น โดยการใส่กางเกงมาโรงเรียน เป็นต้น

แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย (Motivation in sports & exercise)

สืบสาย บุญวิรุบุตร (2541, หน้า 53-55) กล่าวถึงแรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกายไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย (Motives to initiate participating sports and/ or exercise) คือ

1.1 เหตุผลเกี่ยวข้องกับความสวยงาม (Physical appearance) และสมรรถภาพทางกายต้องการมีร่างกายเป็นกล้ามเนื้อ ได้สัดส่วนเป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม และต้องการมีสมรรถภาพทางกายดี ร่างกายแข็งแรง

1.2 เหตุผลทางการแพทย์ (Medical reasons) แพทย์สั่งให้ออกกำลังกายและความเจ็บป่วยเรื้อรัง

1.2.1 มีอาการที่จะนำไปสู่โรคต่างๆ เช่น ปริมาณโคเลสเตอรอลสูง ความดันเลือดสูง เครียด

1.2.2 มีอาการบาดเจ็บเรื้อรัง เช่น เจ็บหลัง ปวดหัวไหล่เรื้อรัง

1.2.3 เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพหลังการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยหรือ หลังจากการที่อวัยวะหยุดเคลื่อนไหวนาน ๆ

1.2.4 เพื่อคลายเครียดและลดความวิตกกังวลจากการทำงานเป็นประจำ

1.3 เป็นเหตุผลทางสังคม (Affiliation)

1.3.1 ต้องการพบเพื่อนใหม่ รู้จักคนใหม่โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นการสื่อสารในการเข้าสังคม

1.3.2 ต้องการใช้เวลาร่วมกับเพื่อนและคนใกล้ชิดโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ

1.3.3 ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกีฬาได้ถูกนำมาเป็นสื่อประสานระหว่างสมาชิกกลุ่ม เช่น การเล่นเกมระหว่างผู้บริหาร

1.3.4 เพื่อยกระดับสถานะทางสังคม (Social status) เพื่อสร้างชื่อเสียงทางด้านกีฬา เช่น การเป็นทีมชาติเพื่อให้ได้เงินและการยอมรับจากสังคมรอบข้าง

1.3.5 ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากคนใกล้ชิด พ่อ แม่ พี่น้อง คู่ครอง

1.4 การมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา (Attitude towards sports)

1.4.1 การเห็นประโยชน์ ความสำคัญและความจำเป็นของการเล่นกีฬาหรือ
ออกกำลังกาย

1.4.2 มีการศึกษาและการมีประสบการณ์เดิมที่ดีต่อการออกกำลังกาย

1.4.3 ชอบและสนุกกับการออกกำลังกายกิจกรรมนั้นทำท่ายความสามารถ

2. แรงจูงใจที่ทำให้คนยังคงเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย (Motives to continue participating sports and/or exercise) คือ

2.1 เหตุผลทางจิตวิทยา (Psychological reasons)

2.1.1 มีแรงจูงใจในตนเอง (Self-motivation) ลักษณะของบุคลิกภาพแบบ A (Type A) ที่ชอบสังคม ชอบการมีเพื่อน ชอบความท้าทาย การเสี่ยง ชอบการแข่งขัน มักร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย

2.1.2 ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี (It feels good) มีความสนุกสนาน ทำท่ายความสามารถ คลาดเคลื่อน ลดความวิตกกังวล มีการรับรู้ตัวว่าตนมีความสามารถ (Self-efficacy) ประสบผลสำเร็จ (Perceive competence) เป็นที่ยอมรับจากคนทั่วไป ทำให้มีความเชื่อมั่น มีความภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) จากการเล่นกีฬา

2.2 เหตุผลทางสรีรวิทยา (Physiological body composition Reasons)

2.2.1 เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น ร่างกายได้สัดส่วน กล้ามเนื้อแข็งแรง ร่างกายกระฉับกระเฉง ทำงานได้นานขึ้นเหนื่อยน้อยลงและหายเหนื่อยเร็วขึ้น อารมณ์แจ่มใส สุขภาพจิตดี

2.2.2 สถานภาพสุขภาพดีขึ้น (Health status) เช่น มีการเจ็บป่วยน้อยลง ปริมาณไขมันในเส้นเลือดและความดันเลือดลดลง ลดความเครียด

2.2.3 พัฒนาสมรรถภาพแบบแอโรบิก (Aerobic fitness) ระบบหายใจและไหลเวียนโลหิตดีขึ้น

2.3 เหตุผลทางสิ่งแวดล้อมและสังคม (Situational reasons)

2.3.1 สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจอยู่ในสภาวะครอบครัวที่มีเศรษฐกิจที่ดีพอควร จึงมีโอกาสที่จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าคนที่ฐานะทางการเงินต่ำ

2.3.2 อาชีพและการทำงาน เอื้อให้เล่นกีฬา หรือการออกกำลังกายได้

2.3.3 มีเวลาและมีความสะดวกสบายในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

2.3.4 การได้พบเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ที่ต่างไปจากชีวิตประจำวัน

2.3.5 เป็นกิจกรรมใหม่ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ต่างไปจากที่เคยจำเ

2.3.6 อยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬาหรือเป็นสังคมที่สนับสนุนให้เล่นกีฬา

3. แรงจูงใจที่ทำให้คนเลิกเล่นกีฬาและ/ หรือออกกำลังกาย (Motive to discontinue participating sports and/ or exercise) คือ

3.1 มีปัญหาส่วนตัว (Personal factors)

3.1.1 พฤติกรรมสุขภาพส่วนตัวไม่เหมาะสม ทำให้หยุดหรือเลิกเล่นกีฬา เช่น คนที่สูบบุหรี่ หรืออ้วน หรือมีโรคที่เกิดอันตรายได้เมื่อออกกำลังกาย เช่น โรคไขข้ออักเสบ โรคตับ ทำให้ออกกำลังกายได้อย่างมีข้อจำกัด

3.1.2 ศาสนา และวัฒนธรรมความเชื่อ และวัฒนธรรมบางท้องถิ่น ไม่เอื้อให้ออกกำลังกาย รวมทั้งอายุ เพศ ล้วนมีผลต่อการออกกำลังกายและเล่นกีฬา หลายคนมีความเชื่อที่ผิดว่าการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาเป็นกิจกรรมของคนหนุ่มสาวหรือของเพศชายเท่านั้น

3.1.3 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการออกกำลังกายเพราะมีประสบการณ์เดิมไม่ดี ไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือได้รับบาดเจ็บจากการออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬา

3.2 เหตุผลจากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมโดยรอบ (Environmental factors)

3.2.1 เวลาและการจัดการไม่ได้ ทำให้ไม่มีเวลาหรือไม่จัดสรรเวลาให้กับ การออกกำลังกาย

3.2.2 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด เช่น โภช คุรุ พ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน

3.2.3 บรรยากาศในชั้นเรียน ลักษณะการจัดกิจกรรมนั้น ๆ ไม่สนุก ไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

3.2.4 ราคาค่าบริการในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา มีราคาแพง

3.3 เหตุผลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม (Activity variables)

3.3.1 ความเข้มของกิจกรรมหรือความหนักหน่วงในการฝึกซ้อมไม่เป็น ที่พอใจ เช่น เบาเกินไปหรือหนักเกินไป หรือไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ หรือทำให้เสีย การเรียน การทำงาน หรือสังคมส่วนอื่น ๆ

3.3.2 ได้รับบาดเจ็บจากกิจกรรมนั้น ๆ

3.3.3 กิจกรรมน่าเบื่อ ไม่หลากหลาย ไม่มีตัวให้เลือกตามที่ต้องการ

3.3.4 สนใจกิจกรรมอื่น จึงเลิกเล่นกีฬาหรือออกกีฬานั้น ๆ โดยเฉพาะเด็กหรือเยาวชนที่มักเปลี่ยนความสนใจตลอดเวลา

3.3.5 ไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ในการเข้าร่วมกิจกรรม

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2524, หน้า 32-33) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบอันเป็นแรงจูงใจให้บุคคล เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายไว้ว่า ความต้องการมูลฐานที่เป็นแรงกระตุ้นให้บุคคล สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ได้แก่

1. ความสนใจด้านพลาณามัย ซึ่งเป็นรากฐานของการจัดกิจกรรมในเวลาว่าง ได้แก่ กิจกรรมกีฬาต่าง ๆ เช่น ตะกร้อ แบดมินตัน ว่ายน้ำ ล่าสัตว์
2. ความสนใจในด้านการคบค้าสมาคมกัน เช่น ความสนใจในกิจกรรมเพื่อสังคมที่จะ นำไปสู่การผ่อนคลายความตึงเครียด ได้แก่ การติดต่อโดยการพูด การเล่านิทาน การเล่าเรื่องตลก ขบขัน
3. ความพอใจในสังคม เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นตามความสนใจของสังคม เช่น สโมสร ชมรม เป็นต้น

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2537, หน้า 35) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจที่ทำให้บุคคลต่าง ๆ เข้าร่วม เล่นกีฬาและออกกำลังกาย อาจมีสาเหตุดังนี้คือ

1. เพื่อสังคม ถ้าเพียงเพื่อต้องการพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่น ๆ ได้สนุกสนานเฮฮา โดยไม่คำนึงถึงการแพ้ชนะมากเกินไป นั่นก็คือ การเล่นเพื่อเหตุผลด้านสังคม เช่น การเล่นเปตอง กอล์ฟ โบว์ลิ่ง (แต่ไม่ใช่ทั้งหมดเสียทีเดียว)
2. เพื่อการทรมาน การลงโทษตัวเองให้เจ็บปวด เหน็ดเหนื่อย ใช้ความพยายามและความอดทนมาก ๆ คล้าย ๆ กับ โยคี ที่ทรมานตนเองโดยการนั่งบนเตียงที่ตอกตะปูไว้ คนที่เล่นกีฬาเพื่อเหตุผลข้อนี้จะมีความอดทนสูงมาก (เช่น นักวิ่งมาราธอน) และมีพฤติกรรมแปลก ๆ เกี่ยวกับ การตัดสินใจ ความพากเพียรพยายาม และความสามารถในการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง และความอดทนต่อความเจ็บปวด
3. เพื่อความสุนทรีย์ หมายถึง การปฏิบัติด้วยความสวยงาม คนที่มีเหตุผลเพื่อความสุนทรีย์จึงเป็นผู้รักความสวยงามและรักในความสง่างามของการเคลื่อนไหว รักในความประทับใจของจังหวะการเดินรำ รักในรูปแบบการเคลื่อนไหวที่เป็นการสร้างสรรค์ เช่น ท่าทาง การเล่นสเก็ต การเดินบัลเล่ต์ การเดินรำได้น้ำ รวมทั้งฟลอเอ็กเซอร์ไซส์และยิมนาสติกส์ลีลาใหม่
4. เพื่อการผ่อนคลาย การกระทำที่เป็นการผ่อนคลายการใช้พลังอารมณ์ ความตึงเครียด ความสับสน บางคนจะปลดปล่อยสิ่งเหล่านี้ออกไปได้ด้วยกีฬาบางประเภท เช่น มวยปล้ำ ฟุตบอล ฮอกกี
5. เพื่อความแข็งแรงอันตรายและความหวาดเสียว หมายถึง การกระทำที่เสียสมดุลของร่างกาย มีความตื่นเต้นที่ได้เปลี่ยนความเร็ว ความสูง ซึ่งกระทำด้วยความหวาดเสียว เช่น กระโดดน้ำ ยิมนาสติกส์ สกี โต้คลื่น ดิ่งพสุธา ใต้เขา

ความรู้เกี่ยวกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ คำว่าทัศนคตินั้นมีผู้ให้ความหมายดังนี้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง (2544) อธิบายว่าทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ใด ๆ ซึ่งอาจเป็นไปในทางที่ดี (Positive) ชัดแย้ง (Negative) หรือเป็นกลาง (Neutral) ก็ได้ ซึ่งก็เป็นผลของการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะที่ดีหรือเลวของบุคคลหรือสถานการณ์นั้น ๆ

พนัส หันนาकिनทร์ (2549, หน้า 24) เชื่อว่าทัศนคติหมายถึง ความโน้มเอียงของจิตใจที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรืออุดมคติหนึ่งอุดมคติใด โดยเฉพาะไม่ว่าจะเป็นไปในทางที่เห็นด้วยหรือต่อต้านก็ตาม

Watson (1997, pp. 214-215) อธิบายว่า ทัศนคติหมายถึง ความพร้อมที่จะแสดงออก (To act or to react) ลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งหรือต่อกลุ่มของสิ่งเร้า ทัศนคติจะเกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลมีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นสิ่งของที่ไม่มีชีวิต เช่น รถยนต์ เครื่องบิน หรือสิ่งมีชีวิต เช่น ดอกกุหลาบ หนู บุคคล กลุ่มคน หรืออาจจะเป็นประสบการณ์ เช่น การได้ฟังดนตรีแจ๊ส การปีนภูเขา การศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นต้น

เมื่อศึกษาจากความหมายของทัศนคติที่มีอยู่แล้ว จะเห็นว่าทัศนคติคือลักษณะภายในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งถูกหล่อหลอมหรือกล่อมเกลามาโดยประสบการณ์ของแต่ละบุคคลลักษณะภายในจิตใจดังกล่าวนี้จะส่งผลถึงการแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวซึ่งการส่งผลดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นไปในลักษณะเห็นยวน่าส่งเสริม ต่อต้าน คัดค้าน หรือวางเฉยก็ได้ ทัศนคติของบุคคลมักจะสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกทั่ว ๆ ไปของบุคคล ซึ่งแฝงไว้ด้วยความชอบหรือไม่ชอบที่มีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ (Fishbein & Ajzen, 1975, p. 216)

ความสำคัญของทัศนคติ

ในการศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ ทัศนคติเป็นสิ่งที่มีความหมายมากในวิชาจิตวิทยาสังคม และมีบทบาทสำคัญมานาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงต้น ๆ ของคริสต์ศตวรรษที่ 20 นั้นถือกันว่า จิตวิทยาสังคมแท้ที่จริงก็คือกระบวนการศึกษาทัศนคติโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์นั่นเอง

ความสำคัญของทัศนคติ นักจิตวิทยาสังคมให้ความสนใจทัศนคติมาก ถึงกับให้คำนิยามจิตวิทยาสังคมว่า “ทัศนคติศาสตร์” (Attitudinal Science) การที่ทัศนคติมีความสำคัญเช่นนั้นก็เพราะว่า ทัศนคติที่ส่งผลต่อบุคคล ต่อกลุ่มคน และต่อนโยบายส่วนรวมของสังคม ตลอดจนสามารถหาทางแก้ไขเปลี่ยนแปลงทัศนคติ โดยการช่วยเหลือในทางที่พึงปรารถนาได้ พฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมานั้นจะเกิดจากผลร่วมกัน (Interaction) ของปัจจัยต่อไปนี้ (Triandis, 1995, p. 15)

1. ทักษะคิด
2. นิสัย
3. ปทัสถานทางสังคม
4. ความคาดหวังผลที่จะได้รับจากการแสดงพฤติกรรมนั้น

ถึงแม้ว่าจะมีนักจิตวิทยาบางกลุ่มที่ไม่เชื่อในความสำคัญของทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมมากนัก แต่ก็มีนักจิตวิทยาและนักปฏิบัติการทางสังคมจำนวนไม่น้อยที่มองเห็นความสำคัญของทัศนคติในทางวิชาการอยู่มาก (ดวงเดือน พันธมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง, 2544, หน้า 2)

ทัศนคตินั้นนอกจากจะมีบทบาทเกี่ยวข้องในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคลแล้วยังมีส่วนช่วยบุคคลในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้คนเข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยการช่วยจัด รวบรวม และทำสิ่งแวดล้อมที่ซับซ้อน กลายเป็นสิ่งที่ย่อยต่อการเข้าใจ

2. ช่วยปกป้องความนิยมในตนเอง (Self-esteem) โดยการช่วยให้บุคคลสร้างความนิยมชื่นชมในตัวเองขึ้น

3. ช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวให้อยู่ในโลกที่ซับซ้อนได้ โดยการเลือกแสดงพฤติกรรมที่จะแสดงได้รับสิ่งตอบแทนที่หนึ่งพอใจจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว

4. ช่วยให้บุคคลได้แสดงออกซึ่งค่านิยมพื้นฐานของตนเอง

ธรรมชาติของทัศนคติ ทัศนคติมีลักษณะที่น่าสนใจอยู่หลายประการ เช่น โดยปกติแล้วทัศนคติจะเป็นที่รู้จักกันในรูปของความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ แนวโน้มที่จะยอมรับหรือคัดค้าน จะเข้าหาหรือจะหนีหน้า ฯลฯ จึงจะเห็นได้ว่าทัศนคติมีเนื้อหาของความรู้สึก (Feelings) เข้ามาเกี่ยวข้องในบางโอกาสอาจจะมองเห็นว่า ทัศนคติมีเรื่องของเหตุผลเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่มาก แต่ถ้าจะพิจารณาให้ถี่ถ้วนแล้วจะพบว่า ลึก ๆ ลงไปได้เหตุผลนั้นจะมีอารมณ์แฝงอยู่ภายใต้ทัศนคติเสมอ (Watson, 1997, p. 215)

Watson (1997) สรุปว่า แหล่งกำเนิดทัศนคติมีหลายแหล่งคือ ศาสนา การเมือง ครอบครัว ปทัสถาน ส่วนการเกิดทัศนคตินั้น ทัศนคติจะค่อย ๆ ก่อตัว (Form) ขึ้นมาคล้าย ๆ กับการรับรู้ (Perception) และทักษะ คือ เกิดขึ้นรวม ๆ กันก่อน แล้วจึงค่อย ๆ มีการแยกแยะเฉพาะเจาะจงภายหลัง ทัศนคติส่วนมากจะเกิดขึ้นเมื่อมีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลที่ได้รับการยกย่องหรือประพาดติตนสอดคล้องกับปทัสถานของกลุ่มและทัศนคติประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ด้านต่อไปนี้คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก

3. องค์ประกอบด้านความพร้อมที่จะแสดงออก

ทัศนคติของเยาวชนกับกีฬา

กิจกรรมที่จะนำไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของเยาวชนจะเป็นกิจกรรมในรูปแบบใดก็ได้ เช่น การจัดทัศนศึกษา การจัดค่ายผู้นำเยาวชน การจัดกิจกรรมอาสาพัฒนาชนบท แต่ในความมุ่งหมายนี้ต้องการให้กิจกรรมที่จัดขึ้นนั้นมีความสนุกสนาน และสอดคล้องกับความต้องการของเยาวชนให้มากที่สุดและจากการศึกษาธรรมชาติของเยาวชนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ พบว่า เยาวชนเหล่านี้มักใช้เวลาว่างจากการศึกษาเล่าเรียนโดยการเล่นกีฬา และแสดงความสนใจต่อกีฬาฟุตบอลมากกว่ากีฬานชนิดอื่น ๆ กล่าวคือ เยาวชนเหล่านี้ร้อยละ 81.05 ต้องการเล่นกีฬาฟุตบอล รองลงไปร้อยละ 50.53 สนใจเตะกรวยข้ามตาข่าย (สำนักงานเขตการศึกษา 2, 2513, หน้า 84) นอกจากตัวเยาวชนเองแล้ว ผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความสนใจและเห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะสนับสนุนให้นักเรียนชายเล่นกีฬาและยังปรารถนาที่จะให้มีการส่งเสริมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

นอกจากกีฬาจะช่วยพัฒนาจิตใจบุคคลให้พร้อมที่จะอยู่ในสังคมร่วมกับคนอื่น ๆ ได้ อย่างสงบแล้วกีฬายังช่วยพัฒนาความเป็นอยู่ทางสังคมให้มนุษย์อีกด้วยเพราะกีฬาจะช่วยสร้างสถานการณ์ทางสังคม ซึ่งหมายถึงการที่บุคคลที่มีบุคลิกลักษณะต่าง ๆ กันได้มาร่วมมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและสร้างสัมพันธภาพระหว่างกันขึ้น (Interaction) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมจะสามารถพัฒนาบุคลิกภาพและกระบวนการสังคมประกิด (Socialization) เป็นอย่างดี กีฬาจะเปิดโอกาสให้เยาวชนได้เรียนรู้ค่านิยมปทัสถาน และสิ่งที่สังคมปรารถนา (Orlick & Botterill, 1975, p. 34) เมื่อเยาวชนได้ร่วมกิจกรรมกีฬา เขาจะได้ฝึกทักษะการมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลต่อบุคคล หรือกลุ่มบุคคลต่อกลุ่มบุคคล ในฐานะผู้เล่นกีฬา เยาวชนจะมีโอกาสสร้างความสัมพันธ์กับผู้เล่นด้วยกันและกับผู้ชมหรือผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะช่วยพัฒนาและขยายวงของทัศนคติและความเข้าใจดีต่อสังคมให้กว้างขวางออกไป (ชาญชัย อินทรประวัตติ, 2549)

การใช้กีฬาเข้ามาพัฒนาสังคมในแง่จิตวิทยาเพราะว่ากิจกรรมกีฬาเป็นเครื่องช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชนให้เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬาและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ นอกจากกิจกรรมกีฬาจะช่วยพัฒนาจิตใจคนในฐานะที่เป็นเอกัตบุคคลแล้ว กิจกรรมกีฬายังมีบทบาทที่จะช่วยให้ความกลมเกลียวอยู่ด้วยกันโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม ฐานะ เชื้อชาติ ผิวพรรณ และภาษา

คุณสมบัติของกิจกรรมกีฬา

คำว่า “กีฬา” เป็นคำที่รู้จักดีและคุ้นหูเป็นประจำเกือบทุกคน เช่น กีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล แบดมินตัน และอื่น ๆ อีกมากมาย จนกระทั่งบางครั้งทำให้ลืมนึกไปว่า คำว่า “กีฬา” ที่รู้จักดีมีความหมายหรือคุณสมบัติที่สำคัญอะไรบ้าง นักปรัชญา นักมานุษยวิทยา นักสังคมวิทยา นักสรีรวิทยา ตลอดจนนักการศึกษาและนักเขียนเกี่ยวกับการกีฬาทั้งหลายได้พยายามให้ความหมายคำว่า “กีฬา” ซึ่งแต่ละคนจะให้ความหมายของกีฬานี้แตกต่างกันไป เช่น เกรฟ (Grave) ให้ความหมายของคำว่า “กีฬา” คือ กิจกรรมที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน ไม่ใช่งานหรือภาระที่ทำให้เกิดความเหนื่อยหน่าย สลัสเซอร์ (Slusher) ให้ความหมายว่า กีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่จะทำให้มนุษย์มีทั้งความสุขและความเศร้าและพาฟลิช (Pavlich) ให้ความหมายว่า “กีฬา” คือ สิ่งที่ต้องการความสวยงามและความสง่างามออกมาจากมนุษย์ในรูปแบบของการเคลื่อนไหว อาจจะมีการใช้กำลังของร่างกายมากหรือน้อยอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อความสนุกสนานหรือนันทนาการในเวลาว่าง ซึ่งอาจจะเป็นในร่มหรือกลางแจ้งก็ได้ ฉะนั้น สรุปได้ว่า กีฬา คือ กิจกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เล่นเพื่อความสนุกสนานและเพื่อแสดงออกซึ่งความสามารถและความสวยงามด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกายในเวลาว่างและให้ขึ้นไปตามกติกาหรือระเบียบที่ได้วางไว้โดยไม่หวังผลตอบแทนอย่างอื่น นอกเหนือจากผลที่เกิดขึ้นจากตัวของมันเองเท่านั้น

คุณสมบัติที่สำคัญของกีฬา

1. กีฬาเป็นกิจกรรมที่เป็นไปตามความสมัครใจและเป็นกิจกรรมที่เล่นในเวลาว่าง ตามความพอใจของตนเองไม่มีการบังคับ จะเริ่มเล่นหรือเลิกเล่นเมื่อใดก็ได้ ยกเว้นในกรณีที่เป็นกีฬาอาชีพเท่านั้น
2. กีฬาเป็นกิจกรรมที่มีสถานที่ที่เล่นซึ่งจัดไว้โดยเฉพาะสำหรับกีฬาในแต่ละประเภทนั้น ๆ เช่น สนามฟุตบอล บาสเกตบอล สระว่ายน้ำ เป็นต้น และตามปกติแล้วกีฬาแต่ละประเภทจะมีกฎกติกาการเล่นที่แน่นอน รวมทั้งมีการกำหนดระยะเวลาของการเล่นไว้อย่างชัดเจน ซึ่งอาจจะเป็นในแง่ระยะเวลาหรือจำนวนเกมของการเล่น
3. ทิศทางในการเล่นกีฬาและผลของการเล่นกีฬาตามปกติแล้วจะไม่สามารถบอกล่วงหน้าได้ จะบอกได้ก็ในเมื่อการแข่งขันได้สิ้นสุดลงแล้วเท่านั้น อาจจะเป็นด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้การเล่นกีฬาได้มีความตื่นเต้นและสนุกสนานในการเล่น แต่อย่างไรก็ดี การเล่นกีฬาที่จะทำให้เกิดผลดังกล่าวนี้ได้ก็ต่อเมื่อคู่ของการเล่นมีความสามารถทัดเทียมกันเท่านั้น ถ้าหากว่าการจัดคู่การเล่นที่มีความแตกต่างกันในความสามารถมากเกินไปการเล่นกีฬานั้นก็จะมีแต่ความน่าเบื่อหน่ายและอาจจะทำให้ไม่มีความสุขจากการเล่นตามไปด้วย

4. กีฬาในตัวของมันเองนั้นเมื่อเล่นแล้วจะไม่มีผลตอบแทนอย่างหนึ่งอย่างใด นอกจากความสนุกสนานที่เกิดขึ้นในตัวของมันเองเท่านั้น หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า กีฬาไม่ใช่กิจกรรมเพื่อการยังชีพ ยกเว้นแต่ในกีฬาอาชีพเท่านั้น

5. กีฬามีหลักและวิธีการปฏิบัติอย่างเป็นพิธีรีตอง และเขียนไว้ทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษร และที่เป็นที่เข้าใจกันมากกว่าในเกม โดยทั่ว ๆ ไป และในกีฬามีระเบียบและข้อบังคับที่มีความเข้มงวดมากกว่าในเกม ตัวอย่างเช่น ในบาสเกตบอลผู้เล่นที่ทำฟาล์วครบตามจำนวนครั้งจะต้องออกจากการเล่น หรือในการเล่นกีฬานักกีฬาที่กระทำตนผิดวินัยนักกีฬาก็จะให้ออกจากการเล่น

6. ลักษณะที่สำคัญยิ่งของกีฬา คือ ผู้เล่นจะต้องมีทักษะและความสามารถทางด้านร่างกายสูง ซึ่งเป็นลักษณะที่มีความแตกต่างจากเกม โดยทั่ว ๆ ไป เมื่อเป็นเช่นนี้ในกีฬาจึงต้องมีการเรียนรู้และฝึกซ้อมโดยอาศัยหลักการและวิธีการทางวิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อให้ได้มาซึ่งทักษะและความสามารถทางด้านร่างกายที่สูงสุดตามความต้องการในกีฬาแต่ละประเภทนั้น ๆ

7. กีฬาไม่ใช่เกมที่ขึ้นอยู่กับโชคหรือสิ่งที่อยู่นอกอำนาจการควบคุมของมนุษย์ เช่น การโยนลูกเต๋า ก็จริงแต่ในบางครั้งในกีฬาบางประเภทก็ได้นำโชคเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ทั้งนี้เพื่อความยุติธรรมของผู้เล่นทั้งสองฝ่ายมากกว่าอย่างอื่น เช่น ในการเริ่มเล่นอาจจะมีการโยนหัวโยน ก้อยเพื่อเลือกข้างหรือเริ่มเล่นลูกก่อน หรือในกรีฑาจะมีการจับฉลากเพื่อเลือกคู่ในการวิ่ง เป็นต้น แต่ทั้งนี้ ชัยชนะหรือผลจากการแข่งขันมักจะขึ้นอยู่กับทักษะและความสามารถของร่างกายมากกว่าที่จะมาจากโชค

8. กีฬาที่เป็นชุดจะมีองค์กรสังคมที่ค่อนข้างจะคงที่แน่นอน เช่น มีชุดในการแข่งขัน ผู้ที่จะเป็นสมาชิกของชุดแต่ละชุดจะมีการคัดเลือกด้วยความระมัดระวัง และเมื่อได้รับการคัดเลือกแล้วก็จะสังกัดอยู่ในชุดนั้นเป็นระยะเวลาอันพอสมควร และในบางกรณีแม้ว่าจะมีสมาชิกของชุดได้ถอนตัวออกไปหลังจากชุดนั้นได้ก่อร่างสร้างตัวแล้วก็ตาม องค์กรสังคมนี้อาจยังคงอยู่ต่อไปอีก โดยจะมีการคัดเลือกสมาชิกใหม่เพื่อทำหน้าที่แทนต่อไป นอกจากนี้ ลักษณะพิเศษที่สำคัญของกีฬาอีกอย่างหนึ่งคือ การที่สมาชิกแต่ละคนในชุดมีหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้มีบทบาทและสถานภาพแตกต่างกันไป ด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับในเกม โดยทั่ว ๆ ไป สมาชิกที่เลือกมานั้นอาจจะเป็นไปในลักษณะทันทีทันใด และเมื่อเลิกเล่นแล้วชุดหรือกลุ่มนั้นก็เลิกกันไป

9. กีฬามีมาตรการ กฎระเบียบที่เป็นพิธีรีตองเป็นจำนวนมากและค่อนข้างจะเป็นระบบสถาบันมากกว่า คือ มีหน่วยงานที่เป็นผู้รักษามาตรการต่าง ๆ ให้เป็นไปตามกฎและระเบียบที่ได้วางไว้ เช่น มืองค์กร ระหว่างชาติเพื่อรับผิดชอบดูแลเพื่อให้การกีฬาทั้งประเภทสมัครเล่นและอาชีพให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่ได้วางไว้ สำหรับเกมนั้น กฎหรือกติกามักจะบอกเล่ากันปากต่อปาก

หรือวางกฎในทันทีที่ทันใจเมื่อเลิกเล่นแล้วกฎหรือระเบียบนั้นก็เลิกล้มไป หรือบางทีถ้ามีการวางกติกาไว้ก็ค่อนข้างจะง่ายหรือน้อยกว่ากีฬา

10. กีฬามีหน่วยงานที่คอยให้การสนับสนุน ผู้สนับสนุนนี้อาจจะเป็นการสนับสนุนทางตรงหรือทางอ้อมก็ได้ เช่น การให้การสนับสนุนทางตรงได้แก่มหาวิทยาลัยสนับสนุนการแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัย ผู้สนับสนุนทางอ้อม ได้แก่ ชมรมกีฬา ร้านขายเครื่องกีฬา หรือหนังสือวารสารเกี่ยวกับกีฬา

11. กีฬาต้องอาศัยหลักการทางด้านวิชาการ ความรู้ ทักษะ และอุปกรณ์ที่มากกว่า ในระดับที่สูงกว่าเกม หลักวิชาการเหล่านี้จะแบ่งออกเป็น 2 พวกใหญ่ ๆ คือ หลักวิชาของการกีฬาโดยตรงและหลักวิชาที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา หลักวิชาการของการกีฬาโดยตรงนั้น ได้แก่ (ก) ความรู้ที่จำเป็นและสำคัญในการกีฬา เช่น กฎกติกา กลวิธีการเล่น (ข) ทักษะที่จำเป็นและสำคัญของการกีฬา เช่น การรับ การส่ง การยิงประตู การป้องกัน (ค) ลักษณะของสถานที่และอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเล่น เช่น ลูกบอล เครื่องแต่งตัว สนาม

12. กีฬามักจะมีพิธีหรือสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์สำหรับกีฬาที่มีการปฏิบัติเป็นประจำ เช่น มีการร้องเพลงชาติก่อนหรือหลังการแข่งขัน หัวหน้าชุด ผู้ฝึกสอน หรือผู้เล่นของแต่ละฝ่ายมีการทักทายหรือการจับมือกันก่อนและหลังการเล่นหรือแข่งขัน

13. กีฬามีขอบข่ายหรือระดับของการศึกษา ทั้งนี้เพราะว่าในกีฬานั้นมีความจำเป็นจะต้องมีความรู้ ทักษะ ตลอดจนกลวิธีในการเล่นต่าง ๆ ในระดับสูง การที่จะได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้เล่นจะต้องได้รับการสอนและการเรียนรู้ที่เป็นพิธีรีตองจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และใช้เวลาในการเรียนและฝึกฝนที่นานพอสมควรจึงจะสามารถเล่นได้

14. กีฬามีลักษณะเป็นสถาบันสังคมอย่างหนึ่ง สถาบันสังคมนี้ประกอบไปด้วยองค์กรของสังคม ซึ่งจัดดำเนินการ ควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการกีฬา เช่น ชมรมการกีฬา องค์กรบริหารการกีฬาทั้งระดับชาติและระหว่างชาติ องค์กรสังคมทางการกีฬาแบ่งออกได้ 4 ระดับ คือ ระดับต้น (Primary level) ระดับเทคนิค (Technical level) ระดับจัดการ (Managerial level) และระดับหน่วยงาน (Corporate level)

15. กีฬามีลักษณะเป็นสภาพการณ์ของสังคมอย่างหนึ่ง เพราะการมีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับกีฬา นั้นอาจจะแยกได้ตามระดับและชนิดซึ่งขึ้นอยู่กับระยะเวลา ความบ่อย หรือความมากน้อยของความเกี่ยวข้องนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬาอาจจะแยกได้เป็น 2 พวก คือ ผู้ผลิตและผู้บริโภค

ประโยชน์ของกีฬา

กีฬาถือว่าเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าและมีประโยชน์แก่บุคคลมาก การเล่นกีฬาที่ถูกต้องตามอุดมคติของการกีฬา คือ กีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อมิตรภาพ และกีฬาเพื่อความสนุกสนานและจะช่วยให้บุคคลเป็นผู้ที่มีกำลังร่างกายแข็งแรง สุขสมบูรณ์ เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ได้ทรงตรัสไว้ว่า “กีฬาสร้างคนคนสร้างชาติ” ซึ่งประเทศชาติใดเป็นประเทศชาติที่มีประชาชนพลเมืองที่มีการเล่นกีฬาเป็นประจำ ประเทศชาตินั้นจะมีพลเมืองที่ร่างกายแข็งแรง สุขภาพสมบูรณ์ มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสามัคคีในระหว่างกันและกันซึ่งจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจนำมาแห่งการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติต่อไป รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยจึงได้มีนโยบายอย่างชัดเจนในการที่สนับสนุนและส่งเสริมให้ประชาชนพลเมืองทุกคนได้เล่นกีฬาเป็นประจำอย่างทั่วถึง ประโยชน์และคุณค่าของการเล่นกีฬาตามอุดมคติของการกีฬาพอจะสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ทำให้ร่างกายมีความแข็งแรง มีสุขภาพดี ไม่แก่เกินวัย ดังคำกล่าวที่ว่า “ทำให้สาวเสมอ สวยเสมอ และหนุ่มเสมอ หล่อเสมอ”
2. ทำให้ทักษะในการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ด้วยความสง่างาม คล่องแคล่วว่องไวตลอดจนมีทักษะในการเล่นกีฬานั้น ๆ ดีขึ้น
3. ทำให้มีจิตใจแจ่มใสสดชื่น อารมณ์ดีร่าเริง และเป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดี
4. ทำให้เป็นผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย มีระเบียบวินัย และมีความรักความสามัคคีระหว่างกันและกัน
5. ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการและวิธีการเล่นกีฬาประยุกต์ใช้กับการรักษาสุขภาพและการมีชีวิตอยู่ในสภาพการณ์จริง
6. ทำให้เป็นผู้ที่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นไปในทางสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์
7. ผู้ที่ได้เข้าถึงซึ่งรสของกีฬาอย่างแท้จริงแล้วจะเป็นผู้ที่มีความรักและสนใจในการเล่นกีฬาและเล่นกีฬาเป็นประจำ

เยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้

เยาวชน เป็นกลุ่มคนที่มีจำนวนมากและมีความสำคัญยิ่งต่ออนาคตของพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ การที่โครงสร้างประชากรของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้แตกต่างไปจากโครงสร้างประชากรในส่วนอื่น ๆ ของประเทศก็เนื่องจากสตรีไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ยังไม่นิยมการวางแผนครอบครัว ดังจะเห็นได้จากสตรีคนหนึ่ง ๆ มีลูกถึง 6-7 คน และพ่อ 1 คน อาจจะมี

ลูกเกือบ 15-16 คน (จากหลายแม่) ประชากรเด็กและเยาวชนในแต่ละหมู่บ้านจึงมีจำนวนมาก เมื่อครอบครัวมีลูกมากโอกาสที่จะให้ลูกทุกคนได้รับการศึกษาในระบบอย่างทั่วถึงจึงมีน้อย

เยาวชนโดยเฉพาะผู้ชาย เป็นเด็กที่ออกจากโรงเรียนตั้งแต่จบชั้นประถมศึกษา ไม่ได้เรียนต่อและไม่มีอาชีพ อีกทั้งพ่อแม่ก็ไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแล จึงเป็นบุคคลที่น่าสงสารและเป็นที่ยกย่องของคนในสังคม เยาวชนจำนวนมากเลือกที่จะประชดชีวิตของตนเองไปในทางที่สังคมส่วนใหญ่ไม่ปรารถนา เช่น รวมกลุ่มกันใช้ยาเสพติดชนิดต่าง ๆ แต่ถ้าได้คุยกับเยาวชนเหล่านี้จะพบว่าหลายคนมีศักยภาพและความรู้ สามารถแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดชนิดใหม่ ๆ ที่มีพิษรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เยาวชนที่สิ้นหวังต่อระบบสังคมประกอบกับไม่มีใครเข้าใจในจิตวิทยาวัยรุ่น ทำให้เยาวชนกลุ่มนี้รวมตัวกัน ใช้ยาเสพติด (4X100) เป็นเครื่องมือสำคัญในการรวมกลุ่มและหาความสุข เป็นกลุ่มคนที่สามารถถูกชักจูงไปในทางผิดได้ง่ายมาก

การจัดกิจกรรมหลายโครงการในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เช่น โครงการพัฒนาผู้นำองค์กรเยาวชน โครงการพัฒนาขีดความสามารถขององค์กรเยาวชน โครงการผู้นำเยาวชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มาเป็นเวลาปีกว่า ทำให้มีโอกาสดูแลเรียนรู้และรู้จักเยาวชนทั้ง 3 จังหวัดมากขึ้น ข้อค้นพบที่สำคัญ คือ เยาวชนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นเด็กดี อยากเรียนรู้ มีความอดทน มีความพยายามและความตั้งใจสูง

จุดอ่อนของการดำเนินงานของภาครัฐที่เกี่ยวกับเยาวชนในอดีต คือ มีโครงการเร่งด่วนลงมามากมาย แต่ปัญหาของระบบราชการที่แก้ไขไม่ได้เลย คือ ขาดความต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับรัฐบาล จังหวัด อำเภอ มีหัวหน้าส่วนราชการบางคนสนใจงานเยาวชน แต่เมื่อเปลี่ยนรัฐบาลหรือหัวหน้าส่วนราชการ หรือผู้บังคับหน่วย โครงการที่ทำอยู่ก็ถูกยกเลิกไปทันที การเปลี่ยนแปลงมีซ้ำซากอยู่ตลอดเวลา ทำให้เยาวชนจำนวนมากไม่ไว้วางใจในหน่วยราชการ ขณะที่หน่วยราชการก็มีเจตคติที่ไม่ดีต่อเยาวชนใน 3 จังหวัด

การแก้ปัญหา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น ยังมีช่องทางที่จะเป็นไปได้เพราะเยาวชนส่วนใหญ่ยังต้องการการพัฒนา การดูแลเอาใจใส่จากผู้ใหญ่ใจดีทั้งหลายและไม่ต้องการให้ผู้ใหญ่มองว่าเขาเป็นผู้ก่อการร้ายไปทั้งหมด เพียงแต่ขอให้ผู้ใหญ่ได้เข้าใจความต้องการและพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วที่จะมีช่องว่างระหว่างเยาวชนกับภาครัฐ ผู้นำศาสนา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสังคมทั่วไป แต่ถ้าผู้ใหญ่พยายามเข้าใจเขา ช่องว่างดังกล่าวก็จะลดลงไป

โครงการที่จะช่วยให้เยาวชนได้เรียนรู้และช่วยเหลือกันเองอย่างสร้างสรรค์ ในอนาคตจะต้องสนับสนุนให้องค์กรเยาวชนเหล่านี้มีโอกาสและส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมที่เยาวชนสามารถทำได้ เช่น กีฬา ดนตรี และศิลปะ การพัฒนาเยาวชน นอกจากนี้ จะต้องให้เยาวชน ซึ่งจะ

เป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ได้มีบทบาทและส่วนร่วมในกิจกรรมท้องถิ่น โดยส่งเสริมให้ องค์การบริหาร ส่วนตำบล ได้มีงานกิจกรรมที่ช่วยเหลือสนับสนุนให้เยาวชน ได้เรียนรู้เรื่องการปกครองในระบบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขในระดับท้องถิ่นด้วย

อิสลามกับการออกกำลังกาย

คานี ปาซ ริซาละฮ์ รียาฎอฮ์ (2550) กล่าวว่า การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เป็น กิจกรรมที่สนุกสนาน ทำทายความสามารถและสร้างสุขภาพที่ดีให้กับคุณ คนทุกเพศทุกวัยล้วน ต้องการออกกำลังกาย เพราะการออกกำลังกายจะนำ สิ่งที่ดี ๆ มาให้ตัวคุณอย่างมากมาย นอกจาก คุณจะมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายและสุขภาพที่ดีแล้ว คุณยังมีบุคลิกภาพที่ดี รูปร่างที่สง่างาม จิตใจที่แจ่มใส อารมณ์ที่ดีมีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่นมีไหวพริบและสติปัญญาที่ดี อีกด้วย

ศาสนาอิสลามมิได้ห้ามในการออกกำลังกายหรือการทำให้ร่างกายแข็งแรง แต่ทว่า อิสลามนั้นส่งเสริมสนับสนุนให้มุสลิมออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่ยังผลประโยชน์แก่ตนเองและ สังคมและท่านรอซูล (ซ.ล) ก็ส่งเสริมให้เยาวชนฝึกในเรื่องของการยิงธนู มวยปล้ำ และการใช้อาวุธอื่น ๆ ซึ่งนอกจากจะทำให้ร่างกายแข็งแรงแล้ว ยังสามารถนำไปใช้ในการปกป้องมาตุภูมิ ในยามฉุกเฉินกรานได้ด้วย อัลลอฮ์ ตอาลา ตรัสว่า

واعدوا لهم ما استطعتم من قوة ومن رباط الخيل ترهبون به عدو الله وعدوكم
الانفال

ความว่า และพวกเจ้าจงเตรียมไว้สำหรับ (ป้องกัน) พวกเขา สิ่งซึ่งพวกเจ้าสามารถ อันได้แก่กำลังความเข้มแข็งอย่างหนึ่งอย่างใด และการผูกม้าไว้ โดยที่พวกเจ้าจะทำให้ศัตรูของอัลลอฮ์ และศัตรูของพวกเจ้าหวั่นเกรงด้วยสิ่งนั้น ท่านรอซูล (ซ.ล) ได้อ่านโองการข้างต้นแล้วกล่าวว่า

الا ان القوة الرمي الا ان القوة الرمي الا ان القوة الرمي
رواه مسلم

ความว่า พึงทราบแท้จริงกำลังความเข้มแข็งนั้นคือการยิงธนู พึงทราบแท้จริงกำลังความเข้มแข็งนั้นคือการยิงธนู พึงทราบแท้จริงกำลังความเข้มแข็งนั้น คือ การยิงธนู รายงานโดย มุสลิม อิบน์ อุมร์ (ร.ฎ) เล่าว่าท่านรอซูล (ซ.ล) ได้แข่งม้าที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับการวิ่งแข่งขัน

จากอัลหัพยาอ. ถึงอ่าวอะนิยะฮ. ซึ่งมีระยะทางประมาณ 6-7 ไมล์ และได้แข่งม้าที่เตรียมไว้สำหรับการแข่งจากอัสซะนิยะฮ.ถึงมัสยิดบานีซุรียค. ซึ่งมีระยะทางประมาณ 1 ไมล์ เล่าจากพระนางอาอีซะฮ.ว่า

سابت النبي صلى الله عليه وسلم فسبقته رواه احمد

ความว่า ฉันได้วิ่งแข่งกับท่านนบี (ซ.ล) แล้วฉันก็ชนะท่าน รายงานโดย อะห์หมัด และอีกสายรายงานหนึ่งเล่าจากท่านหญิงอาอีซะฮ.ว่า

فسبقتني فقال سابت النبي صلى الله عليه وسلم فسبقته فلبثنا حتى ادا رهقني اللحم سابتني هذه بتلك رواه احمد

ความว่า ฉันได้วิ่งแข่งกับท่าน นบีและชนะท่านในการแข่งขันครั้งนั้น ต่อมาเมื่อฉันมีน้ำหนักเพิ่มมากขึ้น เราได้แข่งกันอีกและท่านเป็นผู้ชนะ และท่านก็ได้กล่าวว่ครั้งนี้เป็นการลบล้างครั้งนั้นสมรรถภาพทางกายดี

การออกกำลังกายจะช่วยให้ระบบต่าง ๆ ของร่างกายมีการปรับตัวให้สามารถทำงานที่หนักขึ้นส่งผลให้กล้ามเนื้อและ กระดูกมีความแข็งแรงมากขึ้น สามารถประกอบภารกิจการทำงานได้มากขึ้น มีความอดทนและทำงานได้นานขึ้นมีความคล่องแคล่วว่องไว กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่าตลอดเวลา มีน้ำหนักตัวที่สมส่วน เพราะการออกกำลังกายและเล่นกีฬา สามารถช่วยลดไขมันในร่างกายและลดน้ำหนักได้เป็นอย่างดีทำให้มีรูปร่างและบุคลิกภาพที่ดี ท่านรอซูล (ซ.ล) ได้กล่าวว่า

المؤمن القوي خير واحب الى الله من المؤمن الضعيف رواه مسام

ความว่า ผู้ศรัทธาที่มีความแข็งแรงย่อมประเสริฐและเป็นที่ยรักของอัลลอฮ.มากกว่า ผู้ศรัทธาที่อ่อนแอจิตใจแจ่มใสอารมณ์เบิกบาน

จิตใจแจ่มใสอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง เมื่อร่างกายแข็งแรง ก็จะส่งผลให้จิตใจแจ่มใสเบิกบาน ไม่โมโหง่าย ไม่ใจร้อน มีความสุขุมรอบคอบ ยิ้มแย้มสดชื่นตลอดวัน และช่วยคลายเครียดได้เป็นอย่างดี

العقل السليم فى الجسم السليم

ความว่า การมีสติปัญญาดี (สมบูรณ์) นั้นอยู่ในร่างกายที่มีสุขภาพสมบูรณ์มีสัมพันธ์
ไมตรีที่ดี การออกกำลังกายและเล่นกีฬา เป็นสิ่งที่ทำให้คนได้มารู้จักกัน ได้มีเพื่อนใหม่ สังคมของ
เราจะกว้างขึ้นทำให้เรามีสัมพันธ์ไมตรีที่ดี เมื่อออกกำลังกายอยู่เสมอ คุณจะติดการออกกำลังกาย
ถ้าวันไหนคุณไม่ได้ออกกำลังกายคุณจะรู้สึกไม่ปกติสุข อารมณ์หงุดหงิด เป็นการติดการออกกำลังกาย
ที่น่าสนับสนุน น่ายกย่องชมเชย และถือว่า ผู้ใดรักการออกกำลังกาย ผู้นั้นรักสุขภาพของตนเอง
ดังคำที่ว่า ออกกำลังกายดี สุขภาพดี

เยาวชนมุสลิม

วิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมความเชื่อ ความศรัทธา วิถีคิด ภูมิปัญญาและลักษณะเฉพาะ
ของความเป็นท้องถิ่นนั้น ๆ วัฒนธรรมมุสลิมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีทั้งความเป็นลักษณะ
เฉพาะท้องถิ่น คือ มีเฉพาะที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เท่านั้น และมีวัฒนธรรมที่เป็นลักษณะร่วมของ
วัฒนธรรมสากล วัฒนธรรมในพื้นที่แห่งนี้ ถูกผลิตและแสดงมาในลักษณะของ ภาษา ศาสนา กติกา
การอยู่ร่วมกัน การดำเนินชีวิต อาชีพ การศึกษา อาหาร การละเล่น ศิลปะ ประเพณี วรรณคดี
ประติมากรรมและการปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ ทางสังคมเป็นต้น

สำหรับชุมชนมุสลิมชายแดนใต้จะมีกระบวนการสร้างเสริมให้สังคมเข้มแข็ง โดยมีแนว
ปฏิบัติที่เป็นระบบและระเบียบเป็นหลักชัดเจนดังนี้

อิสลามกับการเล่นกีฬา

การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ทำท่ายความสามารถและ
สร้างสุขภาพที่ดีให้กับมนุษย์ คนทุกเพศทุกวัยล้วนต้องการออกกำลังกาย เพราะการออกกำลังกาย
จะนำสิ่งที่ดี ๆ มาให้ตัวเราอย่างมากมาย นอกจากเราจะมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสมรรถภาพ
ทางกายและสุขภาพที่ดีแล้ว เรายังมีบุคลิกภาพที่ดี รูปร่างที่สง่างาม จิตใจที่แจ่มใส อารมณ์ที่ดี มี
สัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น มีไหวพริบและสติปัญญาที่ดีอีกด้วย

อิสลามมิได้ห้ามในการออกกำลังกายหรือการทำให้ร่างกายแข็งแรง แต่ว่าอิสลามนั้น
ส่งเสริมสนับสนุนให้มุสลิมออกกำลังกาย และเล่นกีฬาที่ยังผลประ โยชน์แก่ตนเองและสังคม และ
ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮฺ ฮุ อะลลัยฮิอะซัลลัม) ก็ส่งเสริมให้เยาวชนฝึกในเรื่องของการยิงธนู มวยปล้ำ
และการใช้อาวุธอื่น ๆ ซึ่งนอกจากจะทำให้ร่างกายแข็งแรงแล้ว ยังสามารถนำไปใช้ในการปกป้อง
มาตุภูมิในยามถูกรุกรานได้ด้วย

ท่านหญิงอาอิชะฮฺ (รอฎียัลลอฮฺ ฮุ อันฮา) ได้เล่าว่า ฉันได้อยู่กับท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮฺ
ฮุ อะลลัยฮิอะซัลลัม) ในการเดินทางครั้งหนึ่ง แล้วท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮฺ ฮุ อะลลัยฮิอะซัลลัม) ก็ได้

บอกแก่บรรดาเศาะหาบะฮ์ที่ร่วมเดินทางกับท่านว่า “พวกท่านจงนำหน้าไปก่อน” แล้วพวกเขาก็เดินนำหน้าไป หลังจากนั้นท่านก็เรียกฉัน “มา... ฉันจะวิ่งแข่งกับเธอ” และฉันก็ได้วิ่งแข่งกับท่านปรากฏว่าฉันชนะ เวลาผ่านไป ... หลังจากนั้นฉันได้ออกเดินทางกับท่านอีก และฉันก็ได้ลืมเรื่องการแข่งวิ่งเมื่อครั้งการเดินทางที่แล้วพลันท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุ ฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม) ก็ได้เรียกฉันและได้ให้บรรดาเศาะหาบะฮ์ที่ร่วมเดินทางนำหน้าไปก่อน “มา... ฉันจะวิ่งแข่งกับเธอ” ฉันตอบว่า โอ้อ... ท่านรอซูลลุลลอฮุ ฉันจะแข่งได้ไง ก็ฉันเริ่มมีน้ำหนักมากขึ้นแล้ว ท่านรอซูล (ศ็อลลัลลอฮุ ฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม) ตอบว่า “เธอต้องแข่ง” แล้วฉันก็ได้แข่งกับท่าน ปรากฏว่า ท่านชนะฉัน แล้วท่านก็พูดว่า “นี่เป็นล้างแค้นเมื่อครั้งที่แล้ว”

กีฬาในอิสลามต้องเป็นกีฬาหรือการละเล่นที่ไม่ก่อให้เกิดอันตราย และต้องเป็นกีฬาหรือการละเล่นที่ไม่มีการเปิดเผยเอาเราะฮ์ หรือ ส่วนสำคัญของร่างกายของผู้หญิงเมื่อเล่นต่อหน้าผู้ชมชายที่ไม่ได้เป็นมะหุรอม เช่น กีฬาวัยน้ำ ยิมนาสติก พวกเขาควรเล่นในสระและโรงยิมเนเซียมเฉพาะสำหรับมุสลิมะฮ์ และจะลืมไม่ได้ว่าต้องเป็นกีฬาหรือการละเล่นที่ไม่เป็นการทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ หรือถูกเหยียดหยามเพื่อนมนุษย์ เยาะเย้ย ทำให้เกิดความอับอายขายหน้า ทั้งส่วนบุคคล วงศ์ตระกูล หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง เช่น คนพิการ คนผิวสี หรืออาชีพใดอาชีพหนึ่งเชื้อชาติใด ๆ ดังเช่นกีฬาพาราลิมปิกที่มีการนำนักกีฬาพิการมาลงแข่งขันเพื่อความสนุกสนานของคนดู

อิสลามส่งเสริมให้มุสลิมเล่นกีฬาออกกำลังกาย และถือว่าการเล่นกีฬาเป็นอิบาดะฮ์ หากมีการตั้งเจตนาในการเล่นเพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง หรือเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการภักดีต่ออัลลอฮ์ (ศุบฮานะฮุ วะตะอาลา) ทั้งยังส่งเสริมให้มุสลิมรู้จักการบริหารเวลาในชีวิตประจำวัน โดยให้รู้จัก แบ่งเวลาสำหรับการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ (ศุบฮานะฮุ วะตะอาลา) และแบ่งเวลาสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ อิสลามห้ามการหลงใหลในกีฬาอย่างบ้าคลั่ง หรือยึดติดชาตินิยมแบบญูฮิเลียส หรือห้ามการเล่นที่เลยเถิดหรือเกินขอบเขตจนละเมิดสิ่งวาญิบอื่น ๆ ที่สำคัญกว่า เช่น เล่นจนเลยเวลาของการอิบาดะฮ์ หรือกระทบต่อภาระหน้าที่ของตนเองที่ต้องรับผิดชอบ

การวิเคราะห์ PEST Analysis

ตามแนวคิดของ Wheelen and Hunger (2002, p. 11) คือ เครื่องมือที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์และทำความเข้าใจ “ภาพรวม” ของสภาพแวดล้อมพื้นที่ที่จะช่วยในด้านการวิเคราะห์การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี ซึ่งหัวข้อเหล่านี้จะใช้ในขั้นตอนแรกเพื่อระดมความคิดในลักษณะ ระดับของภูมิภาคและระดับประเทศ หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้ผ่านการวิเคราะห์แล้วมาสรุปผล เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจ ที่สำคัญของการเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานสภาพแวดล้อม

ภายนอกเป็นปัจจัยภายนอกในระดับกว้างและมีผลกระทบโดยอ้อมต่อการปฏิบัติการขององค์กร ทั้งที่เป็นองค์กรภาคเอกชน และองค์กรภาครัฐบาล ประกอบด้วย

ปัจจัยด้านการเมือง (Political factors) เช่น

- นโยบายและเสถียรภาพของรัฐบาล
- สถานะความมั่นคงของรัฐบาล และรูปแบบของรัฐบาล
- ระบบการดำเนินการของราชการในแต่ละท้องถิ่น
- แนวโน้มของกฎระเบียบข้อบังคับที่จะออกมาใหม่ และกฎระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ใน

ปัจจุบัน

- ลักษณะของสังคมและกฎหมายการจ้างงานของท้องถิ่น
- การออกกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อม
- การเปลี่ยนแปลงที่บ่อย ๆ ในสภาพแวดล้อมทางการเมือง

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (Economic factors) เช่น

- ระดับรายได้และการกระจายระดับชั้นของรายได้ของคนทำงาน
- ผลกระทบของการค้าแบบโลกาภิวัตน์
- แนวโน้มของผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีหรืออื่น ๆ ที่มีผลต่อ

เศรษฐกิจ

ปัจจัยด้านสังคม (Socio factors) เช่น โครงสร้างทางเพศและอายุ ระดับการศึกษา ค่านิยม ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมและประเพณีเป็นต้น Socio factor ปัจจัยทางด้านสังคม ลักษณะทางสังคม และวัฒนธรรมมีอิทธิพลแตกต่างกันตามแต่ละประเทศ จำเป็นต้องมีการพิจารณา เช่น

- ทักษะคติของประชากรทางสังคม และข้อห้ามต่าง ๆ ทางสังคม
- รูปแบบของประเพณีวัฒนธรรม วิถีชีวิตท้องถิ่น
- การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำลังเกิดขึ้นในท้องถิ่นนั้น ๆ
- โครงสร้างประชากร ขนาดครอบครัว

ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technological factors) เป็นสิ่งสำคัญสำหรับโลกาภิวัตน์ โดยให้

พิจารณา เช่น

- การผลิตคิดค้นทางเทคโนโลยีต่าง ๆ และเทคโนโลยีสารสนเทศ
- ผลกระทบของเทคโนโลยีแบบใหม่
- กิจกรรมการวิจัยและพัฒนา

เครื่องมือ PEST Analysis มีชื่อเรียกอีกหลายชื่อ เช่น

- PESTLE/PESTEL: Political, Economic, Sociological, Technological, Legal, Environmental
- PESTLIED: Political, Economic, Social, Technological, Legal, International, Environmental, Demographic
- STEEPLE: Social/Demographic, Technological, Economic, Environmental, Political, Legal, Ethical
- SLEPT: Social, Legal, Economic, Political, Technological

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

กาหลง เย็นจิตต์ (2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการดำเนินงานศูนย์กีฬาตำบลของการกีฬาแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการดำเนินงานศูนย์กีฬาตำบลด้านการพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐานควรมีอาสาพัฒนาด้านการกีฬาของตำบล ควรมีสนามกีฬาให้มากขึ้น ด้านการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศควรจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่องในทุกระดับ ด้านการพัฒนากีฬาเพื่ออาชีพควรจะทำให้กีฬาในตำบลเป็นอาชีพมากขึ้น ด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬาควรจัดตั้งศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาตำบลใหม่ที่ประกอบด้วยประธานองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นประธาน และมีคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนจากหมู่บ้านแต่ละหมู่บ้านมาเป็นกรรมการ ผู้แทน การกีฬาแห่งประเทศไทย ประจำตำบล ผู้แทนจากกระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนจากกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนจากกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนชมรมกีฬาในตำบลทุกชมรมกีฬาและกรรมการอาจมาจากการแต่งตั้งของประธาน ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นกรรมการและเลขานุการศูนย์กีฬาตำบลและเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ด้านกีฬาของตำบลเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการศูนย์กีฬาตำบล

การกีฬาแห่งประเทศไทย (2550) ได้ทำการประเมินแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) ระยะครึ่งแผน พ.ศ. 2550-2552 พบว่าการดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ร้อยละ 33 และยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายร้อยละ 67 ผลการดำเนินงานในแต่ละแผนงานหลักที่ 2 ด้านการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน สรุปได้ดังนี้ ผลการดำเนินงานที่เป็นไปตามเป้าหมาย คือ ประชาชนทุกเพศ ทุกวัยและทุกอาชีพได้รับความรู้ เห็นคุณค่าของการกีฬาและได้ออกกำลังกายเล่นกีฬาเป็นประจำ ร้อยละ 60 มีศูนย์อุปกรณ์กีฬาเพื่อบริการประชาชนทุกตำบล แต่ผลการดำเนินงานที่ยังไม่เป็นไปตามเป้าหมาย คือ บุคคลกลุ่มพิเศษ หรือผู้ด้อยโอกาสออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เหมาะสมเป็นประจำไม่ถึงร้อยละ 30 ของประชากรกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่ยังไม่มีสถานที่

ออกกำลังกายและไม่มีerkกำหนดเวลาให้บุคลากรได้ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาประจำ สถานบริการส่งเสริมสุขภาพของเอกชนมีน้อย ผู้นำกีฬาเพื่อมวลชนมีน้อย ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น ประชาชนยังไม่นิยมเล่นกีฬาพื้นเมืองแพร่หลาย

สมคิด พรหมจ้อย, เจียรนัย ทรงชัยกุล และศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์ (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการพัฒนาการกีฬา ในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544)” ผลการวิจัยพบว่า ผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) ผลการศึกษาตามแผนงานหลัก 6 แผนงาน พบว่า โดยรวมแผนพัฒนาการกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับปานกลางมี 4 แผนงาน คือ แผนพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพ แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อการแข่งขันและแผนพัฒนาการบริหารองค์กรในการพัฒนาการกีฬา สำหรับแผนงานพัฒนาการกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับน้อย มี 2 แผนงานหลัก คือ แผนพัฒนาโภชนาการกับการกีฬาและแผนพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ

ส่วนปัญหา อุปสรรค และข้อจำกัดของการพัฒนาการกีฬาของประเทศ สรุปได้ดังนี้

1. ขาดหน่วยงานระดับจังหวัด ที่รับผิดชอบดูแลด้านการกีฬาโดยตรง อีกทั้งในระดับอำเภอและตำบลก็ยังไม่มึหน่วยงานด้านการกีฬา
2. การประชาสัมพันธ์ด้านการกีฬา ยังไม่ครอบคลุม และดึงดูดความสนใจของกลุ่มเป้าหมายเท่าที่ควร
3. ขาดความชัดเจนของแผนงาน และนโยบาย ผู้ปฏิบัติมักไม่ได้นำแผนนโยบายมาใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ และผู้ปฏิบัติบางหน่วยงานขาดความรู้สึกรักของความเป็นเจ้าของงานด้านการกีฬา
4. ขาดงานประสานความร่วมมือที่ได้ผล ระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการกีฬา ในการจัดแผนการจัดตั้งงบประมาณ และการนำแผนไปปฏิบัติ
5. ในระดับท้องถิ่นยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความชำนาญเกี่ยวกับกีฬา
6. งบประมาณไม่เพียงพอ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬา
7. ขาดการติดตามและประเมินผลการพัฒนาการกีฬาอย่างเป็นระบบ
8. ขาดสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม ในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา การบริหารจัดการเกี่ยวกับสถานที่ และอุปกรณ์ สำหรับออกกำลังกายก็ยังไม่เหมาะสม รวมทั้งยังขาดการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากสนามกีฬาอย่างต่อเนื่องและคุ้มค่า
9. มีการนำเอาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาใช้ในการพัฒนาการกีฬาน้อย
10. ระบบสารสนเทศด้านการกีฬา ยังไม่ได้มาตรฐาน

11. ขาดการจูงใจให้ภาคเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการกีฬาอย่างต่อเนื่อง
 นัยนา หันมี (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงาน
 ด้านกีฬาขององค์การบริหารส่วนตำบล” ผลการวิจัยพบว่า สภาพการดำเนินงานด้านกีฬาของ
 องค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง ในสภาพการดำเนินงานที่อยู่ในระดับ
 คือ ด้านการประสานงาน ในสภาพการดำเนินงานที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านงบประมาณ ใน
 สภาพการดำเนินงานที่อยู่ในระดับควรปรับปรุง คือ ด้านการสนับสนุน ด้านสถานที่ อุปกรณ์และ
 สิ่งอำนวยความสะดวก และด้านบุคลากร ในสภาพการดำเนินงานที่อยู่ในระดับควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
 คือ ด้านการจัดองค์กร ด้านการวางแผน ด้านการอำนวยความสะดวก และด้านการรายงานผล และปัญหาการ
 ดำเนินงานด้านกีฬาขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวมอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก การดำเนินงาน
 ที่มีปัญหาในระดับมากเรียงตามลำดับ คือ ด้านการสนับสนุน ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านสถานที่
 อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านบุคลากร ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร และด้าน
 การรายงานผล การดำเนินงานที่มีปัญหาในระดับน้อยเรียงตามลำดับ คือ ด้านการประสานงานและ
 ด้านงบประมาณ

สุภาภรณ์ ประมุข (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการดำเนินงาน
 ลานกีฬาในพื้นที่กรุงเทพมหานคร พบว่า สภาพการดำเนินงานลานกีฬาในพื้นที่กรุงเทพมหานคร
 โดยรวมของกลุ่มคณะกรรมการบริหารลานกีฬาอยู่ในระดับควรปรับปรุง โดยด้านบุคลากร มีสภาพ
 การดำเนินงานที่อยู่ในระดับปานกลาง ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้าน
 การวางแผน และด้านการประสานงาน มีสภาพการดำเนินงานอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง ส่วนด้าน
 งบประมาณ ด้านการจัดองค์กร ด้านการรายงานผล ด้านการสนับสนุน และด้านการอำนวยความสะดวก มี
 สภาพการดำเนินงานอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง และปัญหาการดำเนินงานลานกีฬาในพื้นที่
 กรุงเทพมหานคร โดยรวมของกลุ่มคณะกรรมการบริหารลานกีฬามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย โดยด้าน
 งบประมาณและด้านการสนับสนุนมีปัญหาในระดับมาก นอกจากนั้น อยู่ในระดับน้อย กลุ่ม
 อาสาสมัครลานกีฬาโดยรวมมีปัญหาในระดับน้อย แต่ด้านงบประมาณ มีปัญหาในระดับมาก
 นอกนั้นมีปัญหาในระดับน้อยกลุ่มผู้ใช้บริการลานกีฬาโดยรวมและรายด้านมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย
 สำหรับการเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานลานกีฬาในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ด้านบุคลากร ด้าน
 สถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านประสานงาน ของคณะกรรมการบริหารลาน
 กีฬา อาสาสมัครลานกีฬาและผู้ใช้บริการลานกีฬาโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .05 แต่เมื่อทดสอบเป็นรายข้อ พบว่า ยังมีปัญหาบางปัญหาที่มีความแตกต่างกันอย่าง มี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ขาดผู้นำเยาวชนด้านกีฬาประจำลานกีฬา สถานที่เล่นกีฬาหาได้

ลำบาก ขาดการจัดเก็บอุปกรณ์ที่เป็นระบบ ขาดการประสานงานระหว่างสำนักงานเขตกับหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านกีฬาและขาดความร่วมมือจากภาคเอกชนในการดำเนินงานด้านกีฬา

สาโรช คุณิพงษ์ (2534) ได้กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการกีฬาไทยโดยทั่วไปยังไม่ได้มาตรฐาน ทั้งนี้เพราะประชาชนจำนวนน้อยมากที่เล่นกีฬาอย่างจริงจัง อาจเป็นด้วยปัญหาหลายประการ เช่น ความไม่ใส่ใจของผู้บริหาร การจัดการ และการบริการด้านการกีฬา สถานที่ อุปกรณ์ บุคลากร งบประมาณ และประการสำคัญ รัฐไม่มีนโยบายและเป้าหมายที่แน่นอนและจริงจัง การพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขันหรือประสิทธิผลของการกีฬาจะหวังผลเลิศและถาวรนั้นเป็นไปได้ยาก หากไม่มีการวางแผนส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพและความเป็นเลิศอย่างจริงจัง และพร้อมกันทุกหน่วยงานทั้งของรัฐและเอกชน โดยเริ่มจากโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ประชาชน เพราะรากฐานของคุณภาพหรือประสิทธิผลของการกีฬานั้นย่อมอยู่ที่การส่งเสริมให้คนส่วนใหญ่ของประเทศเล่นกีฬากันให้ทั่วถึงเสียก่อน

ปีตมา รอดทั้ง (2540, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เวลาว่างด้วยการเล่นกีฬาและออกกำลังกายของประชาชนในเขตภาคเหนือตอนล่าง ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนส่วนมากที่ใช้เวลาว่างด้วยการเล่นกีฬาและออกกำลังกายมีอายุระหว่าง 15-25 ปี วุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่ได้ประกอบอาชีพและยังไม่มีรายได้ ประชาชนส่วนมากได้รับข่าวสารความรู้เกี่ยวกับการเล่นกีฬาและออกกำลังกายจากโทรทัศน์ เล่นกีฬาและออกกำลังกายในวันธรรมดาและวันหยุดมากที่สุด ใช้เวลา 1-2 วันต่อสัปดาห์และใช้เวลาในแต่ละครั้ง 15-30 นาที ในช่วงเวลา 16.00-19.00 น. ใช้สนามกีฬาของโรงเรียนหรือของหมู่บ้านเป็นที่เล่นกีฬาและออกกำลังกายมากที่สุด กิจกรรมในร่มที่นิยมมากที่สุดคือ วอลเลย์บอล กิจกรรมกลางแจ้งนิยมมากที่สุด วิ่งเหยาะมากที่สุด แต่กีฬาที่สนใจมากที่สุดคือ ฟุตบอล ซึ่งประชาชนมีจุดมุ่งหมายของการเล่นกีฬาและออกกำลังกายเพื่อให้มีสุขภาพดีมากที่สุด และประชาชนมีปัญหาการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ด้านสถานที่ คือ สถานที่ไม่เพียงพอ ด้านอุปกรณ์ คือ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ ปัญหาส่วนตัวประชาชนที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ เวลาว่าง ไม่เพียงพอที่จะใช้ในการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ความต้องการรับบริการในการเล่นกีฬาออกกำลังกายของประชาชนในเขตภาคเหนือตอนล่าง ด้านสถานที่ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกและด้านบุคลากรผู้ให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 2 ด้าน

พรรณี บุญประกอบ และคณะ (2545) ได้ศึกษารูปแบบการบริหารจัดการที่ดีในมุมมองประชาคมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ตัวบ่งชี้การจัดการที่ดีในมหาวิทยาลัยในความคิดเห็นของประชาคมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้แก่ ด้านโครงสร้างองค์กรและการบริหารของมหาวิทยาลัย ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการได้มาซึ่งผู้บริหาร การรับฟังความคิดเห็นจากประชาคมของอธิการบดี ผู้บริหารมีแผนงานตรวจสอบได้และได้รับการยอมรับจากประชาคม

ด้านการบริหารงานบุคคล ควรมีการประชาสัมพันธ์ มีหลักเกณฑ์การคัดเลือกพิจารณาความดี ความชอบ สวัสดิการ การร้องทุกข์ การประเมิน การตรวจสอบและการกระจายอำนาจ ด้าน การบริหารการเงินและทรัพย์สิน ควรมีระบบการทำงานชัดเจนและมีฐานข้อมูลที่สมบูรณ์

พนิดา ดันสิน (2545) ได้ศึกษารูปแบบการจัดการแข่งขันกีฬาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการจัดการแข่งขันกีฬาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลตามทัศนคติของ ผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วยโครงสร้าง 5 ด้าน คือ ด้านนโยบายการจัดการแข่งขันกีฬา ควรมุ่งเน้น ส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกาย สามารถแสดงความสามารถสูงสุด ทางด้านกีฬา สร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันฯ และส่งเสริมความสามัคคีของนักศึกษาในสังกัดสถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล ด้านวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันกีฬา เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามี สุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา มีระเบียบวินัยและมีทัศนคติที่ดี รู้จักใช้ เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ มีทัศนคติที่ดีในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านการจัดองค์กร การแข่งขันกีฬา ประกอบด้วย 8 กลุ่ม คือ กลุ่มกิจกรรม กลุ่มกำหนดการแข่งขัน กลุ่มรางวัล กลุ่ม จัดบันทึกและรายงานผลการแข่งขัน กลุ่มวางคุณสมบัตินักกีฬา กลุ่มการบริการสุขภาพ กลุ่ม งบประมาณและกลุ่มประชาสัมพันธ์ ด้านวิธีการจัดการแข่งขัน ควรจัดให้เหมาะสมกับระยะเวลา และทีมที่เข้าแข่งขัน โดยใช้กฎกติกาของสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย กำหนดชนิดกีฬาให้ สอดคล้องกับกีฬาระดับนานาชาติ ไม่มากกว่า 14 ชนิดกีฬา โดยแบ่งกลุ่มกีฬาได้ดังนี้ คือ กลุ่มกีฬา บัณฑิต กลุ่มกีฬาเลือกทั่วไป กลุ่มกีฬาเลือกสากลและกลุ่มกีฬาไทย และด้านประเมินผลการแข่งขัน กีฬา ควรมีการประเมินผลทั้งกระบวนการจัดการแข่งขัน โดยกำหนดให้มีการประเมินก่อนการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขันและสิ้นสุดการแข่งขัน

สุเมธ พรหมอินทร์ (2548) ได้ทำวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการออกกำลังกายและสมรรถภาพ ทางกายของนักศึกษาที่นับถือศาสนาอิสลาม ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ นักศึกษามีความรู้ เจตคติต่อการออกกำลังกาย และสมรรถภาพทางกาย อยู่ในระดับปานกลางการปฏิบัติในการออกกำลังกายอยู่ในระดับดี ความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกาย มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการออกกำลังกายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 การปฏิบัติในการ ออกกำลังกายมีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักศึกษา ผู้ชายมีเจตคติต่อการออกกำลังกายและสมรรถภาพทางกายต่ำกว่าผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ส่วนการปฏิบัติในการออกกำลังกายผู้ชายมีโอกาสได้ปฏิบัติมากกว่า ผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 นักศึกษาช่วงอายุ 17-19 ปี มีความรู้และการปฏิบัติใน การออกกำลังกายน้อยกว่านักศึกษาที่มีช่วงอายุ 20-29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน สมรรถภาพทางกายนักศึกษาช่วงอายุ 17-19 ปี มีสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีสมรรถภาพทางกายดีกว่าชั้นปีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกายมากกว่าชั้นปีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษากลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักศึกษากลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนสามัญศึกษามีความรู้ และเจตคติต่อการออกกำลังกายดีกว่านักศึกษาที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ นักศึกษาที่ละหมาดวันละ 4 ครั้งลงมีมีเจตคติต่อการออกกำลังกายดีกว่านักศึกษาที่ละหมาดวันละ 5 ครั้งขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่ใช้ระยะเวลาในการละหมาดต่อครั้งต่างกันมีพฤติกรรมการออกกำลังกายและสมรรถภาพ ทางกายโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่การแต่งกายต่างกัน จะมีการปฏิบัติในการออกกำลังกายและสมรรถภาพทางกายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักศึกษาที่มีโรคประจำตัว มีความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกายสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีโรคประจำตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชาญชัย อินทรประวัติน (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กีฬาฟุตบอลเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติ ของเยาวชนไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนใต้ ผลการวิจัย พบว่า ทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติของเยาวชนไทยมุสลิมที่เข้าร่วมโครงการกีฬาฟุตบอลเพื่อบูรณาการทางสังคม โดยมีเพื่อนร่วม โครงการเป็นผู้นับถือศาสนาอิสลามด้วยกัน เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 ทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติของเยาวชนไทยมุสลิมที่เข้ารับการศึกษาใน โครงการกีฬาฟุตบอลเพื่อบูรณาการทางสังคมที่มีเพื่อนร่วมโครงการเป็นเยาวชนผู้นับถือศาสนาพุทธ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติของเยาวชนไทยมุสลิมในกลุ่มควบคุมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติของเยาวชนไทยมุสลิมก่อนเข้าร่วมโครงการกีฬาฟุตบอลเพื่อบูรณาการทางสังคม โดยมีเพื่อนร่วมโครงการเป็นผู้นับถือศาสนาอิสลาม และมีเพื่อนร่วมโครงการเป็นเยาวชนผู้นับถือศาสนาพุทธ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่ค่าเฉลี่ยของทัศนคติของเยาวชนไทยมุสลิมที่เข้าร่วมโครงการแรกสูงกว่าเยาวชนไทยมุสลิมที่เข้าร่วมโครงการที่สองอยู่ 4.673 คะแนน และทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติของเยาวชนไทยมุสลิมหลังจากเข้าร่วมโครงการกีฬาฟุตบอลเพื่อบูรณาการทางสังคม โดยมีเพื่อนนับถือศาสนาเดียวกันและ โครงการที่มีเพื่อนนับถือศาสนาพุทธ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ โดยที่เยาวชนไทยมุสลิมที่เข้าร่วมโครงการแรกยังคงมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติสูงกว่าเยาวชนไทยมุสลิมที่เข้าร่วมโครงการที่สอง แต่ค่าเฉลี่ยนี้ใกล้เคียงกันมาก ความแตกต่างมีเพียง 1.297 คะแนน

สมเกียรติ สุขนันทพงศ์ (2539) ได้ทำวิจัยเรื่องศึกษาความต้องการและความสนใจด้านนันทนาการของเยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการและความสนใจในด้านนันทนาการของเยาวชนพบว่าในระดับมากคือ กิจกรรมกีฬา เกม และการออกกำลังกาย และกิจกรรมแข่งขัน เช่นกีฬา เกม เยาวชนมีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมการใช้เวลาว่างเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ส่งเสริมสุขภาพ วันที่เหมาะสมในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ คือ วันเสาร์ อาทิตย์ ประกอบกิจกรรมเฉลี่ยสัปดาห์ละ4ชั่วโมง และการจัดและการดำเนินการพบว่า ความสนใจในด้านนันทนาการของเยาวชนในระดับมาก คือ กิจกรรมกีฬา เกม และการออกกำลังกาย และกิจกรรมแข่งขัน เช่นกีฬา เกม มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมการใช้เวลาว่าง ส่งเสริมความสามัคคีและเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน สำหรับปัญหาในการจัดและดำเนินการด้านนันทนาการ พบว่าปัญหาคือไม่สามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายได้ สถานที่จัดไม่เป็นสัดส่วนและไม่เหมาะสมกับประเภทกิจกรรม ไม่สามารถให้เยาวชนใช้อุปกรณ์ได้ในวันเวลาที่ต้องการมีบุคลากรและเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ และผลการดำเนินงานด้านนันทนาการ พบว่า เยาวชนมีความพึงพอใจในระดับมาก 3 อันดับแรก คือด้านกิจกรรม ด้านสถานที่ที่ใช้องค์กิจกรรม ด้านบุคลากรและเจ้าหน้าที่ ส่วนมีความพึงพอใจในระดับปานกลางคือด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งผลการเปรียบเทียบด้านความต้องการและความสนใจด้านกิจกรรมนันทนาการของเยาวชน พบว่าส่วนใหญ่ศูนย์เยาวชนและหน่วยงานจัดได้ตรงกับความต้องการและความสนใจของเยาวชน ส่วนวัตถุประสงค์ในการ เข้าร่วมกิจกรรมของเยาวชนส่วนใหญ่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการจัดและดำเนินการกิจกรรมนันทนาการ

นัทธี บุญจันทร์ (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวแบบกิจกรรมกีฬานันทนาการเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ผลการวิจัย พบว่า สภาพปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานันทนาการ โดยนักศึกษาพบปัญหาในการเข้ามามีส่วนร่วมการจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬาที่มุ่งเน้นเพื่อความสนุกสนาน การจัดกิจกรรมกีฬาที่มุ่งเน้นเพื่อสุขภาพ การมีส่วนร่วมจัดตั้งชมรมกีฬาและนันทนาการ สำหรับกิจกรรมกีฬาที่นักศึกษาพึงประสงค์ คือ แบดมินตัน วอลเลย์บอล เปตอง บาสเกตบอล วายน้ำ และกิจกรรมนันทนาการที่นักศึกษาพึงประสงค์คือกิจกรรมนันทนาการงานอดิเรก กิจกรรมนันทนาการนอกเมืองและกลางแจ้ง กิจกรรมนันทนาการทางสังคม กิจกรรมนันทนาการการท่องเที่ยวทัศนศึกษา กิจกรรมนันทนาการดนตรีและร้องเพลง และตัวแบบกิจกรรมกีฬาจากผลการวิจัยประกอบด้วยกิจกรรมกีฬาสากลที่นักศึกษามีความต้องการ คือ ฟุตบอล วอลเลย์บอล ตะกร้อ วายน้ำ ฟุตซอล บาสเกตบอล และกิจกรรมกีฬาพื้นบ้าน เช่น ปั่นจักสีลัด แข่งเรือก้อ และแข่งขันนกเขาชาวเสียง และตัวแบบกิจกรรมนันทนาการที่นักศึกษามีความต้องการ คือ กิจกรรมนันทนาการดนตรีและร้องเพลง

กิจกรรมนอกเมืองและกลางแจ้ง กิจกรรมนันทนาการทางสังคม กิจกรรมการพัฒนาสุขภาพและกลุ่มสัมพันธ์ กิจกรรมงานอดิเรกการใช้เวลาว่าง กิจกรรมท่องเที่ยวทัศนศึกษา และกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านเช่น ดิเกสตู รำตาลีกีบัต ร้องอนาซีส รอเง็ง งานเมาลิด กวนอาซุรอ โดยนักศึกษาที่มีความต้องการการมีส่วนร่วมในการประเมินการจัดกิจกรรมและการปฏิบัติในฐานะผู้ชม สำหรับช่วงเวลาในการจัดกิจกรรมควรจัดในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 16.00-18.00 น. ซึ่งจะต้องเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับหลักปฏิบัติทางศาสนาและวัฒนธรรมของนักศึกษาที่นับถือศาสนาอิสลาม ที่มีจำนวน 80 เปอร์เซ็นต์ ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ทั้งนี้มหาวิทยาลัยจะต้องเป็นผู้ให้การสนับสนุนในด้านต่าง ๆ เช่น บุคลากร งบประมาณ และสถานที่

งานวิจัยต่างประเทศ

Ann (1976, p. 154) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจความต้องการและความสนใจในกิจกรรมที่สามารถเล่นได้ตลอดชีวิตของผู้สูงอายุในภาคกลางของรัฐเทนเนสซี จากการสำรวจกิจกรรมที่สามารถเล่นได้ตลอดชีวิต 36 ประเภท ได้ถูกแบ่งแยกออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ โดยการสำรวจจากผู้สูงอายุ 94 คน ที่มีอายุ 55-65 ปี โดยสำรวจในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความเอาใจใส่ในการเข้าร่วมกิจกรรม การร่วมกิจกรรม ตลอดจนสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาต้องการที่จะรับเพิ่มเติมจากผลของการสำรวจ ประกอบกับคำแนะนำต่าง ๆ สรุปได้ว่า วิทยาลัย มหาวิทยาลัยและหน่วยงานอื่น ๆ ที่ดำเนินงานเกี่ยวกับการสอน ควรส่งเสริมและให้มีการจัดกิจกรรมตลอดชีวิตให้กว้างขวาง เพื่อเป็นการเตรียมเยาวชนในปัจจุบันให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่กระตือรือร้นในวันข้างหน้า ส่วนกีฬาประเภททีม ไม่ควรตัดออกจากกิจกรรมของโรงเรียน และควรสนับสนุนกิจกรรมที่สามารถเล่นได้ตลอดชีวิตไปในขณะเดียวกันด้วย

Kim (1990) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “นโยบายรัฐบาลสำหรับการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนในประเทศเกาหลี” การศึกษารุ่นนี้ใช้การวิเคราะห์นโยบายที่เสนอโดย Pal (1987 cited Kim, 1990) เพื่อศึกษาบทบาทนโยบายรัฐบาลสำหรับการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนในประเทศเกาหลีได้ มีการศึกษาสิ่งที่เป็นตัวกำหนดแนวทางปฏิบัติของรัฐบาลสำหรับกีฬาเพื่อมวลชน จากมุมมองด้านสังคมและประวัติศาสตร์ การวิเคราะห์นโยบายด้านกีฬาเพื่อมวลชนของรัฐบาลปัจจุบันรวมทั้งผลที่ได้รับ ทำให้สามารถระบุจุดแข็งและจุดอ่อนของโปรแกรมที่จัดอยู่ได้

Cheng (1993) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การประเมินสมรรถนะในการจัดการกีฬา สำหรับประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ผลการวิจัยพบว่า 1. สมรรถนะทางวิชาชีพผู้จัดการกีฬาในไต้หวันเรียงลำดับจากสูง มีดังนี้ ความรู้เกี่ยวกับกีฬา มนุษยสัมพันธ์ การพูดต่อสาธารณชน การจัดการด้านบุคลากร การเขียนการจัดการด้านการเงิน สมรรถภาพส่วนบุคคล การจัดการด้านเวลา อื่น ๆ 2. การจัดการศึกษาสำหรับผู้จัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกประ โยชน์จากคอมพิวเตอร์

การบาดเจ็บจากการกีฬา การจัดการด้านบุคลากร การจัดโปรแกรมสำหรับนันทนาการและกีฬาเยาวชน การสื่อสารระหว่างบุคคล การตัดสินใจกีฬา การสันทนาการ และ 3. มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผู้อำนวยการกีฬาองค์กรควบคุมระดับชาติและการกีฬาอาชีพในแง่การจัดการกีฬาในด้าน ที่ศึกษาจำนวนชั่วโมงในการฝึกงาน องค์กรที่ทำหน้าที่เป็นสถานที่ฝึกงานสำหรับนักศึกษาปริญญาโท หน้าหลักของผู้จัดการกีฬาและการรับรองวุฒิสำหรับผู้จัดการกีฬา

Neilson (1997, p. 1951-A) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการวิเคราะห์ของการจัดการแข่งขันกีฬาภายในด้านการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยระดับสูงของรัฐเทนเนสซี ผลการศึกษา พบว่า โดยทั่วไปการดำเนินงานในแต่ละด้านของทุกมหาวิทยาลัยทำได้เป็นอย่างดี ยกเว้นระบบการให้คะแนน การให้รางวัลและการประชาสัมพันธ์ การจัดการแข่งขันเป็นไปตามวัตถุประสงค์ การจัดการแข่งขันของแต่ละมหาวิทยาลัยมีความคล้ายคลึงกันคือ มีผู้ดำเนินการเป็นมืออาชีพในการบริหาร การบริหารงานใช้ผู้มีความชำนาญงานโดยตรง ซึ่งเปลี่ยนแปลงมาจากเดิม การจัดการด้านปฐมพยาบาลและเหตุฉุกเฉินมีน้อย การสนับสนุนด้านงบประมาณเหมาะสม การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา มหาวิทยาลัยไม่ได้เน้นถึงความแตกต่างของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

Kime (1990, p. 2423-A) ได้ศึกษาเรื่อง กีฬาโรงเรียนมัธยมศึกษาในระดับกลางในเพนซิลเวเนีย ในเรื่องรูปแบบและวิเคราะห์บริการสนับสนุน งบประมาณ สิ่งอำนวยความสะดวก การดูแลทางการแพทย์ การเข้าร่วม บุคลากร การวางแผน และปรัชญา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้จัดการกีฬา โรงเรียนมัธยมศึกษาซึ่งเป็นสมาชิกสมาคมกีฬาโรงเรียนมัธยมของรัฐเพนซิลเวเนียจำนวน 145 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในระดับกลางในเพนซิลเวเนียพยายามที่จะสนองตอบความต้องการด้านกีฬาของนักเรียน ปัญหาของผู้จัดการด้านกีฬาคือ การขาดสถานภาพสำหรับโปรแกรม ปัญหาของทีมผู้ฝึกที่จำเป็นต้องมีการปรับปรุง เนื่องจากผู้ฝึกสอนจำนวนมากเป็นอัตราจ้างและเป็นบุคคลภายนอก นอกจากนั้น ควรให้ความสำคัญต่อการดูแลทางการแพทย์ เนื่องจาก โรงเรียนหลายแห่งไม่ได้เตรียมการ และผู้ปกครองหรือองค์กรธุรกิจของท้องถิ่นควรให้การสนับสนุนด้านการเงินหรือเป็นแหล่งเงินทุนเสริม

McGovern (1999, p. 4057) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบที่ดีที่สุดในการประเมินผล การให้บริการอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักกีฬา เพื่อตรวจสอบคุณค่าและผลกระทบ การให้บริการของศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติแห่งชาติแคนาดา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดบริการของศูนย์ฝึกฯ จำนวน 17 ชนิดกีฬา และ 11 การให้บริการ โดยประเมินผลการให้บริการด้านต่าง ๆ คือ การแพทย์ สรีรวิทยา การนวด จิตวิทยาการกีฬา โภชนาการกายภาพบำบัด ความแข็งแรงและการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ศูนย์ทรัพยากร นักกีฬาอาชีพและการวางแผน

การเงิน และการประชาสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดบริการที่ได้ผลและเป็นสิ่งที่นักกีฬาชั้นนำต้องการมากเป็นพิเศษ คือ งานอาชีพ ซึ่งเป็นสิ่งที่แต่ละคนคำนึงในการพัฒนาตนเอง นักกีฬาที่ได้รับมอบอำนาจในการวางแผน การจัดช่วงการฝึก และการพัฒนาการฝึกของโปรแกรม มีความรู้สึกในการรับผิดชอบและอุทิศตัวในการฝึกเป็นอย่างมาก ซึ่งพบว่าจุดเน้นหลักความต้องการของนักกีฬาแต่ละคนอยู่ที่ต้องการให้การศูนย์ฝึกกีฬามีการพัฒนาโปรแกรมการฝึก และต้องการให้ทีมบริการกีฬาพัฒนาความสัมพันธ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับผลที่ตามมาในศูนย์ฝึกนี้

Ko (2001, p. 3101) ได้ศึกษารูปแบบของสหมิติและการจัดเรียงลำดับคุณภาพของการบริการของผู้มีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมการกีฬา เพื่อ 1) สร้างและทดสอบรูปแบบความคิดของผู้บริโภคทางการกีฬาเกี่ยวกับการรับรู้ในคุณภาพของการบริการ 2) ตรวจสอบความเป็นเหตุเป็นผลกันระหว่างคุณภาพของการบริการ ความพึงพอใจ และความตั้งใจที่จะซื้ออีกครั้ง และ 3) ทดสอบระดับคุณภาพของการบริการของผู้มีส่วนร่วมทางการกีฬา ซึ่งรูปแบบที่นำเสนอนี้ คุณภาพของการบริการประกอบด้วย 4 มิติ คือ คุณภาพของโปรแกรม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ผลที่ได้รับ และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบทั้ง 3 รูปแบบ มีความเหมาะสม สรุปลงได้ว่ารูปแบบโดยรวมสามารถนำไปใช้ได้ นอกจากนั้นผลการวิจัยยังบ่งชี้ว่า คุณภาพของการบริการและความพึงพอใจมีความสำคัญเท่าเทียมกันในการทำให้ลูกค้าสนใจสั่งซื้อในอนาคต การวัดผลตามรูปแบบต่าง ๆ บ่งชี้ว่าคุณภาพของการบริการของผู้มีส่วนร่วมทางการกีฬาที่พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัยมีค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง

Butler (1989, p. 1591-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษากับวิชาเอกอื่น โดยใช้ศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยที่กำหนดให้วิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับพื้นฐาน แยกเป็นนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา 225 คน นักศึกษาวิชาเอกอื่น 549 คน ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษามีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายในเวลาว่างมากกว่านักศึกษาวิชาเอกอื่น ส่วนการไม่เข้าร่วมของนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษามักจะมีปัญหาเรื่อง สภาพอากาศ การเจ็บป่วย บาดเจ็บหรือติดภารกิจที่ต้องรับผิดชอบ สำหรับกิจกรรมควรเพิ่มกิจกรรมการออกกำลังกายแบบแอโรบิก นอกจากนั้น เพศก็มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายในระหว่างเวลาว่าง

Watson (1997, p. 3251) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลกระทบของทัศนคติและแรงจูงใจ ในการใช้เวลาว่างที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายของนักศึกษาในวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบคำถามว่าไม่ค่อยมีเวลาว่างในการออกกำลังกาย เนื่องจากมีเวลาไม่เพียงพอแต่พวกเขาใช้เวลา 2-3 ชั่วโมงต่อวัน ในการว่าง แต่เป็นเรื่องการขาดความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายเพราะขาดทัศนคติและแรงจูงใจที่ดี

Kavussanu and Roberts (2001, pp. 264-280) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการออกกำลังกาย ซึ่งมีความสัมพันธ์ของการยอมรับแรงจูงใจภายในและความภาคภูมิใจในตัวเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเทนนิส จำนวน 285 คน เป็นเพศชาย 147 คน และเพศหญิง 119 คน พบว่า ผู้ชายและผู้หญิงมีความแตกต่างกัน โดยที่ผู้ชายมีการกำหนดเป้าหมายและให้ความสำคัญในความเก่ง ความสามารถเป็นความภูมิใจในตัวเองจะเกิดขึ้นเมื่อสามารถทำได้ตามมาตรฐานความเป็นจริง นอกจากนี้ Kavussanu and Roberts ได้สรุปว่า การศึกษานี้เป็นตัวอย่างของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมที่เป็นแรงจูงใจและแรงจูงใจภายใน ความภาคภูมิใจในตัวเอง และความสำคัญของสิ่งแวดล้อมภายในชั้นเรียนหรือในวิทยาลัย เป็นส่วนที่ก่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมที่เป็นแรงจูงใจ

Carl (1996, pp. 194-215) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มผู้ชายเชื้อสายแองโกลอเมริกันกับกลุ่มผู้ชายเชื้อสายฮาวายถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย กลุ่มตัวอย่างเป็นชายวัยผู้ใหญ่ อายุ 18 ปี ขึ้นไป จำนวน 15 คน โดยมีการวิเคราะห์มา 5 ข้อ คือ 1. อายุ 2. ระยะเวลาในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางกาย 3. ระยะเวลาในการฝึก 4. ความถี่ในการฝึก (วันต่อสัปดาห์) และ 5. ระยะเวลาในการฝึก (นาที่ต่อวัน) พบว่าความแตกต่างทางวัฒนธรรมก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเฉพาะเกี่ยวกับเชื้อชาติ ซึ่งคุณสมบัตินี้จะเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ ทักษะ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยครั้งนี้ได้นำแนวคิดพลวัตระบบ (System dynamics) ของ Coyle (1996) มาเป็นวิธีการสำหรับใช้ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาของระบบที่ปัจจัยและตัวแปรที่มีการเปลี่ยนแปลงตามเวลาหรือมีการเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง โดยศึกษาโครงสร้างพื้นฐานและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในระบบ รวมทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงกับการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในสถานการณ์ต่าง ๆ และนำแนวคิด ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา แนวคิดสังคมวิทยาการศึกษา คุณสมบัติของกีฬา และปัจจัยด้านจิตวิทยา และแนวคิดการจัดการของ Bridges and Roqemore (2001) เป็นองค์ประกอบของการจัดการกีฬา โดยการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้วย PEST Analysis ตามแนวคิดของ Wheelen and Hunger (2002) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงระบบในการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน เพราะเป็นความต้องการพื้นฐานทางธรรมชาติ โดยเฉพาะเยาวชนเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจและความต้องการการออกกำลังกาย เพื่อเป็นบุคคลที่มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงสมบูรณ์ โดยวิธีการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้เหมาะกับสภาพของการจัดกิจกรรมกีฬาตามบริบทต่าง ๆ ของพื้นที่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสม (Mixed method research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ร่วมกับวิธีการเชิงปริมาณ (Quantitative research) ซึ่งมีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้น

การศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้น โดยศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์เอกสาร งานวิจัย และรายงานที่เกี่ยวข้องกับหลักการ ทฤษฎี แนวคิดการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จากนั้น กำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาสภาพของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

การศึกษาสภาพการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการสัมภาษณ์เพื่อศึกษารายละเอียดและรวบรวมข้อมูลเชิงลึก จากผู้บริหารในท้องถิ่นที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬา ผู้นำศาสนา จำนวน 15 คน และสรุปข้อจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ดำเนินการศึกษารากฐานเชิงคุณภาพในสนามจริงโดยไปสังเกตการณ์ในช่วงที่มีการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

การศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา ด้วยการใช้แนวคิดที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัด นำมาศึกษา วิเคราะห์ และกำหนดรูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนารูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา

การพัฒนารูปแบบพลวัตการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้ได้รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาที่มีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติและมีความสมบูรณ์ ด้วยการการวิพากษ์โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน

ขั้นตอนที่ 5 การวิจารณ์ผล สรุป และเสนอแนะ

1. การวิจารณ์ผลรูปแบบพลวัตการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาในภาพรวมของการศึกษา
2. สรุปและเสนอแนะในภาพรวมผลการศึกษการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ผู้วิจัยได้กำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาแห่งประเทศไทยประจำจังหวัด การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ผู้นำศาสนา จำนวน 15 คน (จังหวัดละ 5 คน)

1.2 ผู้ทรงคุณวุฒิในการวิพากษ์รูปแบบการจัดการกิจกรรมกีฬา คือ ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาแห่งประเทศไทยประจำจังหวัด การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาและสุขภาพ หัวหน้างานกีฬาและนันทนาการกองการศึกษา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ใช้แบบสัมภาษณ์ซึ่งประเด็นข้อคำถามที่ใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์โดยยึดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นการสัมภาษณ์แบบเปิดกว้างไม่จำกัดคำตอบ ซึ่งการสัมภาษณ์ในลักษณะนี้จะมีความยืดหยุ่นสูง เพราะมีความประสงค์ให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มีอิสระที่จะอธิบาย ไม่จำกัดขอบเขตในการสัมภาษณ์

2.2 เครื่องมือบันทึกเทปหรือเครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล ขออนุญาตถ่ายวิดีโอหรือกล้องถ่ายรูป

2.3 เข้ารับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย เมื่อวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2554

3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการสัมภาษณ์

3.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการกีฬา การกำหนดรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชน การนำนโยบายไปปฏิบัติ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน เกี่ยวกับการสร้างเสริมเยาวชนไทย และงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาข้อ 1 มารวบรวมประมวลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

3.3 กำหนดกรอบแนวคิดในการสัมภาษณ์

3.4 สร้างข้อคำถามในการสัมภาษณ์โดยใช้คำถามปลายเปิด ซึ่งเป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด และความคิดเห็นอย่างอิสระ ไม่มีการชักนำด้วยความคิดของผู้วิจัยหรือทีมงาน รวมถึงการใช้คำถามที่มีความชัดเจนเข้าใจได้ง่ายและเป็นที่ยอมรับตรงกันทุกฝ่าย

3.5 นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อการวิจัย รวมทั้งนำมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความชัดเจนของเนื้อหาและความเหมาะสมของการจัดเรียงลำดับความสำคัญสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาตลอดความเป็นไปได้ในการสัมภาษณ์จริง

3.6 นำข้อเสนอแนะของผู้ทรงวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษา มาปรับแก้แนวทางการสัมภาษณ์แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจที่ชัดเจนในข้อคำถามต่าง ๆ

3.7 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองกับกลุ่มดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบแบบการสัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะนำไปใช้ในการสัมภาษณ์จริง

4. การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลให้สอดคล้องกับความเป็นจริง บนพื้นฐานของความเป็นธรรมชาติให้มากที่สุด โดยผู้วิจัยไม่ได้มีการเสริมแต่งแต่อย่างใดทั้งสิ้น ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Documentary data)

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า วารสารสิ่งตีพิมพ์ บทความต่าง ๆ อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน ได้รวบรวมเอกสารจากทางราชการ บันทึก รายงานการประชุมสัมมนา

4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview)

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์กำหนดประเด็นชัดเจน ลักษณะเป็นกันเองไม่เคร่งครัดขั้นตอน คำถามปลายเปิดมีอิสระในการให้คำตอบ ผู้วิจัยมีความต้องการที่จะยืดหยุ่นประเด็นข้อคำถาม ปรับได้ตามความเหมาะสมตามขั้นตอน ดังนี้

4.2.1 เตรียมประเด็นและความพร้อมในการสัมภาษณ์ โดยใช้แบบสัมภาษณ์

4.2.2 นัด วัน เวลา สถานที่ ในการสัมภาษณ์โดยการโทรศัพท์ หรือทำหนังสือแจ้ง

ไปยังผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.2.3 ทำการสัมภาษณ์และบันทึกข้อมูลพร้อมด้วยการบันทึกเสียง ถ่ายรูปด้วย

กล้องวิดีโอ ก่อนที่จะบันทึกผู้วิจัยได้ขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลก่อน

4.2.4 ตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลที่บันทึก

4.2.5 ทำการถอดเทปผลการสัมภาษณ์ เพื่อเสริมข้อมูลที่บันทึก

4.2.6 หากมีข้อมูลไม่ครบถ้วน หรือยังไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ในส่วนที่ขาดเพิ่มเติมอีกครั้ง โดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากเอกสาร (Documentary data) ผู้วิจัยนำมาจัดหมวดหมู่ตามประเด็นวัตถุประสงค์ในการวิจัยโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ผู้วิจัยได้ทำการจัดกลุ่มข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งหมดจัดกลุ่มข้อมูลและเชื่อมโยงความเกี่ยวข้องของปรากฏการณ์

วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาสจำนวน 38,440 คน (กรมการปกครอง, 2553) และเจ้าหน้าที่กีฬาประจำอำเภอใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จำนวน 33 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือเยาวชนและเจ้าหน้าที่กีฬาประจำอำเภอในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยอาศัยเกณฑ์การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) ตามพื้นที่ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส โดยกำหนดสัดส่วนและวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ภายในแต่ละชั้นภูมีย่อย ได้กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ตารางที่ 3-1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด	เยาวชน (คน)	เจ้าหน้าที่กีฬาประจำ	
		อำเภอ (คน)	รวม (คน)
ปัตตานี	121	12	133
ยะลา	125	8	133
นราธิวาส	121	13	134
รวม	367	33	400

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างข้อความที่ครอบคลุมลักษณะการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา โดยอาศัยกรอบ

แนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากข้อที่ 1 และคำนึงถึงความสอดคล้องกับนิยามศัพท์ที่กำหนดไว้ในบทที่ 1 โดยโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ และความต้องการในการจัดกิจกรรมกีฬาโดยมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check lists) และแบบเติมข้อความในช่องว่าง

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert scale) โดยนำตัวบ่งชี้การบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาที่ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำมาศึกษา ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบด้านองค์การ ด้านการบริหารจัดการ และด้านประสิทธิผลการบริหารจัดการ โดยผู้วิจัยได้กำหนดระดับความเหมาะสม ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จ ผู้วิจัยนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาคุณุณิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและปรับแก้ไข และนำแบบสอบถามไปหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขแล้วนำไปหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการหาความตรงเชิงเนื้อหา หากค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 การหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้วิจัยนำเครื่องมือที่แก้ไขและปรับปรุงแล้วเสนอผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องที่ผู้วิจัยศึกษา จำนวน 5 ท่าน (ตามรายชื่อในภาคผนวก ก) พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องด้าน โครงสร้างเนื้อหาและภาษา เพื่อให้มีความ

สมบูรณ์ เกิดความเข้าใจแก่ผู้ตอบ และสามารถวัดได้ตรงกับเรื่องที่ศึกษา แล้วนำมาปรับปรุงให้เหมาะสม มีความถูกต้อง ก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญ ต้องเป็นอาจารย์ประจำหรือนักวิชาการที่มีความรู้และประสบการณ์ในการสอนหรือวิจัย และมีผลงานเขียนที่ปรากฏในเอกสารทางวิชาการในขอบข่ายด้านการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา และด้านการวัดและประเมินผล

ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาในการศึกษาครั้งนี้ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาคัดเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า IOC = 0.50 ขึ้นไป ซึ่งแสดงว่า ข้อคำถามดังกล่าวนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาที่ต้องการวัด (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2542)

โดยผู้วิจัยดำเนินการให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาความคิดเห็นและให้คะแนนความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามที่สร้างขึ้น และกำหนดระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+ 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องกับคำนิยาม

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องกับคำนิยาม

- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น ไม่สอดคล้องกับคำนิยามเลย

นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยแทนค่าในสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม

$\sum R$ = ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

จากการตรวจสอบความเหมาะสมและความครอบคลุมของข้อคำถามที่สร้างขึ้น โดยที่ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา (IOC) ที่อยู่ในระดับเหมาะสมที่นำไปใช้ในการพัฒนาขั้นตอนต่อไป ได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8-1.00 (รายละเอียดในภาคผนวก ก)

3.2 การหาค่าความเที่ยง (Reliability)

โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาแล้วนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับ ผู้บริหารหรือผู้ปฏิบัติงานทางด้านกีฬาและเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ แล้วนำข้อมูลที่ได้นำไป

วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของ Cronbach (1990, pp. 202-204) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป หาค่าความเที่ยงของ เครื่องมือวัดแบบสอบถามเกี่ยวกับกิจกรรมกีฬาได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

4.1 ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามด้วยตนเองไปยังกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ โดยเก็บข้อมูลจากเยาวชนและเจ้าหน้าที่กีฬาประจำอำเภอในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 เดือน ระหว่างเดือนตุลาคม-ธันวาคม พ.ศ. 2557

4.2 นำแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ก่อนนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ

4.3 ทำการบันทึกหาค่าตอบในแบบสอบถามเพื่อประเมินผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

5.1 วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง กำหนดค่าคะแนนของแบบสอบถามเป็นระดับโดยใช้เกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ย (ประคอง วรรณสูตร, 2538)

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

4.50-5.00 หมายถึงว่า ข้อความนั้นมีระดับมากที่สุด

3.50-4.49 หมายถึงว่า ข้อความนั้นมีระดับมาก

2.50-3.49 หมายถึงว่า ข้อความนั้นมีระดับปานกลาง

1.50-2.49 หมายถึงว่า ข้อความนั้นมีระดับน้อย

1.00-1.49 หมายถึงว่า ข้อความนั้นมีระดับน้อยที่สุด

5.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรในรูปแบบที่พัฒนาขึ้น ใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation)

ตารางที่ 3-2 สรุปขั้นตอนการวิจัย

ขั้นตอน	ข้อความ	วิธีดำเนินงาน	ผลที่ได้รับ
1	การศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้น	ศึกษาเอกสาร งานวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้องกับหลักการ ทฤษฎี แนวคิด วิธีการในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	กรอบแนวคิดในการวิจัย
2	- ศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมกีฬาเชิงคุณภาพ - ศึกษาปรากฏการณ์ในสนามจริง	รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึก	สรุปผลจากข้อมูลเชิงคุณภาพ
3	ศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการจัดกิจกรรมกีฬา	การวิเคราะห์ข้อมูลจากสอบถามความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาและสรุปผลการวิจัยและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบ	โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการจัดกิจกรรมกีฬา
4	กำหนดรูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬา	ศึกษาข้อมูลที่มี ความสัมพันธ์เชิงระบบ	รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬา

ตารางที่ 3-2 (ต่อ)

ขั้นตอน	ข้อความ	วิธีดำเนินงาน	ผลที่ได้รับ
5	การพัฒนารูปแบบ การบริหารจัดการเชิง พลวัตในการจัดกิจกรรม กีฬา	วิพากษ์รูปแบบการบริหาร จัดการเชิงพลวัตในการจัด กิจกรรมกีฬา สรุปลง และ การนำเสนอรูปแบบ รูปแบบการบริหารจัดการ เชิงพลวัตในการจัด กิจกรรมกีฬาสำหรับ เยาวชนใน 3 จังหวัด ชายแดนภาคใต้	รายงานการวิจัย

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิจัยโดยจำแนกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

- ศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
- การศึกษาปรากฏการณ์เชิงคุณภาพในสนามจริง

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

- ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
- พัฒนารูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความเหมาะสมและการแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อรูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาศึกษาคั้งนี้ 15 คนจำแนกเป็น การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดจำนวน 3 คน ผู้อำนวยการการกีฬาประจำจังหวัดจำนวน 3 คน นายกเทศมนตรีจำนวน 3 คน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 3 คน ผู้นำศาสนา จำนวน 3 คน ซึ่งมีรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเป็นบุคคลจริง แต่การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดให้เป็นผู้ให้ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 01 การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดปัตตานี อายุ 47 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬามา 2 จังหวัด รับราชการระยะเวลา 20 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 02 การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดยะลา อายุ 52 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬามา 3 จังหวัด รับราชการระยะเวลา 24 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 03 การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนครราชสีมา อายุ 56 ปี สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา 3 จังหวัด รับราชการระยะเวลา 26 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 04 ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดปัตตานี อายุ 43 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา 2 จังหวัด รับราชการระยะเวลา 21 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 05 ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดยะลา อายุ 48 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา 2 จังหวัด รับราชการระยะเวลา 21 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 06 ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดนครราชสีมา ประจำจังหวัดอายุ 48 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา 2 จังหวัด รับราชการระยะเวลา 23 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 07 นายกเทศมนตรีในจังหวัดนครราชสีมาอายุ 57 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารระยะเวลา 2 สมัย

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 08 นายกเทศมนตรีในจังหวัดปัตตานีอายุ 62 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารระยะเวลา 1 สมัย

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 09 นายกองัดการบริหารส่วนตำบลในจังหวัดปัตตานีอายุ 42 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารระยะเวลา 1 สมัย

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 10 นายกองัดการบริหารส่วนตำบลในจังหวัดยะลาอายุ 47 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารระยะเวลา 2 สมัย

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 11 นายกองัดการบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครราชสีมาอายุ 39 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารระยะเวลา 1 สมัย

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 12 ผู้นำศาสนาในจังหวัดปัตตานีอายุ 54 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปฐมศึกษา มีประสบการณ์ในการเป็นผู้นำในท้องถิ่นระยะเวลา 20 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 13 ผู้นำศาสนาในอายุ 50 ปี สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีประสบการณ์ในการเป็นผู้นำในท้องถิ่นระยะเวลา 15 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 14 นายกเทศมนตรีในจังหวัดยะลาอายุ 43 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการทำงานใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ระยะเวลา 12 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 15 เป็นผู้นำศาสนา 49 ปี สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีประสบการณ์ในการทำงานใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ระยะเวลา 20 ปี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

สภาพของการจัดกิจกรรมกีฬาในสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีการจัดตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัด และตามแผนของหน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบทางด้านกีฬาในการจัดกิจกรรมกีฬาจะไม่มีความร่วมมือกันระหว่างองค์กรจะจัดกิจกรรมกีฬาตามสภาพของแต่ละท้องถิ่น และขาดความต่อเนื่องในการจัดกิจกรรมกีฬา และงบประมาณมีไม่เพียงพอ ดังตัวอย่างคำพูด

“การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดภาคใต้มีการวางแผนการจัดตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดไว้แต่ไม่มีความชัดเจนเนื่องจากปัญหาในการจัดตามนโยบายในแต่ละหน่วยงาน เช่น องค์กรการบริหารส่วนจังหวัด องค์กรการบริหารส่วนตำบล เขตพื้นที่การศึกษา และพัฒนาการจังหวัด โดยไม่มีหน่วยงานใดเป็นผู้ประสานงานในการรวมกันจัด จะเป็นการจัดแบบต่างคนต่างจัดในการจัดกิจกรรมกีฬา”

รหัส 01

“การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดภาคใต้มีการวางแผนการจัดตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดโดยส่งเสริมการจัดกีฬาขั้นพื้นฐาน กีฬามวลชน กีฬาเป็นเลิศ และกีฬาอาชีพ ในการจัดเป็นไปตามแผนงานแต่มีปัญหาวางอย่างเช่น งบประมาณไม่เพียงพอ การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการกีฬาแห่งประเทศไทยจะเป็นผู้รับผิดชอบร่วมกับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา และมีองค์กรการบริหารส่วนจังหวัด องค์กรการบริหารส่วนตำบล โดยจะบูรณาการในการจัดกีฬา และมีการส่งต่อกันในระดับต่าง ๆ จนถึงระดับประเทศในการจัดกิจกรรมกีฬาจะพบปัญหาความวิตกกังวลเรื่องความปลอดภัย สถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้”

รหัส 02

“ในปัจจุบันสภาพของการจัดกิจกรรมกีฬาในจังหวัดนราธิวาส มีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง ในแต่ละปีจะมีหน่วยงานและ ชมรมต่าง ๆ ซึ่งมีชมรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาอยู่ด้วย ฉะนั้นต้องพูดคุยกับชมรมและทำแผนการจัดกิจกรรมร่วมกัน แต่เจ้าหน้าที่มีจำกัด การทำแผนหรือการมีความคิดตรงนี้ ยังคงไม่ค่อยชัดเจน ทางจังหวัดจะมอบให้ชมรมแต่ละชมรมเอาไปคิด ให้ไปคิดว่าแต่ละชมรมจะจัดกีฬาอะไร โดยมีปฏิทินและรูปแบบการดำเนินงานที่ชัดเจน เพื่อที่จะได้ให้ผู้เข้าร่วมได้รับทราบ ได้รับรู้ ซึ่งต้องเชื่อมโยงกับกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย”

รหัส 03

“การจัดกิจกรรมกีฬาของเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีองค์กรหรือหน่วยงานนี้รับผิดชอบแต่ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านกีฬามานบริหารจัดการหรือรับผิดชอบ งบประมาณน้อยทำให้ขาดอุปกรณ์กีฬาเพื่อเสริมแรงของการจัดการให้เยาวชน ขาดเครือข่ายที่เป็น

รูปของชมรมกีฬา ขาดการสนับสนุนส่งเสริมการจัดกิจกรรมกีฬาออกมาเป็นรูปธรรมให้เห็น สาเหตุที่เป็นปัญหาต่อการมีส่วนร่วมของการจัดกิจกรรมกีฬา ขาดแนวทางในการร่วมคิด/ ร่วม ออกแบบ/ ลงมือปฏิบัติและร่วมประเมิน ซึ่งที่ทำการทำเฉพาะกลุ่มเด็กไม่มีการต่อเนื่อง และ กิจกรรมบางอย่างที่จัดขัดกับหลักปฏิบัติของศาสนา”

รหัส 04

“ทางชมรมภายในหมู่บ้านได้มีการเรียกประชุมและได้มีส่วนร่วมและเสนอแนะใน ส่วนต่าง ๆ ของการจัดกีฬาภายในหมู่บ้าน”

รหัส 05

“องค์การบริหารส่วนตำบลจะมีการจัดกิจกรรมในหมู่บ้านและได้มีการประชุมวางแผน ในเรื่องรูปแบบของการจัดกิจกรรมรวมทั้งงบประมาณ โดยจะเรียกประชุมทุกส่วนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้นำทางศาสนาในแต่ละหมู่บ้านเพื่อได้ร่วมเสนอกิจกรรมตามความเหมาะสมทั้งวัฒนธรรม ประเพณีและเข้าถึงเยาวชนในหมู่บ้านทุกคน”

รหัส 06

“การกิจกรรมกีฬาจะจัดในช่วงเวลาปิดภาคเรียนและกำหนดเป็นช่วงอายุ โดยมีแรงจูงใจ เช่น ของรางวัลต่าง ๆ สนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสามัคคี”

รหัส 07

“ในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่มีการวางแผนส่วนใหญ่แล้วองค์กรปกครองท้องถิ่นจัดการ แข่งขันช่วงปิดภาคเรียน”

รหัส 08

“มีการวางแผนในข้อบัญญัติของอบต. และอบจ. อย่างต่อเนื่อง”

รหัส 09

“มีการวางแผน โดยกำหนดในแผนยุทธศาสตร์และวางแผนการจัดกิจกรรมให้ตรงกับ ฤดูกาลเพื่อไม่ให้เกิดอุปสรรคในการจัดกิจกรรมกีฬา”

รหัส 10

“ผู้นำท้องถิ่น ผู้นำหมู่บ้าน และได้มีการวางกลุ่มเป้าหมายสำหรับเยาวชนให้มีการจัดกีฬา ภายในอำเภออากำบัง ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการแต่ละครั้งก็จะมีการเรียกประชุมเป็นครั้ง ๆ มีการแบ่ง หน้าที่ผู้รับผิดชอบในส่วนต่าง ๆ ของการจัดกิจกรรมเพื่อให้ได้ข้อมูลความต้องการของเยาวชนที่ ครอบคลุมคนในพื้นที่”

รหัส 11

“การวางแผนการจัดโดยจะดูจากกลุ่มเป้าหมายก่อน ก็คือเยาวชนดูว่าเขาว่างเมื่อไหร่ โดยครั้งก่อน ๆ ก็จะจัดในช่วงเดือนเมษายน และต้องดูกลุ่มเป้าหมายว่าเรามีคนเยอะขนาดไหน โดยที่ ออบต. จะสำรวจก่อนว่ามีคนที่เข้าร่วมหรือไม่ เพื่อให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่ม และเรื่องงบประมาณที่สำคัญที่สุด”

รหัส 12

“ในการจัดกีฬา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ การวางแผนจัดการในการจัดกีฬา ก็มาจาก ส่วนกลางกรมพลศึกษาและสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและสำนักนันทนาการ ของกรมพลศึกษาและอีกส่วนหนึ่งก็มาจากในส่วนของจังหวัด ในการวางแผนก็จะขึ้นอยู่กับพื้นที่ ความต้องการหรือชนิดกีฬาที่ต้องการมี เพราะ โครงการด้านยาเสพติด และผู้ด้อยโอกาสเนื่องจาก อยู่ในเขตพื้นที่เสี่ยงภัยกับเหตุการณ์ไม่สงบเลยจัดกีฬาพื้นบ้าน ดังนั้นในการจัดการการวางแผนก็จะ ดูความต้องการของคนในพื้นที่หรือในท้องถิ่น”

รหัส 13

“ขั้นแรกต้องมีโครงการแล้วนำมาระดมความคิดเห็นแล้วนำเข้าสู่สภาเพื่อของงบประมาณ และในการจัดกิจกรรมกีฬาทางเทศบาลจะวิเคราะห์หรือคำนึงถึงความต้องการของเยาวชน ความ นิยมของเยาวชน”

รหัส 14

“สำหรับแผนการจัดก็จะมีการจัดแผนยุทธศาสตร์ด้านการกีฬา เริ่มจากแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ แล้วก็กีฬาขั้นพื้นฐาน กีฬามวลชน โดยจะมีผู้บริหารจัดการดำเนินการในแผนการ ต่าง ๆ”

รหัส 15

ลักษณะของการจัดกิจกรรมกีฬาที่ผ่านมา

ในการจัดกิจกรรมกีฬาที่ผ่านมาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะจัดเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ และเป็นการส่งเสริมให้เยาวชนห่างไกลยาเสพติด โดยการส่งเสริมกิจกรรมกีฬาตั้งแต่ระดับตำบล ไปถึงระดับจังหวัด ในการจัดกิจกรรมกีฬาจะจัดทั้งกีฬาสากลและกีฬาพื้นบ้าน และในการจัด กิจกรรมกีฬาจะขาดแคลนบุคลากรทางด้านกีฬา อุปกรณ์ สถานที่ และงบประมาณที่ใช้ในการจัด การแข่งขัน ดังตัวอย่างคำพูด

“ลักษณะของการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะไม่ค่อยมีคนให้ความสนใจ มีแต่เยาวชนที่ให้ความสนใจกับการเป็นผู้เล่นกีฬาแต่ไม่มีผู้ชม ในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่มีการจัดสรรบุคลากรทางการกีฬาให้เพียงพอจะขาดผู้ตัดสินกีฬาโดยจะขอสนับสนุนจาก

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีและสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตยะลา มาช่วยในการเป็นกรรมการผู้ตัดสิน”

รหัส 01

“สำหรับรูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะเริ่มจากตำบลก่อน โดยผสมผสานระหว่างกีฬาสากลกับกีฬาพื้นบ้าน และมีการส่งต่อกันตามระดับจากตำบลจนถึงระดับประเทศ ในการจัดกิจกรรมกีฬามีคนให้ความสนใจมากแต่มีข้อจำกัดในการจัดกิจกรรมกีฬาเรื่อง สถานที่ บุคลากร งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรม”

รหัส 02

“การจัดให้มีการแข่งขันตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และระดับจังหวัด”

รหัส 03

“การจัดให้มีการแข่งขันแบบแบ่งเป็นประเภทและจำกัดอายุ เช่น อายุไม่เกิน 12 ปี เยาวชน และประชาชน”

รหัส 04

“การจัดตามความสะดวกของหมู่บ้านรวมทั้งถ้ามีเงินสนับสนุนในการจัดมากพอสมควร ก็จะจัดขึ้นทุกปี”

รหัส 05

“การจัดในรูปแบบเป็นกีฬาประจำปี โดยที่ให้แต่ละหมู่บ้านส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันตามประเภทและชนิดกีฬาที่กำหนดไว้”

รหัส 06

“ในการจัดกีฬาจะแยกระหว่างชายและหญิงในกิจกรรมนี้จัดเน้นไปทางกีฬาฟุตบอล เป็นส่วนใหญ่”

รหัส 08

“รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาส่วนมาก เน้นห่างไกลยาเสพติดและเชื่อมความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน”

รหัส 09

“การจัดกีฬาที่ต่อต้านยาเสพติดและสร้างความสัมพันธ์ในหมู่บ้านและชุมชน”

รหัส 10

“รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาโดยส่วนใหญ่จะจัดในรูปแบบของการแข่งขัน ในการพัฒนาในการปูพื้นฐานมีน้อยส่วนใหญ่จะเป็นการแข่งขันเป็นขั้นตอนสุดท้าย”

รหัส 12

“รูปแบบการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาสากลและการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬา
พื้นบ้านและมีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมต่าง ๆ”

รหัส 14

การสนับสนุนบุคลากรที่มีความรู้เรื่องกีฬาในการจัดกิจกรรมกีฬา

ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวนบุคลากรทางการกีฬามี
ไม่เพียงพอ ในการจัดกิจกรรมกีฬาแต่ละครั้งได้รับการสนับสนุนบุคลากรทางการกีฬาจาก
สถาบันการศึกษาและสมาคมกีฬา โดยที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดและองค์การบริหารส่วนตำบล
เป็นผู้จัดหาบุคลากรมาช่วยในการจัดกิจกรรมกีฬา ดังตัวอย่างคำพูด

“ในการจัดกิจกรรมกีฬาได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากการกีฬาแห่งประเทศไทย
และขอสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด งบกีฬาต้านภัยยาเสพติดจากสำนักงานป้องกัน
และปราบปรามยาเสพติด (ปปช.) และจากสำนักงานสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)”

รหัส 01

“ในการจัดกิจกรรมกีฬาจะส่งเสริมจากตำบล อำเภอ และจังหวัด ด้านบุคลากรจะมี
เจ้าหน้าที่กีฬาประจำอำเภอทุกอำเภอสนับสนุนกีฬาในแต่ละระดับที่รับผิดชอบจนถึงระดับจังหวัด
และมีการขอรับการสนับสนุนบุคลากรจากสมาคมกีฬาจังหวัดและชมรมกีฬาต่าง ๆ มาช่วยใน
การส่งเสริมการพัฒนาทักษะกีฬา”

รหัส 02

“บุคลากรไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมกีฬา และบุคลากรที่ได้รับมาจัดกิจกรรมกีฬาที่
ผ่านมาโดยส่วนใหญ่มาจากสถาบันการศึกษาทุกระดับ และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น”

รหัส 03

“ในการจัดกิจกรรมกีฬา สอบต. สนับสนุนรางวัลในการจัดการแข่งขัน และอุปกรณ์กีฬา
และอบจ. สนับสนุนรางวัลและอุปกรณ์ในการจัดการแข่งขันกีฬา”

รหัส 04

“กรรมการในการจัดกีฬาส่วนใหญ่จะได้รับความสนับสนุนทางองค์การบริหารส่วน
ตำบลกาบังรวมทั้งจัดวางบุคคลที่มีความชำนาญทางด้านกีฬามาควบคุมและตัดสิน”

รหัส 05

“การจัดกิจกรรมกีฬาได้รับการสนับสนุนจากศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดน
ภาคใต้และ บริษัทกัลป์ยะลากรีน จำกัด มีการสนับสนุนตามความเหมาะสม”

รหัส 06

“ส่วนใหญ่องค์กรปกครองท้องถิ่นจัดหาบุคลากรในท้องถิ่นมา”

รหัส 07

“การจัดกีฬาได้รับงบประมาณจากอบต. และอบจ. เป็นส่วนมาก”

รหัส 08

“การจัดกีฬาได้รับสนับสนุนจากอบต. และเทศบาล หรือในบางครั้งเสนอโครงการเพื่อของบประมาณจากอบต.”

รหัส 10

“ในการจัดกิจกรรมกีฬาภายในหมู่บ้านโดยส่วใหญ่ทางองค์การบริหารส่วนตำบลกาบังเป็นผู้จัดขึ้น ทำให้ทางนายกองค์การบริหารส่วนตำบลกาบังเป็นผู้ที่สนับสนุนงบประมาณอย่างเต็มที่และอื่น ๆ เช่น เงินสนับสนุนจากทหารและตำรวจในพื้นที่อำเภอกาบัง”

รหัส 11

“มีเจ้าหน้าที่กีฬาอำเภอเป็นหน่วยประสานงานคอยสำรวจและจัดหานักกีฬาเข้าร่วมกิจกรรมนอกนั้นก็จะเป็นในส่วนท้องถิ่นที่จะมาช่วยในการสนับสนุน บางทีเราก็จะไปบูรณาการร่วมกันกับท้องถิ่นเพื่อที่จะจัดและสนับสนุน”

รหัส 12

“ในส่วนของงบประมาณเท่าที่สัมผัสโดยตรงคือไม่มีจากที่อื่นโดยส่วนใหญ่จะเป็นงบประมาณของท้องถิ่นโดยตรง จากที่อื่นไม่มีเลยถ้ามีก็น้อยมาก กทท. ให้แค่เฉพาะค่าดำเนินการแต่อย่างอื่นก็ของท้องถิ่นมากกว่า”

รหัส 13

“...บุคลากรมีไม่เพียงพอ แต่ทางเทศบาลจะบริหารจัดการเอง”

รหัส 14

“สำหรับบุคลากรมีเพียงพอในการจัดกิจกรรม เพราะก่อนที่จะมีการจัดกิจกรรมขึ้นก็จะมีการจัดอบรม ฝ่ายจัดการ กรรมการ โค้ช ต่าง ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมในกิจกรรมที่จะเกิดขึ้น สำหรับบุคลากรที่ได้มาก็มาจากการอบรมของแต่ละภาคส่วนแล้วก็จะมีการวิทยากรของกีฬาแห่งชาติเป็นผู้อบรมให้”

รหัส 15

การสำรวจและศึกษาความสอดคล้องในการจัดกิจกรรมกีฬา

ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะจัดกิจกรรมที่มีความสอดคล้องกับวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น โดยวิธีดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาไม่ขัดกับหลักปฏิบัติของศาสนาทั้งในด้านการแต่งกายและเวลาในการปฏิบัติศาสนกิจ ดังตัวอย่างคำพูด

“มีการจัดที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมโดยการไม่จัดกิจกรรมกีฬาช่วงที่มีการถือศีลอด และหลีกเลี่ยงช่วงเวลาการปฏิบัติศาสนกิจ และชนิดกีฬาที่มีข้อจำกัดของการแต่งกาย ทางเศรษฐกิจในพื้นที่ 3 จังหวัดจะส่งผลน้อยกว่าที่อื่น ๆ เพราะคนที่มาชมกีฬามีน้อย ทำให้เกิดการจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ มีน้อยมาก”

รหัส 01

“วางแผนการจัดให้ตรงกับความสนใจ ซึ่งบางชนิดกีฬาจะขัดกับหลักปฏิบัติทางวัฒนธรรมโดยเน้นกีฬาที่แต่งกายมิดชิด มีการจัดที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมโดยการไม่จัดกิจกรรมกีฬาช่วงที่มีการถือศีลอด และหลีกเลี่ยงช่วงเวลาการปฏิบัติศาสนกิจ”

รหัส 03

“มีการจัดตามวัฒนธรรมของคนในพื้นที่ มีการแต่งกายไม่ให้ขัดต่อศาสนา โดยมีการแบ่งประเภทและจำกัดอายุ ส่วนมากจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง”

รหัส 05

“ความสอดคล้องในส่วนของระเบียบการแต่งกายของนักกีฬาตามประเพณีเพราะเยาวชนจะนับถือศาสนาอิสลาม”

รหัส 08

“ความเป็นระเบียบการแต่งกายรวมทั้งคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชนทุกคนในพื้นที่ร้อยละ 80 นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 20 นับถือศาสนาพุทธ เพื่อให้เกิดความเสมอภาคทางองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักกีฬาที่ร่วมกับกิจกรรมในแต่ละครั้ง”

รหัส 10

“ส่วนมากก็ไม่ได้ขัดหลักศาสนาที่ว่าเล่นกันได้หมดไม่มีปัญหาตามสภาพท้องถิ่น ด้านศาสนาก็ไม่มีปัญหาเวลาเราเลือกกิจกรรมกีฬาแล้ว เราได้ทำการวิเคราะห์ว่ากีฬานี้เหมาะสมไหมแล้วทุกคนสามารถเล่นได้และพยายามให้อยู่ในประเพณี”

รหัส 12

“...ชนิดกีฬาที่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ไม่ขัดหลักศาสนาที่ว่าเล่นกันได้หมดไม่มีปัญหาตามสภาพท้องถิ่น”

รหัส 13

“การแต่งกาย อนุญาตให้นักกีฬาแต่งกายตามหลักของวัฒนธรรม เช่น กางเกง ก็ต้องเลขาหัวเข่า ปกปิดหัวเข่า เป็นต้น มีการจัดสถานที่ปฏิบัติศาสนกิจหรือสถานที่ละหมาดและแบ่งเวลาละหมาดให้เรียบร้อย”

รหัส 14

“กีฬาเป็นวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่งของที่นี่ ในการจัดกิจกรรมตั้งมีการจัดสถานที่ละหมาดให้กับนักกีฬา”

รหัส 15

การเมืองการปกครองในท้องถิ่นกับการจัดกิจกรรมกีฬา

ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการเมืองท้องถิ่นจะดำเนินการจัดการแข่งขันในแต่ละพื้นที่ ดังตัวอย่างคำพูด

“โดยทั่วไปการเมืองท้องถิ่นจะดำเนินการเองในแต่ละพื้นที่ จะดำเนินการจัดการแข่งขันกิจกรรมกีฬากันเอง”

รหัส 01

“...ตามความต้องการของผู้นำในท้องถิ่น”

รหัส 03

“...มีการสำรวจตามความต้องการตามนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่นในการจัดการแข่งขันและสนับสนุนทางด้านกีฬา”

รหัส 08

“มีการบูรณาการของการเมืองท้องถิ่นในทุกภาคส่วน”

รหัส 10

“...ระหว่างการเมืองกับประชาชน ไม่สามารถแยกได้”

รหัส 14

“ไม่อยากจะให้การเมืองเข้ามายุ่งมากนัก แต่ก็หนีปัญหาไม่พ้นในการแข่งขันกีฬา”

รหัส 15

เศรษฐกิจกับการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะไม่กระตุ้นทางด้านเศรษฐกิจหรือก่อให้เกิดรายได้กับคนในท้องถิ่น เพราะการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่นกับการจัดกิจกรรมกีฬามีจำนวนน้อย ดังตัวอย่างคำพูด

“เศรษฐกิจในพื้นที่ 3 จังหวัดจะส่งผลน้อยกว่าที่อื่น ๆ เพราะคนที่มาชมกีฬามีน้อย ทำให้เกิดการจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ มีน้อยมาก”

รหัส 01

“เศรษฐกิจในพื้นที่ 3 จังหวัดจะมีผู้ประกอบการเข้ามาจัดร้านขายของและเกิดสภาพของการใช้สอยเกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจน้อย”

รหัส 04

“ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำทางผู้จัดก็ได้พยายามหางบประมาณเพื่อให้ได้เงินสนับสนุนในการจัดทุกครั้ง”

รหัส 07

“ในการจัดกีฬาแต่ละครั้ง ทางเทศบาลจะช่วยเหลือในงบประมาณและใช้วัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้”

รหัส 12

“ปัญหาส่วนมากในการจัดกิจกรรม เพราะเวลางบประมาณลงมาบางครั้ง 3 จังหวัด บางครั้ง 5 จังหวัด จึงทำให้เกิดปัญหาในเรื่องของการวางแผนการจัดให้เหมาะสม”

รหัส 15

การมีส่วนร่วมของคนในสังคมกับการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ การจัดกิจกรรมกีฬาในท้องถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการส่งเสริมให้ประชาชนออกมามีส่วนร่วมและส่งเสริมความสามัคคีของคนในชุมชน ดังตัวอย่างคำพูด

“การมีส่วนร่วมของคนในสังคม ยังไม่ได้คำนึงถึง โดยจะมีการจัดสู่ความเป็นเลิศเป็นหลัก ซึ่งยังขาดการจัดกีฬาที่ต้องการให้คนเข้ามามีส่วนร่วมจำนวนมาก ๆ”

รหัส 01

“กีฬาจะส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับสังคมและความรักของคนในชุมชน”

รหัส 02

“...ความเข้มแข็งของชุมชน มีความสามัคคีและมีสุขภาพที่ดี”

รหัส 03

“ควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความเข้าใจเรื่องกีฬากับความเชื่อทางศาสนาอิสลามเพื่อการออกกำลังกาย ซึ่งกิจกรรมที่เป็นวัฒนธรรมท้องถิ่น”

รหัส 04

“สังคมและความเข้มแข็งของชุมชน มีความกระตือรือร้นร่วมมือและเป็นหนึ่งเดียว”

รหัส 05

- “...แต่ละชุมชนคัดเลือกและส่งนักกีฬาที่มีความสามารถไปมีส่วนร่วมในการจัดการแข่งขัน”
รหัส 06
- “..ชุมชนเพิ่มความสมัครสมานสามัคคีขึ้น”
รหัส 08
- “ชุมชนเพิ่มความสามัคคีมากขึ้น”
รหัส 09
- “ความเข้มแข็งของชุมชน เพิ่มความสามัคคี”
รหัส 10
- “ความร่วมมือ ความสนุกสนานและความสุขเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อการจัดกิจกรรมทางการกีฬาให้เยาวชนทุกคน”
รหัส 12
- “เมื่อเยาวชนในชุมชนออกมาเล่นกีฬาแล้ว ทำให้ผู้ใหญ่ลงมาด้วย พอผู้ใหญ่ลงมาด้วย ทำให้สังคมที่ขัดแย้งก็จะลดลงทำให้ความมั่นคงก็จะดีขึ้น”
รหัส 13
- “เยาวชนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬาเป็นอย่างมาก และเป็นความสนใจของเยาวชน
รหัส 14
- “ในส่วนกีฬาเพื่อมวลชน ทางสำนักงานการท่องเที่ยวของจังหวัดนครราชสีมาจะมีการจัดและจะแบ่งตามความสามารถเพื่อสร้างความเข้มแข็งของชุมชน”
รหัส 15
- เทคโนโลยีที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมกีฬา**
การจัดกิจกรรมกีฬาในท้องถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีข้อจำกัดทางด้านเทคโนโลยีที่นำมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬา และเทคโนโลยีทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬามีการนำมาใช้น้อยมากและไม่เพียงพอกับการจัดการแข่งขัน ดังตัวอย่างคำพูด
- “เทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์การกีฬาและเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการแข่งขันมีข้อจำกัดจากงบประมาณ”
รหัส 01

“เทคโนโลยีได้มีการนำมาใช้น้อย เช่น การใช้เทคโนโลยีทางการกีฬาเช่น อุปกรณ์การแข่งขัน”

รหัส 02

“ในส่วนของเครื่องมือและอุปกรณ์ของการจัดกิจกรรมไม่พร้อม”

รหัส 05

“มีการใช้เทคโนโลยีตามระเบียบการแข่งขันน้อย”

รหัส 06, 09

“...ไม่มีความพร้อมทางด้านเทคโนโลยีทางการกีฬา”

รหัส 13

“เทคโนโลยี ส่วนใหญ่แล้วจะไม่มีใช้เทคโนโลยี เพราะแต่ละสถานที่ที่มีอุปกรณ์ชำรุดจึงไม่ค่อยได้นำมาใช้”

รหัส 15

การประเมินและติดตามผลในการจัดกิจกรรมกีฬา

การจัดกิจกรรมกีฬาในท้องถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ประเมินผลการจัดกิจกรรมกีฬา โดยประเมินด้านประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมกีฬาที่ส่งผลให้เยาวชนมีภาวะสุขภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และประเมินประสิทธิผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมส่งผลให้เยาวชนมีความรักสามัคคีของคนในชุมชนและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ดังตัวอย่างคำพูด

“ด้านประสิทธิภาพของการจัดการแข่งขันยังอยู่ในระดับปานกลางไม่สมบูรณ์แบบเท่าที่ควร ในการจัดกิจกรรมกีฬาที่ทำอยู่ ทำให้จบตามข้อจำกัด”

“ด้านประสิทธิผล จะเห็นว่านักกีฬาของจังหวัดมีจำนวนมากที่ไปเล่นระดับประเทศ แต่นักกีฬาได้ย้ายไปอยู่ต่างพื้นที่ เนื่องจากไปเรียนที่อื่น ๆ ทำให้ในภาพรวมมีนักกีฬาจำนวนมากที่มีชื่อเสียงแต่ขาดการสนับสนุนและปัญหาทางด้านศาสนาที่มีข้อจำกัดในบางชนิดกีฬาที่ไม่สามารถส่งเสริมนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศได้”

รหัส 01

“ด้านประสิทธิภาพของการจัดการแข่งขัน โดยการจัดแข่งขันทุกครั้งจะมีกรรมการผู้ตัดสินที่ผ่านการอบรม ทำให้การจัดการแข่งขันมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ด้านประสิทธิผลจะส่งผลต่อเด็ก เยาวชน ประชาชน ได้มีความรักความผูกพัน และส่งเสริมให้ไปสู่ความเป็นเลิศจำนวนหลายคนที่เกิดจากการส่งเสริมของกีฬา และทำให้เด็ก เยาวชนห่างไกลยาเสพติด”

รหัส 02

“ด้านประสิทธิภาพ เยาวชนมีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม”

“ด้านประสิทธิผล ได้ผลิตนักกีฬาที่มีความสามารถและได้ส่งนักกีฬาที่วั้นไปแข่งขันในส่วนของจังหวัดได้สร้างชื่อเสียงแก่ชุมชนอีกด้วย”

รหัส 03

“ประสิทธิภาพ บุคคลในหมู่บ้านมีพลานามัยที่แข็งแรง สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม”

“ประสิทธิผล ได้นักกีฬาดีเด่นประจำหมู่บ้านและได้สนับสนุนให้มีการแข่งขันต่อในระดับตำบล สร้างความชื่อเสียงและความสุขแก่คนในชุมชน”

รหัส 04, 06

“ประสิทธิผล สามารถหันเหความสนใจของเยาวชนไม่ให้มีเวลาว่างมากนัก”

รหัส 08

“ประสิทธิภาพ เยาวชนมีความแข็งแรง รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ประสิทธิผล สร้างความสามัคคีในชุมชนและคุ้มกันยาเสพติด”

รหัส 09

“ประสิทธิผล เยาวชนห่างไกลยาเสพติด”

รหัส 10

“ประสิทธิภาพ มีความสามัคคีร่วมมือ รู้ชนะรู้อภัย มีน้ำใจนักกีฬาสังคมเข้มแข็งมากขึ้น รวมทั้งความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม”

รหัส 12

“ประสิทธิผล ได้มีการพัฒนามากขึ้นเพราะว่าประชาชนได้แสดงออกความสามารถที่เขามีและพัฒนากีฬาในอนาคตต่อไป”

รหัส 13

“ประสิทธิผล ที่ได้จากการวัด เช่น เยาวชนให้ความร่วมมือได้ดี และยังสามารถให้เยาวชนห่างไกลจากสิ่งเสพติด”

รหัส 14

ปัญหาและอุปสรรคในการจัดกิจกรรมกีฬา

ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ปัญหาและอุปสรรคส่วนใหญ่จะมีความวิตกกังวล เรื่องสถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และปัญหาขาดบุคลากร อุปกรณ์ และสถานที่ในการจัดกิจกรรมกีฬา ดังตัวอย่างคำพูด

“การจัดกิจกรรมกีฬาจะพบปัญหา ความวิตกกังวลเรื่องความปลอดภัย สถานที่จัดกีฬา ไม่ได้มาตรฐาน และกรรมการผู้ตัดสินมีน้อยและขาดการพัฒนาไม่มีการสร้างเพิ่มเติมงบประมาณ ที่ได้รับการสนับสนุนมีน้อย”

รหัส 01

“ในการจัดกิจกรรมกีฬาจะพบปัญหาความวิตกกังวลเรื่องความปลอดภัยสถานการณ์ ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ สถานที่จัดกีฬาไม่เพียงพอ กรรมการผู้ตัดสินมีน้อย”

รหัส 02

“สาเหตุที่เป็นปัญหาของการมีส่วนร่วมของการจัดกิจกรรมกีฬา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา ในพื้นที่ 3 จังหวัด ซึ่งผู้หญิงไทยมุสลิมมีบางกลุ่มเท่านั้นที่ออกกำลังกาย”

รหัส 03

“ปัญหาของการจัดกิจกรรมกีฬาปัญหาหลักอยู่ที่ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ ด้านกีฬามานาบริหารจัดการเป็นสำคัญขาดฝ่ายบริหารจัดการ/ สนับสนุนการจัดกิจกรรมกีฬาในการดำเนินงานอย่างเป็นขบวนการชัดเจนและขาดการสนับสนุนงบประมาณ”

รหัส 05

“สนามกีฬาที่ไม่ได้มาตรฐานและไม่อำนวยความสะดวกการจัดกิจกรรมงบประมาณมีอย่างจำกัด และไม่มีพื้นที่สำหรับนักกีฬาได้ทำการฝึกซ้อมก่อนลงเล่นจริง”

รหัส 06

“ความพร้อมของสถานที่ ไม่ได้มาตรฐานของอุปกรณ์ไม่เพียงพอ และบุคลากรยังขาดประสบการณ์และขาดทักษะใหม่ ๆ”

รหัส 08

“อุปสรรค คือ ขาดผู้ตัดสินที่มีความรู้ ความชำนาญ”

รหัส 09

“สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ก็เป็นปัญหาหนึ่งในการจัดกิจกรรม”

รหัส 10

“ปัญหาและอุปสรรคหลัก ๆ ในเรื่องของงบประมาณ บุคลากร สนาม และอุปกรณ์”

รหัส 13

“ปัญหาที่จะมีในส่วนของสนามกีฬา เพราะบางครั้งในการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาขึ้น มีนักกีฬามากจนไม่มีสนามในการจัดการแข่งขัน ขาดอุปกรณ์”

รหัส 15

สรุป สภาพการ จัดกิจกรรม กีฬา สำหรับเยาวชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการ จัดตาม แผนยุทธศาสตร์ ของจังหวัด และตาม แผนของ หน่วยงาน ต่าง ๆ และการ เมืองท้องถิ่น จะ ดำเนินการ จัดการ แข่งขัน ใน แต่ละ พื้นที่ ที่ รับผิดชอบ ทาง ด้าน กีฬา ในการ จัดกิจกรรม กีฬา ชาติ ความ ต่อเนื่อง การ จัดกิจกรรม กีฬา เพื่อ เชื่อม ความ สัมพันธ์ และ ส่งเสริม ให้ เยาวชน ห่างไกล ยาเสพติด โดยการ ส่งเสริม กิจกรรม กีฬา ตั้งแต่ ระดับ ตำบล ไป ถึง ระดับ จังหวัด ในการ จัดกิจกรรม กีฬา จะ จัด ทั้ง กีฬา สากล และ กีฬา พื้นบ้าน โดย ดำเนินการ จัดกิจกรรม กีฬา ไม่ ขัด กับ หลัก ปฏิบัติ ของ ศาสนา และ ใน การ จัดกิจกรรม กีฬา จะ ขาด แคลน บุคลากร ทาง ด้าน กีฬา อุปกรณ์ สถานที่ และ งบประมาณ ที่ ใช้ ใน การ จัดการ แข่งขัน ในการ จัดกิจกรรม กีฬา ใน ท้องถิ่น มี คน เข้าร่วม จำนวน น้อย ไม่ กระตุ้น ทาง ด้าน เศรษฐกิจ หรือ ก่อ ให้ เกิด ราย ได้ กับ คน ใน ท้องถิ่น จะ มีความ วิตกกังวล เรื่อง สถานการณ์ ความ ไม่สงบ ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และมี ข้อจำกัด ทาง ด้าน เทคโนโลยี ที่ นำ มา ใช้ ในการ จัดการ แข่งขัน กีฬา และ เทคโนโลยี ทาง ด้าน วิทยาศาสตร์ การ กีฬา มีการ นำ มา ใช้ น้อย มาก และ ไม่ เพียง พอ กับ การ จัดการ แข่งขัน

ศึกษา สภาพการ บริหาร จัดการ กีฬา สำหรับ เยาวชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ก. ยุทธศาสตร์

1. ยุทธศาสตร์ การ พัฒนา กีฬา

ยุทธศาสตร์ การ พัฒนา กีฬา ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็น นโยบาย ของ รัฐ ในการ จัดการ กิจกรรม กีฬา ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดย ส่วน ใหญ่ การ จัดการ กิจกรรม กีฬา ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะ จัดตาม แผนยุทธศาสตร์ และ นโยบาย ของ ผู้บริหาร ใน ท้องถิ่น เพื่อ ใช้ กีฬา เป็น สื่อ ที่จะ ให้ มี การ ทำงาน ร่วมกัน เป็น แนวทาง ในการ สร้าง ความ สามัคคี และ สมรรถภาพ ทาง กาย และ จิตใจ ให้ กับ เยาวชน

ตารางที่ 4-1 สภาพการบริหารจัดการกีฬาในบริบทของยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา สภาพแวดล้อมทางกีฬาและประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
1. การเมือง	<p>การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่าการจัดกิจกรรมกีฬาจะจัดตามแผนยุทธศาสตร์และนโยบายของผู้บริหารในท้องถิ่น เช่น การกีฬาแห่งประเทศไทยประจำจังหวัด การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด สอบต. องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และอบต.</p> <p>ประสิทธิผลในการจัดกิจกรรมกีฬาขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงาน และจะแยกกันจัด และขาดความต่อเนื่องในการจัดกิจกรรม</p>
2. เศรษฐกิจ	<p>การจัดกิจกรรมกีฬาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่า งบประมาณที่ใช้ในการจัดส่วนใหญ่จะได้รับมาจากภาครัฐเป็นหลัก และได้รับการสนับสนุนที่จำกัดทำให้การจัดกิจกรรมได้อย่างจำกัด และผู้ประกอบการเข้ามาจัดร้านขายของและของที่ระลึกต่าง ๆ น้อยมาก เนื่องจากมีความวิตกกังวลกับสถานการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไม่เกิดสภาพของการใช้สอยและการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจจากการจัดกิจกรรมกีฬา และผู้ที่มาชมกีฬาที่จัดแต่ละครั้งมีจำนวนน้อยมาก จะมีแต่นักกีฬาเชียร์กันเองในการจัดการแข่งขันแต่ละครั้ง</p> <p>ประสิทธิผลขาดงบประมาณสนับสนุนการจัดกีฬาและรายได้จากการจัดกิจกรรมกีฬามีน้อยมาก</p>

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
3. สังคม	<p>ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่า เยาวชนได้เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรมกีฬาเป็นจำนวนมากทำให้เยาวชนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์จากกิจกรรมกีฬาและเพิ่มความสมัครสมานสามัคคีและความร่วมมือให้กับคนในชุมชนมากขึ้น</p> <p>ประสิทธิผลส่งผลต่อเด็ก เยาวชน ประชาชน ได้มีความรักความผูกพัน</p>
4. เทคโนโลยี	<p>ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่า การจัดกิจกรรมแต่ละครั้งไม่มีความพร้อมในทางด้านเทคโนโลยีที่นำมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬา และการนำเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพของเยาวชนน้อยมาก</p> <p>ประสิทธิผลในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่ได้ตามมาตรฐานและ การพัฒนาสมรรถนะของนักกีฬาได้ไม่เต็มตามศักยภาพสมรรถภาพของเยาวชนน้อยมาก</p>

ในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จากการการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่พบว่า การจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้มีการจัดตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดและตามแผนของท้องถิ่นและในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจ ไม่ได้รับการสนับสนุนให้เพียงพอกับการจัดกิจกรรมกีฬา และด้านเทคโนโลยีที่นำมาใช้ในการจัดการแข่งขันและเสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬามีจำนวนน้อย

2. สังคมวิทยาการศึกษา

สังคมวิทยาจะมุ่งเน้นทำความเข้าใจในเรื่องของกลุ่มเป็นหลัก ความสัมพันธ์ของกลุ่ม สังคมและอิทธิพลของกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมกลุ่มปัจเจกบุคคล ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ของพฤติกรรมมนุษย์โดยอาจเข้าไปเกี่ยวข้องกับระบบสังคมระบบใดก็ได้ รวมทั้งกลุ่มขนาดเล็ก หรือแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งขององค์กรในสังคม หรือพฤติกรรมสังคมที่กับการมีส่วนร่วมทางการศึกษา

ตารางที่ 4-2 สภาพการบริหารจัดการศึกษาในบริบทของสังคมวิทยาการศึกษา สภาพแวดล้อมทางการศึกษา และประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมศึกษา

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
1. การเมือง	<p>การจัดกิจกรรมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เมื่อพิจารณาถึงสังคมวิทยาการศึกษากับการเมืองใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่าใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้มีการจัดกิจกรรมศึกษาโดยนักการเมืองในท้องถิ่นและการจัดกิจกรรมศึกษาสอดคล้องกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นเพื่อให้เยาวชนในพื้นที่ได้มีส่วนร่วมกับการศึกษาและส่งเสริมความสามัคคีให้กับเยาวชน</p> <p>ประสิทธิผลเยาวชนมีส่วนร่วมกับการกิจกรรมศึกษามากขึ้นและเข้าร่วมได้ไม่ขัดกับหลักปฏิบัติของศาสนา</p>
2. เศรษฐกิจ	<p>การจัดกิจกรรมศึกษาในพื้นที่ 3 จังหวัดจะส่งผลต่อเศรษฐกิจน้อยกว่าที่อื่น ๆ เพราะคนที่มีส่วนร่วมกับการศึกษามีน้อย</p> <p>ประสิทธิผลจากการจัดกิจกรรมศึกษาไม่ก่อให้เกิดรายได้กับคนในชุมชน</p>

ตารางที่ 4-2 (ต่อ)

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
3. สังคม	<p>การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้วยการนำหลักการทางสังคมวิทยาการศึกษา โดยใช้กีฬาเป็นสื่อให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมและสร้างความเข้มแข็งให้กับกลุ่มของสังคมมากขึ้น</p> <p>ประสิทธิผลเยาวชนมีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม</p>
4. เทคโนโลยี	<p>จัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการนำเทคโนโลยีทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการเสริมสร้างสมรรถภาพให้กับเยาวชนและประชาชนในพื้นที่น้อยมาก</p> <p>ประสิทธิผล การส่งเสริมทางด้านสมรรถนะของเยาวชนในการพัฒนาขีดความสามารถนักกีฬาได้อย่างจำกัด</p>

การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เมื่อพิจารณาถึงสังคมวิทยาการศึกษาพบว่า ส่งเสริมให้ประชาชนและเยาวชนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬาเป็นอย่างมาก และเป็นที่สนใจของเยาวชน ซึ่งส่งผลต่อท้องถิ่น โดยตรงกับการพัฒนาเยาวชนให้มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม

3. คุณสมบัติของกีฬา

กิจกรรมกีฬาที่นำมาใช้เพื่อความสนุกสนานและแสดงออกซึ่งความสามารถ ความสวยงามด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกายในเวลาว่างและให้เป็นไปตามกติกาหรือระเบียบที่ได้วางไว้ โดยไม่หวังผลตอบแทนอย่างอื่นนอกเหนือจากผลที่เกิดขึ้นจากตัวของมันเองเท่านั้น การเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนานและจะช่วยให้บุคคลเป็นผู้ที่มีกำลังร่างกายแข็งแรง สุขสมบูรณ์ เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

ตารางที่ 4-3 สภาพการบริหารจัดการกีฬาในบริบทของคุณสมบัติของกีฬา สภาพแวดล้อมทางกีฬา และประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
1. การเมือง	<p>การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เมื่อพิจารณาถึงคุณสมบัติของกีฬา โดยผู้นำท้องถิ่นจะดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่ขัดกับหลักปฏิบัติของวัฒนธรรมในท้องถิ่นไม่จัดกิจกรรมกีฬาช่วงที่มีการถือศีลอด และหลีกเลี่ยงช่วงเวลาการปฏิบัติศาสนกิจ</p> <p>ประสิทธิผลเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามากขึ้น</p>
2. เศรษฐกิจ	<p>การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้งบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนมีน้อย ส่งผลให้ขาดสถานที่ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการแข่งขัน</p> <p>ประสิทธิผลขาดความพร้อมทางด้านงบประมาณ</p>
3. สังคม	<p>การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยนำคุณสมบัติของกีฬามาเป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมสังคม เพื่อส่งเสริมความร่วมมือ ความสนุกสนานและความสุขเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อการจัดกิจกรรมทางการกีฬาสำหรับเยาวชนทุกคนเกิดจากการส่งเสริมของกีฬา</p> <p>ประสิทธิผลจะส่งผลต่อเด็ก เยาวชน ประชาชน ได้มีความรักความผูกพัน และส่งเสริมให้ไปสู่ความเป็นเลิศจำนวนหลายคนที่เกิดจากการส่งเสริมของกีฬา</p>

ตารางที่ 4-3 (ต่อ)

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
4. เทคโนโลยี	การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีการนำเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการแข่งขันกิจกรรมกีฬาน้อยมาก ประสิทธิผล เทคโนโลยีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาการกีฬา

ในการจัดกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในบริบทปัจจุบันที่มีคนมุสลิมมากขึ้น กีฬาที่เหมาะสมกับประชาชนที่มีความหลากหลาย คนมุสลิม เวลาร่วมเล่นกีฬาแตกต่างกัน โดยเฉพาะผู้หญิงเน้นความเรียบร้อย การแต่งกายต่างอยู่ในฟอร์มของหลักศาสนา ซึ่งในพื้นที่พุทธสังคมที่มีข้อปฏิบัติทางศาสนาอิสลามมีผลต่อกิจกรรมกีฬา บางประเภทไม่สามารถจัดในพื้นที่ หรือบางช่วงเวลาต้องปรับเปลี่ยนการจัด ควรประชาสัมพันธ์ให้มีเข้าใจเรื่องกีฬากับความเชื่อทางศาสนาอิสลามเพื่อการออกกำลังกาย และกิจกรรมที่เป็นวัฒนธรรมท้องถิ่น กีฬาที่อยู่ในบทบัญญัติของศาสนาและกีฬาพื้นบ้าน เช่น ปั่นจักสีลัด

4. จิตวิทยาการกีฬา

จิตวิทยาการกีฬานำมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การกีฬาเพื่อพัฒนาความสามารถทางการกีฬาของเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ การใช้กีฬาเป็นพาหนะในการพัฒนาคนทำให้แต่ละคนที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายตามศักยภาพที่ตนมีอยู่

ตารางที่ 4-4 สภาพการบริหารจัดการกีฬาในบริบทของจิตวิทยาการกีฬา สภาพแวดล้อมทางกีฬา และประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
1. การเมือง	<p>การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยการเมืองในท้องถิ่นซึ่งผู้นำท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการวางแผนในการจัดกิจกรรมกีฬาตามความเหมาะสมทั้งวัฒนธรรม ประเพณีเพื่อให้เยาวชนในหมู่บ้านทุกคนที่มีความต้องการเล่นกีฬาได้เข้ามามีส่วนร่วมและพัฒนาความสามารถทางการกีฬา</p> <p>ประสิทธิผลได้ผลิตนักกีฬาที่มีประสิทธิภาพเป็นตัวแทนของจังหวัดและสร้างชื่อเสียงแก่คนในท้องถิ่น</p>
2. เศรษฐกิจ	<p>งบประมาณการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้รับการสนับสนุนเป็นครั้งคราวไม่ต่อเนื่องและไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้</p> <p>ประสิทธิผลการจัดกิจกรรมกีฬาไม่ได้ตามแผนที่วางไว้</p>
3. สังคม	<p>ในการจัดกิจกรรมกีฬาพบว่าสภาพทางสังคมที่เป็นผลมาจากกิจกรรมกีฬา ได้มีการบูรณาการคนในท้องถิ่นในทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬาจำนวนมาก ๆ โดยกีฬาจะส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับสังคมและความรักของคนในชุมชนและเป็นแรงจูงใจให้เยาวชนเล่นกีฬา</p> <p>ประสิทธิผลสามารถหันเหความสนใจของเยาวชนไม่ให้มีเวลาว่างมากนัก และไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด</p>

ตารางที่ 4-4 (ต่อ)

รายการ (ยุทธศาสตร์)	ปรากฏการณ์
4. เทคโนโลยี	ในการจัดกิจกรรมกีฬาพบว่าสภาพเทคโนโลยี และอุปกรณ์ที่ใช้ไม่มีความพร้อมในการจัดกิจกรรมกีฬาในพื้นที่ 3 จังหวัด ประสิทธิภาพขาดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา

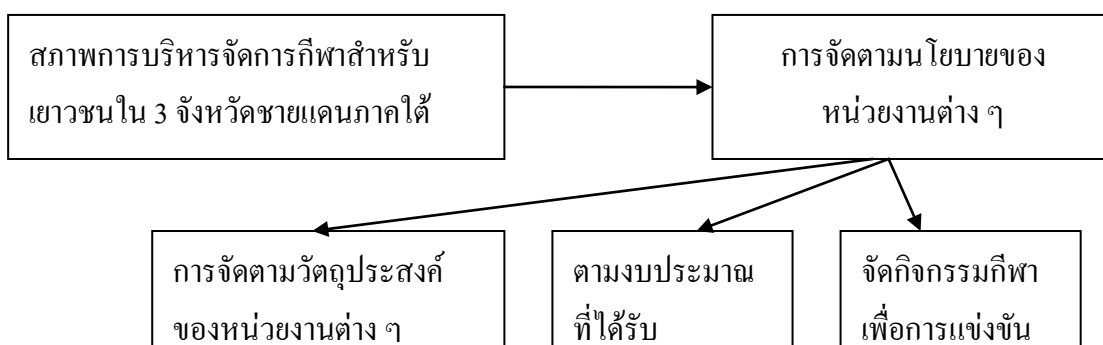
ในการจัดกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เยาวชนได้มีการตื่นตัวอยากเล่นกีฬามากขึ้นเพราะว่าในเหตุการณ์ปัจจุบันก็มีความตื่นตัวในการจัดกิจกรรมกีฬา เพื่อให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่มที่เขาอยากจะทำก็จะต้องจัดให้ในพื้นที่ ซึ่งเยาวชนไม่มีการทะเลาะหรือยกพวกตีกันในการจัดการแข่งขันและสามารถช่วยให้เยาวชนห่างไกลจากสิ่งเสพติด

การศึกษาปรากฏการณ์เชิงคุณภาพในสนามจริง

จากการศึกษาปรากฏการณ์ในสนามจริงโดยการไปสังเกตการณ์ในช่วงที่มีการจัดการกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า

1. การจัดกิจกรรมกีฬาโดยองค์กรภาครัฐเป็นผู้รับผิดชอบในการจัด
2. งบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมกีฬาเป็นงบที่ได้รับการจัดสรรตามนโยบายประจำปี จะจัดปีละ 1 ครั้ง
3. ในการจัดกิจกรรมกีฬาเป็นการจัดตามแผนเฉพาะของหน่วยงานซึ่งในการไปศึกษาปรากฏการณ์จริงในจังหวัดนราธิวาส สำนักงานพัฒนาชุมชนเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬา
4. ในการจัดกิจกรรมกีฬามีการจัดโดยวิธีการจัดการแข่งขันให้เสร็จภายใน 1 วัน โดยการจัดกิจกรรมกีฬาเริ่มตั้งแต่เวลา 08.00-16.00 น.
5. การจัดกิจกรรมกีฬามีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ลดภาวะวิตกกังวลลง และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคี ความสามานฉันท์
6. ชนิดกีฬาที่จัดจะเป็นกีฬาประเภทสากล ที่มีการจัดการเพื่อการแข่งขันเพื่อชัยชนะ
7. ในขณะที่มีการจัดการแข่งขันกีฬามีผู้มาร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬาน้อย มีเฉพาะนักกีฬา ซึ่งนักกีฬาที่มาทำการแข่งขันมีทั้งไทยพุทธ และมุสลิม
8. การแต่งกายของผู้เข้าร่วมการแข่งขันที่เป็นมุสลิมจะปฏิบัติตามหลักศาสนา โดยผู้ชายจะใส่กางเกงที่ปิดคลุมถึงข้อเข่า และผู้หญิงจะแต่งกายที่ปกปิดร่างกายมิดชิด

9. ในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่มีร้านค้ามาจำหน่ายสินค้าให้กับผู้ที่มาร่วมในกิจกรรมกีฬา
 10. ในการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ จะมีผู้เข้าชมและเชียร์จำนวนมาก
 11. มีการวางแผนรักษาความปลอดภัยในขณะที่มีการจัดกิจกรรมกีฬาโดยมีทหาร และ ตำรวจ รักษาความปลอดภัยบริเวณรอบ ๆ สนาม
 12. คนที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่จัดขึ้นมีเฉพาะกลุ่ม และยังคงมีความวิตกกังวลเรื่อง ความปลอดภัยจากสถานการณ์ความไม่สงบ
 13. อุปกรณ์และเทคโนโลยีทางการกีฬาที่นำมาใช้ในการจัดการแข่งขันมีน้อยมาก
 14. ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา
 15. การประชาสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่ทั่วถึง
- สรุปสภาพการบริหารจัดการกีฬาจากการไปสังเกตการณ์**

ภาพที่ 4-1 สรุปสภาพการบริหารจัดการกีฬาจากการสังเกต

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ตารางที่ 4-5 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไป

ข้อมูล	จำนวน (คน) N = 400	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	252	63.00
ชาย	148	37.00
รวม	400	100.00
2. อายุ		
15-19 ปี	316	79.00
20-25 ปี	60	15.00
26-30 ปี	7	1.70
31-35 ปี	10	2.60
36-40 ปี	7	1.70
รวม	400	100.00
3. นับถือศาสนา		
ศาสนาพุทธ	131	32.70
ศาสนาอิสลาม	265	66.30
ศาสนาคริสต์	4	1.00
รวม	400	100.00
4. จังหวัด		
ปัตตานี	133	33.30
ยะลา	133	33.30
นราธิวาส	134	33.40
รวม	400	100.00

ตารางที่ 4-5 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน (คน) N = 400	ร้อยละ
5. อาชีพ		
นักเรียน, นักศึกษา	320	80.00
รับราชการ	27	6.73
เกษตรกร	18	4.57
รับจ้าง	35	8.70
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-5 พบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 63 เพศชายร้อยละ 37 โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุอยู่ในช่วง 15-19 ปีมีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 79 รองลงมาอายุอยู่ในช่วง 20-25 ปี ร้อยละ 15 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม มากที่สุด ร้อยละ 66.30 รองลงมานับถือศาสนาพุทธร้อยละ 32.70 โดยมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาสร้อยละ 33.30 และมีอาชีพเป็นนักเรียนนักศึกษามากที่สุดร้อยละ 80

ตารางที่ 4-6 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานการณ์ในชุมชน

ข้อมูล	จำนวน (คน) N = 400	ร้อยละ
1. สถานการณ์ในชุมชนที่ใช้ชีวิตอยู่ตามปกติ		
1.1 ความปลอดภัยในชีวิต/ทรัพย์สิน		
มาก	96	24.00
ปานกลาง	286	71.56
น้อย	18	4.44
รวม	400	100.00

ตารางที่ 4-6 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน (คน) N = 400	ร้อยละ
1.2 สถานการณ์ความรุนแรงในชุมชน		
ไม่มี	198	49.42
มี	202	50.58
รวม	400	100.00
1.3 ความร่วมมือของคนในชุมชนต่อกิจกรรมสาธารณะ		
มาก	120	30.00
ปานกลาง	263	65.78
น้อย	17	4.22
รวม	400	100.00
1.4 ความต้องการกิจกรรมกีฬาของเยาวชนในชุมชน		
มาก	262	65.50
ปานกลาง	125	31.36
น้อย	13	3.14
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-6 พบว่า ข้อมูลสถานการณ์ในชุมชนที่ใช้ชีวิตอยู่ตามปกติมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 71.56 โดยที่มีสถานการณ์ความรุนแรงในชุมชนร้อยละ 50.58 สำหรับความร่วมมือของคนในชุมชนต่อกิจกรรมสาธารณะอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 65.78 และความต้องการกิจกรรมกีฬาของเยาวชนในชุมชนอยู่ในระดับมากร้อยละ 65.50

ตารางที่ 4-7 ค่าเฉลี่ยกิจกรรมกีฬาที่ต้องการให้จัดในชุมชน

กิจกรรมกีฬา	\bar{x}	SD	อันดับ	ระดับ
วอลเลย์บอล	3.59	1.01	4	มาก
แบดมินตัน	3.56	1.25	5	มาก
ฟุตบอล	3.81	0.97	2	มาก
ฟุตซอล	4.00	0.84	1	มาก
เปตอง	3.70	0.98	3	มาก
มวยไทย	3.18	1.22	11	ปานกลาง
มวยสากล	3.12	1.25	12	ปานกลาง
ตะกร้อ	3.42	1.22	9	ปานกลาง
เทนนิส	3.54	1.04	8	มาก
เทเบิลเทนนิส	3.55	1.09	6	มาก
เทควันโด	3.55	1.10	7	มาก
ปันจักสีลัต	3.35	1.21	10	ปานกลาง
ฮ็อกกี้	3.02	1.33	13	ปานกลาง
รวม	3.51	1.08		

จากตารางที่ 4-7 พบว่ากิจกรรมกีฬาที่ต้องการให้จัดในชุมชนอยู่ในระดับมาก 5 อันดับแรก มีดังนี้ 1 ฟุตซอลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4 อันดับที่ 2 ฟุตบอลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 อันดับที่ 3 เปตองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 อันดับที่ 4 วอลเลย์บอลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 อันดับที่ 5 แบดมินตันมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58

ข. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา

ตารางที่ 4-8 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา

สภาพแวดล้อมภายนอก	แนวคิดในการปฏิบัติ								
	สถานการณ์ปกติ			สถานการณ์ไม่ปกติ			ความคาดหวัง		
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ
การเมือง									
1. มีการส่งเสริมความสามัคคีของคนในชุมชน โดยใช้กิจกรรมกีฬา	3.27	1.13	ปานกลาง	3.97	1.01	มาก	4.07	1.03	มาก
2. ผู้นำในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมกับการจัดกิจกรรมกีฬา	3.20	1.13	ปานกลาง	3.87	1.00	มาก	4.01	1.06	มาก
3. มีการดูแลความสงบและความปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วม	3.38	1.23	ปานกลาง	3.92	1.01	มาก	4.10	1.01	มาก
4. ผู้นำในท้องถิ่นมีนโยบายเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกีฬา	3.14	1.17	ปานกลาง	3.78	1.02	มาก	3.98	1.07	มาก
เศรษฐกิจ									
1. ในการจัดกิจกรรมกีฬาทำให้มีรายได้ในชุมชนมากขึ้น	3.74	.99	มาก	3.04	1.05	ปานกลาง	3.99	1.05	มาก
2. มีการออกร้านจำหน่ายสินค้ามากขึ้น	3.75	.98	มาก	3.03	1.08	ปานกลาง	3.94	1.01	มาก
3. มีงบประมาณสนับสนุนในการจัดกิจกรรมกีฬามากขึ้น	3.13	1.13	ปานกลาง	3.67	1.01	มาก	4.03	.99	มาก
4. ประชาชนได้ออกมาซื้อสินค้ากีฬามากขึ้น	3.50	1.06	มาก	2.93	1.13	น้อย	3.96	1.02	มาก

ตารางที่ 4-8 (ต่อ)

สภาพแวดล้อมภายนอก	แนวคิดในการปฏิบัติ								
	สถานการณ์ปกติ			สถานการณ์ไม่ปกติ			ความคาดหวัง		
	\bar{x}	SD	ระดับ	\bar{x}	SD	ระดับ	\bar{x}	SD	ระดับ
สังคม									
1. ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬา	3.11	1.13	มาก	3.87	.97	มาก	4.06	.96	มาก
2. สังคมในท้องถิ่นมีความเข้มแข็งมากขึ้น	3.18	1.18	ปานกลาง	3.87	.96	มาก	4.05	.99	มาก
3. คนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคี	3.30	1.14	ปานกลาง	3.92	1.05	มาก	4.10	.99	มาก
เทคโนโลยี									
1. มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬา	3.63	1.07	มาก	2.95	1.14	ปานกลาง	3.98	.99	มาก
2. มีการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการเตรียมนักกีฬา	3.47	1.11	ปานกลาง	2.99	1.18	ปานกลาง	3.89	1.07	มาก

จากตารางที่ 4-8 พบว่าสภาพแวดล้อมทางการบริหารจัดการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในด้านการเมืองมีการดูแลความสงบและความปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วมในสถานการณ์ปกติมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.38 ซึ่งในสถานการณ์ความไม่สงบกับการเมืองมีการส่งเสริมความสามัคคีของคนในชุมชน โดยใช้กิจกรรมกีฬาค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.97 และมีค่าความคาดหวังการมีส่วนร่วมจากการเมืองการปกครองมีการดูแลความสงบและความปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.10 ด้านเศรษฐกิจซึ่งมีการออกร้านจำหน่ายสินค้ามากขึ้นการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.75 ในขณะที่มีสถานการณ์ความไม่สงบด้านเศรษฐกิจมีงบประมาณสนับสนุนในการจัดกิจกรรมกีฬามากขึ้นในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.67 โดยที่มีค่าความคาดหวังให้เศรษฐกิจมีงบประมาณสนับสนุนในการจัดกิจกรรมกีฬามากขึ้นในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.03 ด้านสังคมส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคีในการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 โดยที่ด้านสังคมทำคนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคีในการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ความไม่สงบมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.92 สำหรับค่าความคาดหวังด้านสังคม ทำให้คนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคีในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.10 ด้านเทคโนโลยีมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬาใช้ในสถานการณ์ปกติมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.63 ในขณะที่มีสถานการณ์ความไม่สงบมีการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการเตรียมนักกีฬามาใช้ในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.99 โดยที่มีค่าความคาดหวังในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬาที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.98

ค. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมกีฬา

ตารางที่ 4-9 ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมกีฬา

ประสิทธิผล	ระดับประสิทธิผล								
	สถานการณ์ปกติ			สถานการณ์ไม่ปกติ			ความคาดหวัง		
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ
1. มีการส่งเสริมให้มีจำนวนนักกีฬาในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น	3.25	1.05	ปานกลาง	3.91	.98	มาก	4.09	.96	มาก
2. ประชาชนในชุมชนให้ความสนใจกิจกรรมกีฬามากขึ้น	3.23	1.10	ปานกลาง	3.90	.96	มาก	4.08	.96	มาก
3. ประชาชนในท้องถิ่นได้ลดภาวะวิตกกังวลลง	3.16	1.12	ปานกลาง	3.77	.98	มาก	3.97	1.04	มาก
4. การกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะของการเล่นกีฬา	3.21	1.08	ปานกลาง	3.93	.98	มาก	4.01	1.02	มาก
5. การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคี ความ สามานฉันท์	3.35	1.15	ปานกลาง	4.01	.96	มาก	4.13	.97	มาก
6. ใช้กีฬาเป็นสื่อ สร้างสรรค์สังคม ให้สงบสันติสุข	3.31	1.13	ปานกลาง	3.93	1.00	มาก	4.07	1.01	มาก
7. เชื่อมความสัมพันธ์และลดช่องว่างระหว่างกลไกรัฐกับ ชาวบ้าน	3.26	1.09	ปานกลาง	3.86	.95	มาก	4.02	1.04	มาก
8. การยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตระดับชุมชนและ พัฒนาจังหวัด	3.14	1.13	ปานกลาง	3.80	.98	มาก	3.95	1.02	มาก

ตารางที่ 4-9 (ต่อ)

ประสิทธิผล	ระดับประสิทธิผล								
	สถานการณ์ปกติ			สถานการณ์ไม่ปกติ			ความคาดหวัง		
	\bar{x}	SD	ระดับ	\bar{x}	SD	ระดับ	\bar{x}	SD	ระดับ
9. ส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา	3.29	1.20	ปานกลาง	4.00	.93	มาก	4.12	.99	มาก
10. การจัดให้ถูกต้องตามหลักศาสนา	3.37	1.19	ปานกลาง	3.96	1.02	มาก	4.11	1.02	มาก

จากตารางที่ 4-9 พบว่า ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในสถานการณ์ปกติ การจัดให้ถูกต้องตามหลักศาสนามีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.37 และการยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตระดับชุมชนและพัฒนาจังหวัดมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.14 โดยที่ในสถานการณ์ไม่ปกติการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคี ความสมานฉันท์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.01 และประชาชนในท้องถิ่นได้ลดภาวะวิตกกังวลลงค่าเฉลี่ย ต่ำสุดเท่ากับ 3.77 และความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬาเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคี ความสมานฉันท์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.13 โดยที่การยกระดับรายได้และ คุณภาพชีวิตระดับชุมชนและพัฒนาจังหวัดค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.95

ประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมกีฬา

ตารางที่ 4-10 ประสิทธิภาพขององค์ประกอบการจัดกิจกรรมกีฬา

องค์ประกอบการจัดกิจกรรมกีฬา	ระดับประสิทธิผล								
	สถานการณ์ปกติ			สถานการณ์ไม่ปกติ			ความคาดหวัง		
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ
การวางแผน									
1. การจัดกิจกรรมกีฬามีการวางแผนการจัดล่วงหน้า	2.98	.99	ปานกลาง	3.79	.87	มาก	3.97	.94	มาก
2. มีการประชาสัมพันธ์การจัดกิจกรรมกีฬา	3.04	1.05	ปานกลาง	3.76	.92	มาก	3.86	.99	มาก
3. ส่งเสริมให้คนในชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา	3.16	1.10	ปานกลาง	4.00	.98	มาก	4.03	1.04	มาก
4. มีการจัดกิจกรรมกีฬาที่มีความหลากหลาย	3.02	1.13	ปานกลาง	3.77	1.05	มาก	3.92	1.06	มาก
5. มีการจัดกิจกรรมกีฬาที่ต่อเนื่อง	2.97	1.14	ปานกลาง	3.56	1.11	มาก	3.86	1.06	มาก
6. มีการวางแผนการดูแลความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมกีฬา	3.32	1.24	ปานกลาง	3.88	1.01	มาก	4.14	1.00	มาก
องค์กร									
1. การจัดกิจกรรมกีฬามีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดทุกครั้ง	3.40	1.04	ปานกลาง	3.90	.93	มาก	4.08	.89	มาก
2. มีหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมกีฬาในชุมชน	3.23	1.06	ปานกลาง	3.73	.94	มาก	3.97	.97	มาก
3. มีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬาใน	3.28	1.10	ปานกลาง	3.78	.97	มาก	4.00	.97	มาก
ชุมชน									
4. ผู้นำในชุมชนร่วมรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬาในชุมชน	3.26	1.15	ปานกลาง	3.87	1.02	มาก	3.99	1.04	มาก

ตารางที่ 4-10 (ต่อ)

องค์ประกอบการจัดกิจกรรมกีฬา	ระดับประสิทธิผล								
	สถานการณ์ปกติ			สถานการณ์ไม่ปกติ			ความคาดหวัง		
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ
การปฏิบัติ									
1. ท่านสามารถเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม	3.17	1.08	ปานกลาง	3.96	.91	มาก	4.05	.94	มาก
2. มีการส่งเสริมให้คนในชุมชนได้เข้าร่วมกิจกรรม	3.22	1.14	ปานกลาง	3.88	.96	มาก	4.04	.99	มาก
3. การจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่ขัดกับหลักศาสนา	3.40	1.04	ปานกลาง	4.06	.99	มาก	4.08	1.01	มาก
4. ในการจัดกิจกรรมกีฬาได้ปรับเวลาจัดให้เหมาะสมกับการปฏิบัติศาสนกิจ	3.23	1.06	ปานกลาง	4.02	.97	มาก	4.12	.98	มาก
การประเมิน									
1. มีการประเมินผลการจัดกิจกรรมกีฬาของผู้เข้าร่วมทุกครั้ง	3.28	1.10	ปานกลาง	3.76	.97	มาก	3.89	.98	มาก
2. เมื่อมีการประเมินผลท่านยินดีให้ความร่วมมือในการประเมินผล	3.26	1.15	ปานกลาง	3.96	.92	มาก	3.91	1.00	มาก
3. มีการประเมินประสิทธิผลการจัดกิจกรรมกีฬา	3.17	1.08	ปานกลาง	3.76	.96	มาก	3.93	1.02	มาก
4. มีการประเมินประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมกีฬา	3.22	1.14	ปานกลาง	3.75	1.01	มาก	3.92	1.01	มาก

จากตารางที่ 4-10 พบว่า ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ด้านการวางแผนในสถานการณ์ปกติมีการวางแผนการดูแลความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.32 และในสถานการณ์ไม่ปกติด้านการวางแผนมีการส่งเสริมให้คนในชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.32 โดยความคาดหวังมีการวางแผนการดูแลความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.14 ด้านองค์กรในสถานการณ์ปกติการจัดกิจกรรมกีฬามีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดทุกครั้งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.40 ซึ่งในสถานการณ์ไม่ปกติด้านองค์กรในการจัดกิจกรรมกีฬามีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดทุกครั้งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.90 และความคาดหวังด้านองค์กรในการจัดกิจกรรมกีฬามีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดทุกครั้งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.08 ในการปฏิบัติสถานการณ์ปกติการจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่ขัดกับหลักศาสนามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.40 ซึ่งการปฏิบัติในสถานการณ์ไม่ปกติในการการจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่ขัดกับหลักศาสนามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.06 และความคาดหวังด้านการปฏิบัติในการจัดกิจกรรมกีฬาได้ปรับเวลาจัดให้เหมาะสมกับการปฏิบัติศาสนกิจมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.12 ด้านการประเมินในสถานการณ์ปกติมีการประเมินผลการจัดกิจกรรมกีฬาของผู้เข้าร่วมทุกครั้งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.28 ในสถานการณ์ไม่ปกติเมื่อมีการประเมินผล ท่านยินดีให้ความร่วมมือในการประเมินผลมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.96 และความคาดหวังด้านมีการประเมินประสิทธิผลการจัดกิจกรรมกีฬามีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.93

ง. โครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมภายนอก

ตารางที่ 4-11 ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารกีฬาในสถานการณ์ปกติ

องค์ประกอบของระบบ	องค์ประกอบของการดำเนินงาน			
	การเมือง	เศรษฐกิจ	สังคม	เทคโนโลยี
1. การวางแผน	r = .59** (sig = .00)	r = .49** (sig = .00)	r = .54** (sig = .00)	r = .46** (sig = .00)
2. องค์กร	r = .66** (sig = .00)	r = .53** (sig = .00)	r = .62** (sig = .00)	r = .52** (sig = .00)
3. การปฏิบัติ	r = .69** (sig = .00)	r = .52** (sig = .00)	r = .62** (sig = .00)	r = .43** (sig = .00)

ตารางที่ 4-11 (ต่อ)

องค์ประกอบของระบบ	องค์ประกอบของการดำเนินงาน			
	การเมือง	เศรษฐกิจ	สังคม	เทคโนโลยี
4. การประเมิน	$r = .70^{**}$ (sig = .00)	$r = .51^{**}$ (sig = .00)	$r = .59^{**}$ (sig = .00)	$r = .48^{**}$ (sig = .00)
รวม	.633	.369	.490	.316

จากตารางที่ 4-11 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารกีฬาในสถานการณ์ปกติสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัวโดยทุกตัวแปรที่มีทิศทางเชิงบวกและเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูง ดังนี้ การเมืองกับการประเมิน ($r = .70^{**}$) เศรษฐกิจกับองค์กร ($r = .53^{**}$) สังคมกับองค์กร ($r = .62^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .62^{**}$) เทคโนโลยีกับองค์กร ($r = .52^{**}$)

ตารางที่ 4-12 ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ

องค์ประกอบของระบบ	องค์ประกอบของการดำเนินงาน			
	การเมือง	เศรษฐกิจ	สังคม	เทคโนโลยี
1. การวางแผน	$r = .67^{**}$ (sig = .00)	$r = .60^{**}$ (sig = .00)	$r = .61^{**}$ (sig = .00)	$r = .57^{**}$ (sig = .00)
2. องค์กร	$r = .75^{**}$ (sig = .00)	$r = .67^{**}$ (sig = .00)	$r = .70^{**}$ (sig = .00)	$r = .62^{**}$ (sig = .00)
3. การปฏิบัติ	$r = .76^{**}$ (sig = .00)	$r = .68^{**}$ (sig = .00)	$r = .75^{**}$ (sig = .00)	$r = .64^{**}$ (sig = .00)
4. การประเมิน	$r = .76^{**}$ (sig = .00)	$r = .71^{**}$ (sig = .00)	$r = .69^{**}$ (sig = .00)	$r = .61^{**}$ (sig = .00)
รวม	.713	.587	.635	.490

จากตารางที่ 4-12 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ สรุปว่าในสถานการณ์ไม่ปกติ ตัวแปรทุกตัวมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งมีทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปร เมื่อพิจารณาถึงระดับความสัมพันธ์ พบว่า ตัวแปรที่มีระดับความสัมพันธ์ที่สูง การเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .76^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .76^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .71^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .64^{**}$)

ตารางที่ 4-13 ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารกีฬาใน สถานการณ์ที่คาดหวัง

องค์ประกอบของระบบ	องค์ประกอบของการดำเนินงาน			
	การเมือง	เศรษฐกิจ	สังคม	เทคโนโลยี
1. การวางแผน	$r = .62^{**}$ (sig = .00)	$r = .62^{**}$ (sig = .00)	$r = .57^{**}$ (sig = .00)	$r = .56^{**}$ (sig = .00)
2. องค์กร	$r = .65^{**}$ (sig = .00)	$r = .63^{**}$ (sig = .00)	$r = .61^{**}$ (sig = .00)	$r = .57^{**}$ (sig = .00)
3. การปฏิบัติ	$r = .75^{**}$ (sig = .00)	$r = .68^{**}$ (sig = .00)	$r = .72^{**}$ (sig = .00)	$r = .63^{**}$ (sig = .00)
4. การประเมิน	$r = .75^{**}$ (sig = .00)	$r = .68^{**}$ (sig = .00)	$r = .66^{**}$ (sig = .00)	$r = .59^{**}$ (sig = .00)
รวม	.681	.595	.579	.476

จากตารางที่ 4-13 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ สรุปว่าในสถานการณ์ที่ความคาดหวังตัวแปรทุกตัวมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งมีทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปร เมื่อพิจารณาถึงระดับความสัมพันธ์ พบว่ามีระดับความสัมพันธ์ที่สูง โดยเฉพาะด้านด้านการเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .75^{**}$) เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ ($r = .68^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .68^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .72^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .63^{**}$)

ตารางที่ 4-14 ความสัมพันธ์ภายในระหว่างประสิทธิผลแต่ละด้าน

องค์ประกอบของระบบ	องค์ประกอบของการดำเนินงาน			
	การวางแผน	องค์กร	การปฏิบัติ	การประเมิน
1. การวางแผน	1.00			
2. องค์กร	r = .70** (sig = .00)	1.00		
3. การปฏิบัติ	r = .57** (sig = .00)	r = .67** (sig = .00)	1.00	
4. การประเมิน	r = .59** (sig = .00)	r = .62** (sig = .00)	r = .61** (sig = .00)	1.00

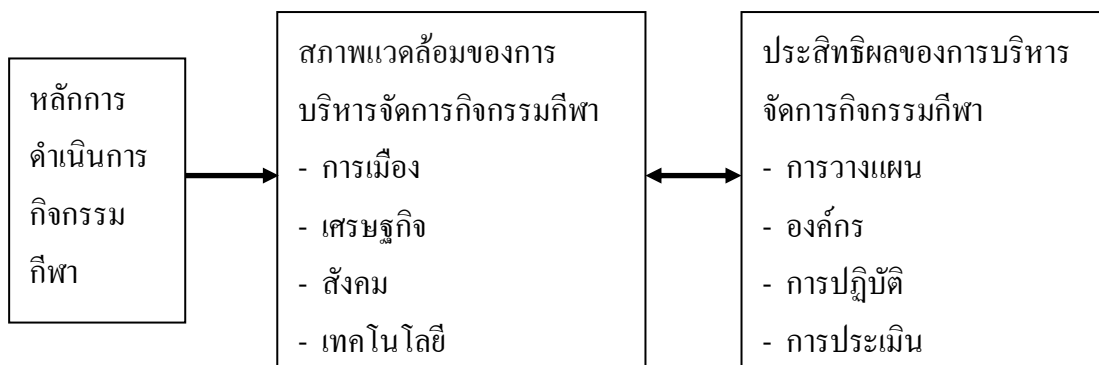
จากตารางที่ 4-14 พบว่า ความสัมพันธ์ภายในระหว่างประสิทธิผลแต่ละด้าน ความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกตัวมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งมีทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปร เมื่อพิจารณาถึงระดับความสัมพันธ์ พบว่า มีระดับความสัมพันธ์ที่สูง โดยเฉพาะการวางแผนกับองค์กร ($r = .70^{**}$) การปฏิบัติกับองค์กร ($r = .67^{**}$) การประเมินกับการปฏิบัติ ($r = .61^{**}$)

ตารางที่ 4-15 ความสัมพันธ์ภายในระหว่างสภาพแวดล้อมทางการบริหารแต่ละด้าน

สภาพแวดล้อมทางการบริหาร	สภาพแวดล้อมทางการบริหาร			
	การเมือง	เศรษฐกิจ	สังคม	เทคโนโลยี
1. การเมือง	1.00			
2. เศรษฐกิจ	r = .61** (sig = .00)	1.00		
3. สังคม	r = .69** (sig = .00)	r = .63** (sig = .00)	1.00	
4. เทคโนโลยี	r = .54** (sig = .00)	r = .68** (sig = .00)	r = .60** (sig = .00)	1.00

จากตารางที่ 4-15 พบว่า ความสัมพันธ์ภายในระหว่างสภาพแวดล้อมทางการบริหาร แต่ละด้านระหว่างตัวแปร 4 ด้านความสัมพันธ์สภาพแวดล้อมทางการบริหารตัวแปรทุกตัวมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งมีทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปร เมื่อพิจารณาถึงระดับความสัมพันธ์ พบว่ามีระดับความสัมพันธ์ที่สูงปานกลาง โดยเฉพาะด้านการเมืองกับสังคม ($r = .69^{**}$) เศรษฐกิจกับเทคโนโลยี ($r = .68^{**}$) สังคมกับเทคโนโลยี ($r = .60^{**}$)

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสภาพแวดล้อมทางการบริหาร และตัวแปรประสิทธิผลของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา สามารถเชื่อมโยงเข้าสู่ระบบการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาในแต่ละด้านดังนี้

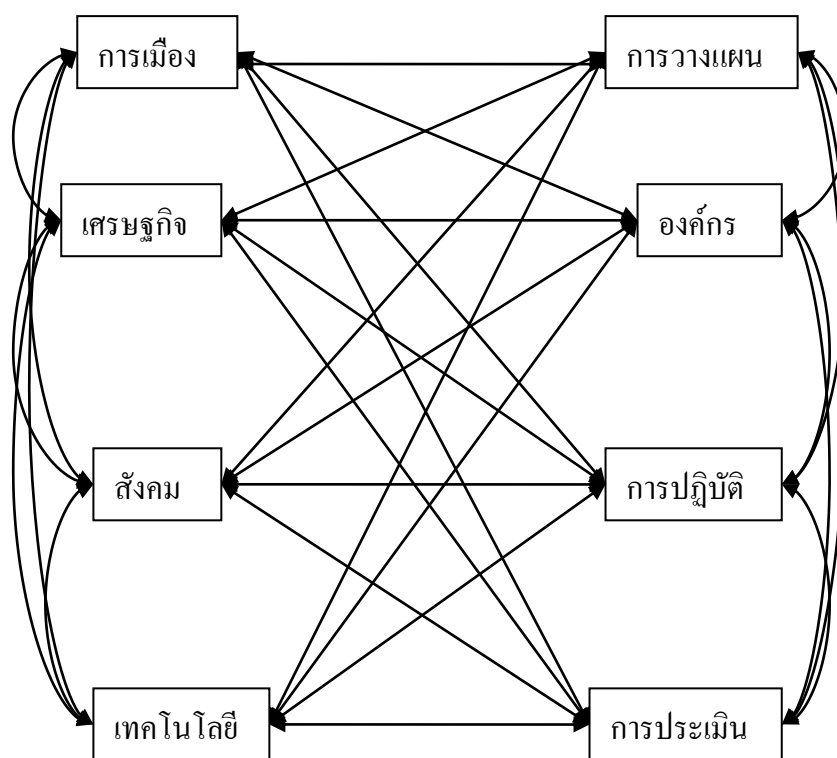
ภาพที่ 4-2 กรอบแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสภาพแวดล้อมทางการบริหาร

ความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหาร

ความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา กับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารการจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งสภาพแวดล้อมทางการบริหาร ตัวแปรการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี กับองค์ประกอบของระบบประกอบด้วยตัวแปร การวางแผน องค์กร การปฏิบัติ และการประเมิน ดังภาพที่ 4-3

สภาวะแวดล้อมทางการบริหาร
จัดการกิจกรรมกีฬา

ประสิทธิผลของการบริหารจัดการ
กิจกรรมกีฬา

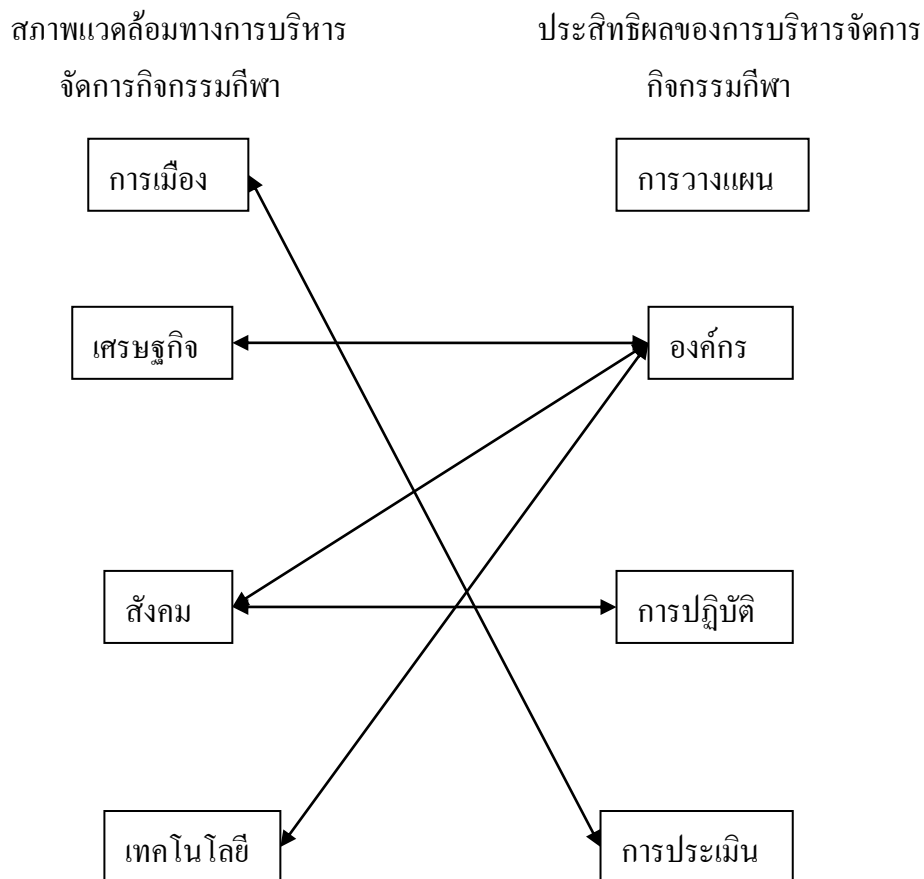

ภาพที่ 4-3 ความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลกับสภาวะแวดล้อมทางการบริหาร

จากภาพที่ 4-3 ความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬากับสภาวะแวดล้อมทางการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา ตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปรทั้งในสถานการณ์ปกติ ในสถานการณ์ไม่ปกติ และความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลกับสภาพแวดล้อมการบริหาร

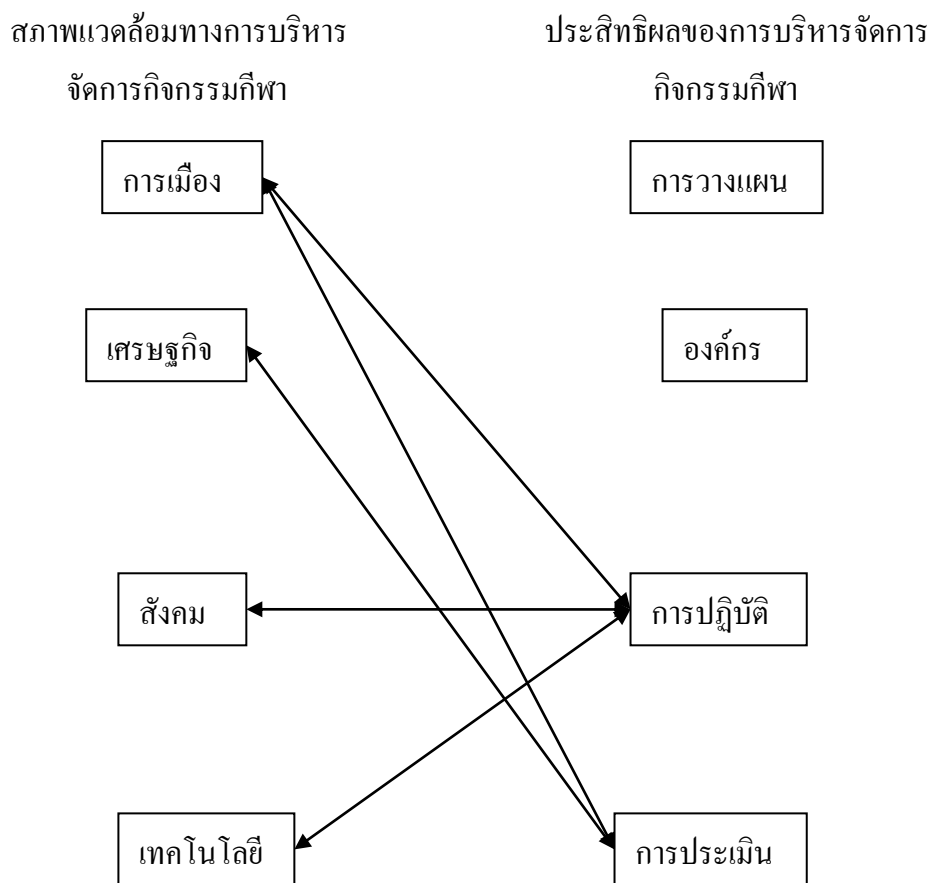
ก. จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ปกติ

ภาพที่ 4-4 จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ปกติ

จากภาพที่ 4-4 โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬากับสภาพแวดล้อมการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติ มีจุดเน้นความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงของตัวแปรในด้านการเมืองกับการประเมิน ($r = .70^{**}$) เศรษฐกิจกับองค์กร ($r = .53^{**}$) สังคมกับองค์กร ($r = .62^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .62^{**}$) เทคโนโลยีกับองค์กร ($r = .62^{**}$)

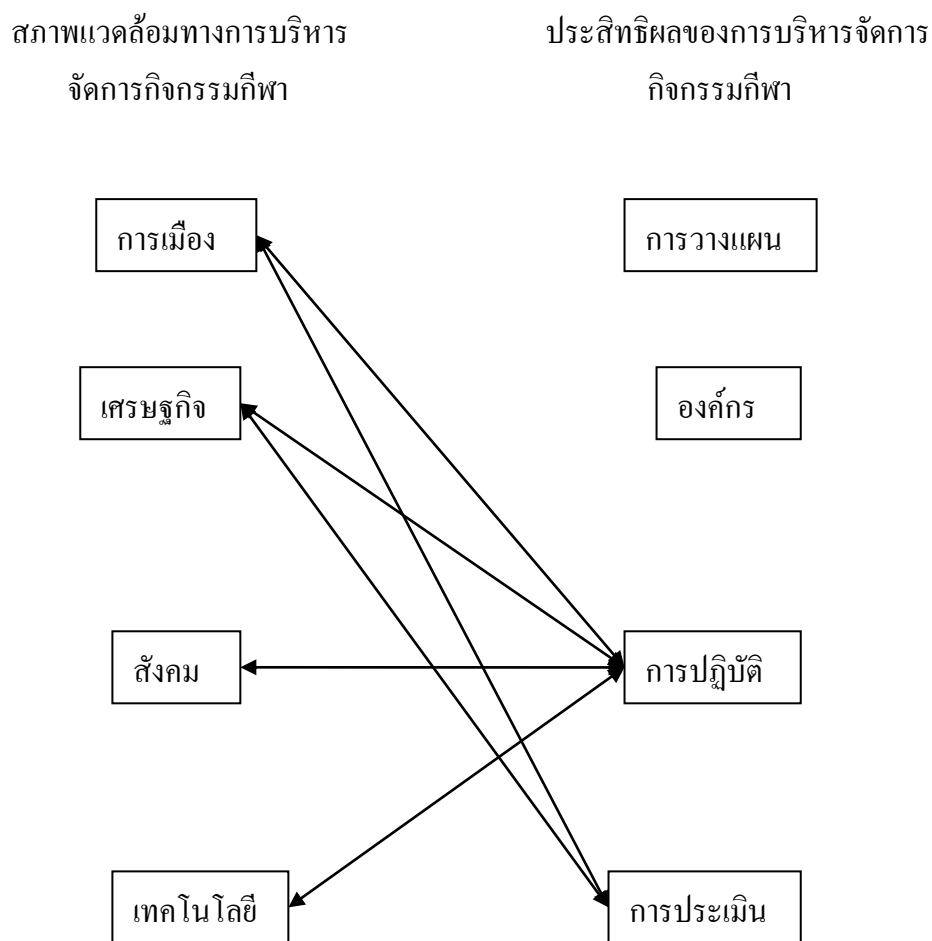
ข. จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ไม่ปกติ

ภาพที่ 4-5 จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ไม่ปกติ

จากภาพที่ 4-5 โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบระหว่างประสิทธิผลของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬากับสภาพแวดล้อมการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ มีจุดเน้นความสัมพันธ์ของตัวแปรมีระดับความสัมพันธ์ที่สูงในด้านการเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .76^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .76^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .71^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .64^{**}$)

ค. จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ที่คาดหวัง

ภาพที่ 4-6 จุดเน้นสภาพแวดล้อมการบริหารในสถานการณ์ที่คาดหวัง

โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬา สำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีจุดเน้นความสัมพันธ์ของความคาดหวังตัวแปรทุกตัว มีความสัมพันธ์ที่สูงของตัวแปรการเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .75^{**}$) เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ ($r = .68^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .68^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .72^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .63^{**}$)

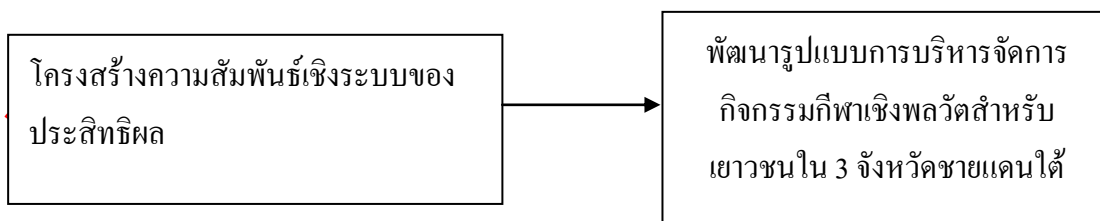
การพัฒนาต้นแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัต

ตารางที่ 4-16 จุดเน้นการพัฒนาต้นแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัต

ความสัมพันธ์	จุดเน้นความสัมพันธ์เชิงพลวัต		
	สถานการณ์ ปกติ	สถานการณ์ไม่ ปกติ	ความ คาดหวัง
ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมการบริหารกับ ประสิทธิผลการจัดกิจกรรมกีฬา			
1. การเมือง-การวางแผน	-	-	-
2. การเมือง-องค์กร	-	-	-
3. การเมือง-การปฏิบัติ	-	✓	✓
4. การเมือง-การประเมิน	✓	✓	✓
5. เศรษฐกิจ-การวางแผน	-	-	-
6. เศรษฐกิจ-องค์กร	✓	-	-
7. เศรษฐกิจ-การปฏิบัติ	-	-	✓
8. เศรษฐกิจ-การประเมิน	-	✓	✓
9. สังคม-การวางแผน	-	-	-
10. สังคม-องค์กร	✓	-	-
11. สังคม-การปฏิบัติ	✓	✓	✓
12. สังคม-การประเมิน	-	-	-
13. เทคโนโลยี-การวางแผน	-	-	-
14. เทคโนโลยี-องค์กร	✓	-	-
15. เทคโนโลยี-การปฏิบัติ	-	✓	✓
16. เทคโนโลยี-การประเมิน	-	-	-
หมายเหตุ ✓ หมายถึง มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสูง			

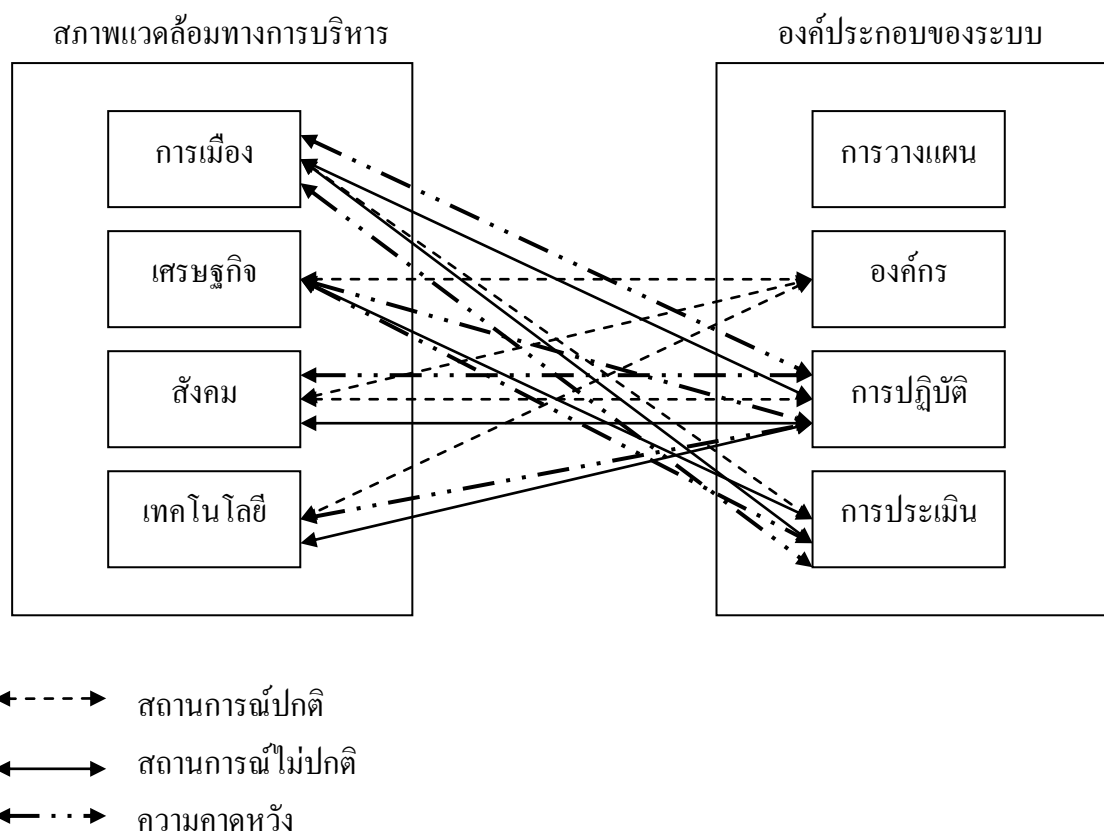
ตามกรอบแนวคิดของการวิจัยในการศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของ
ประสิทธิผล โดยนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ตัวแปรสภาพแวดล้อมทางการบริหาร และตัวแปร
ประสิทธิผลของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาที่มีความสัมพันธ์กันสูงในทุกตัวแปร นำมากำหนด
เป็น โครงสร้างจุดเน้นความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลและพัฒนาเป็นต้นแบบการบริหาร

จัดการกิจกรรมกีฬาเชิงพลวัตสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ดังภาพที่ 4-7

ภาพที่ 4-7 กรอบแนวคิดโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผล

ต้นแบบจุดเน้นการบริหารจัดการเชิงพลวัต

ภาพที่ 4-8 ต้นแบบจุดเน้นการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬา

ต้นแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีจุดเน้น ดังนี้

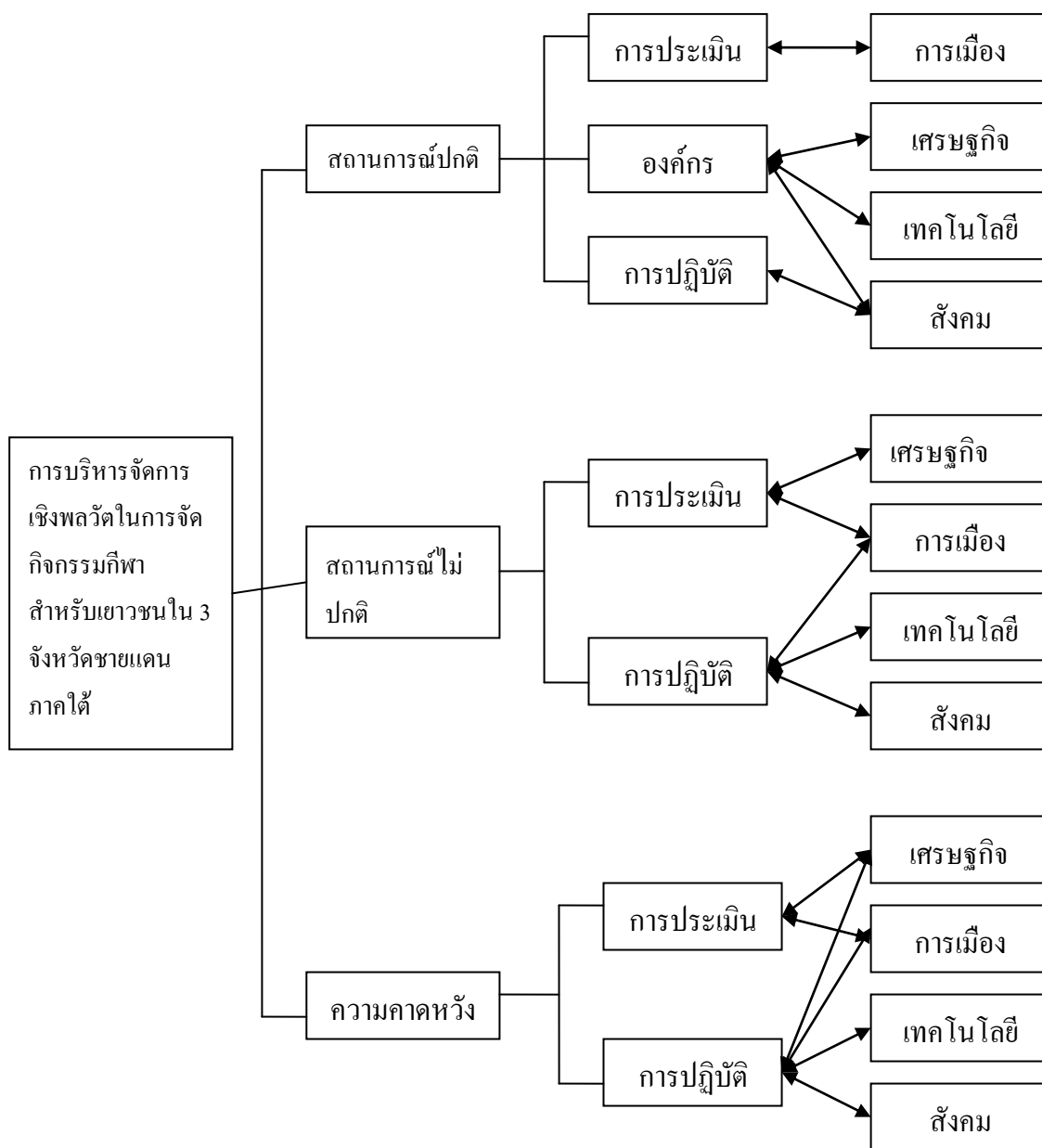
1. การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติพบว่า การดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่ด้านองค์กรมมากที่สุด โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ ด้านการเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับองค์กร สังคมกับองค์กร สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับองค์กร

2. การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ พบว่าการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติมากที่สุดและเพิ่มความเข้มข้นในการปฏิบัติมากขึ้นกว่าในสถานการณ์ปกติ โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปรดังนี้ ด้านการเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการประเมิน สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ

3. ความคาดหวังการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาการดำเนินการจะมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติมากที่สุด โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ การเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ เศรษฐกิจกับการประเมินสังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อรูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

โดยมีจุดเน้นดังนี้

ภาพที่ 4-9 รูปแบบการจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาสร้างรูปแบบการจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้ได้โครงสร้างความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของปรากฏการณ์นั้น ๆ ซึ่งรูปแบบที่ใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬาประกอบด้วย รูปแบบที่ใช้ในสถานการณ์ปกติ ในสถานการณ์ไม่ปกติ และความคาดหวังในการจัด

กิจกรรมกีฬา โดยการวิพากษ์รูปแบบในการจัดกิจกรรมกีฬา ในสถานการณ์ต่าง ๆ จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 01 การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดปัตตานี อายุ 47 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา มา 2 จังหวัด รับราชการ มา 20 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 02 ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาและสุขภาพ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อายุ 46 ปี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา มา 2 วาระ รับราชการมา 20 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 03 หัวหน้างานกีฬาและนันทนาการกองการศึกษา เทศบาลเมืองปัตตานี อายุ 50 ปี มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา มา 15 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 04 ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดปัตตานี อายุ 43 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา มา 2 จังหวัด รับราชการมา 21 ปี

ผู้ให้ข้อมูล รหัส 05 ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดยะลา อายุ 48 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารการกีฬา มา 2 จังหวัด รับราชการมา 21 ปี

สรุปการวิพากษ์รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

การวิพากษ์รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน มีความเห็นด้วยกับรูปแบบในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนและสามารถนำไปใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ดังตัวอย่างคำพูด

“เห็นด้วยกับรูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาทั้ง 3 รูปแบบ”

รหัส 01, 03

“สามารถนำมาใช้กับการจัดการกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัด”

รหัส 02, 04

“เป็นวิธีการจัดกิจกรรมกีฬาที่เหมาะสมกับสภาพของพื้นที่”

รหัส 05

รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ่ปกติ

รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ่ปกติโดยรัฐบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำท้องถิ่น มีนโยบายส่งเสริมกีฬาอย่างต่อเนื่อง จะต้องดำเนินตามนโยบายโดยมีรูปแบบที่ชัดเจน โดยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม ดังตัวอย่างคำพูด

“ผู้นำท้องถิ่นควรมีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมการออกกำลังกาย ประกอบกิจกรรมนันทนาการจนเป็นวิถีชีวิตประจำวัน ส่งเสริมองค์ความรู้บุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และบุคลากรทางการกีฬาทุกภาคส่วน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรม”

รหัส 01

“สร้างระบบการจัดการกิจกรรมกีฬาให้มีความชัดเจนใน 3 จังหวัดและใช้ระบบสื่อสารเพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมให้สังคมได้รับทราบ”

รหัส 02

“ให้ดำเนินไปตามแผนงาน/ โครงการประจำปี ตามที่ได้รับอนุมัติงบประมาณ”

รหัส 03

“รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ่ปกติ หน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องดำเนินตามนโยบายโดยมีรูปแบบที่ชัดเจน โดยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม โดยมุ่งเน้นไปยังกลุ่มเป้าหมาย เพื่อที่จะได้รับผลการจัดกิจกรรมที่ดีต่อไป ควรนำสิ่งใหม่ ๆ ที่ยังไม่เกิดกับชุมชนนำมาเสนอให้ได้รับความรู้ เพื่อที่จะได้ให้กลุ่มเป้าหมายกับการจัดกิจกรรมต่อไป”

รหัส 04

“รัฐต้องมีนโยบายส่งเสริมกีฬาอย่างต่อเนื่อง โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีแผนงาน การพัฒนากีฬาอย่างต่อเนื่อง และบูรณาการกับทุกภาคส่วน และสามารถของบประมาณจากรัฐโดยตรง”

รหัส 05

รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ่ไม่ปกติ

รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ่ไม่ปกติใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานโดยองค์กรส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการสร้างกิจกรรมกีฬาและบูรณาการร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องด้านกีฬาและมีการจัดทำแผนงาน โครงการเพื่อลดความซับซ้อน และสร้างทัศนคติให้ประชาชน โดยใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหา ความมั่นคง ส่งเสริมให้เกิดความรัก ความสามัคคี ดังตัวอย่างคำพูด

“สร้างนวัตกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน สามารถให้คำปรึกษา แนะนำกิจกรรมต่าง ๆ ทางการศึกษา ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมและเผยแพร่การเล่นพื้นเมืองและกีฬาท้องถิ่น มีคู่มือ เอกสารและสื่อด้านการศึกษา ที่ทันสมัย สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง หรือนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเพียงพอและมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดี”

รหัส 01

“องค์กรส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการสร้างกิจกรรมกีฬา และสร้างทัศนคติให้ประชาชนรักกีฬา ทำให้เกิดการสร้างงานในชุมชน และก่อให้เกิดการเชื่อมโยงกับกิจกรรมอื่น ๆ และพัฒนาคุณภาพชีวิต สร้างความสุขของคนในชุมชน”

รหัส 02

“หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องด้านกีฬา ควรมีการบูรณาการ และมีการจัดทำแผนงาน โครงการเพื่อลดความซ้ำซ้อน โดยใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหา ความมั่นคง ส่งเสริมให้เกิดความรัก ความสามัคคี ความมีระเบียบวินัย สุขภาพแข็งแรงห่างไกลยาเสพติด การจัดกิจกรรมกีฬาส่งเสริม ให้มีการจับจ่ายใช้สอยมีการกระจายรายได้ และมีการท่องเที่ยวก็จะทำให้เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ ดำเนินการไปตามแผนงาน และหาวิธีการขอสนับสนุนเพิ่มเติมจากภาครัฐ/เอกชน เพื่อเข้าร่วมส่งเสริมให้มีกิจกรรมกีฬาให้กับเยาวชนอย่างต่อเนื่อง”

รหัส 03

“รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ หน่วยงานหรือผู้รับผิดชอบต้องดำเนินการตามนโยบาย โดยมีรูปแบบการจัดกิจกรรมแบบมีส่วนร่วมกับชุมชน โดยใช้รูปแบบการทำงานเป็นกลุ่ม และเน้นการบริหารจัดการ โดยให้ทุกกลุ่มเสนอแนะรูปแบบ และปัญหาของกลุ่มด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์ผลสรุปโดยยึดกลุ่มเป้าหมายเป็นหลักเพื่อให้เกิดสมดุลต่อการจัดกิจกรรม และเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบในด้านต่าง ๆ”

รหัส 04

“รัฐต้องมีนโยบายส่งเสริมกีฬาเป็นกรณีพิเศษ โดยใช้กีฬาเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ปัญหา ในความไม่สงบในพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นชุมชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนากีฬา ในพื้นที่ 3 จชต. ได้แบ่งพื้นที่การพัฒนาเป็น 3 ระดับ 1. ต้องเสริมสร้างความมั่นคง (สีส้ม) 2. ต้องเร่งพัฒนา (สีเหลือง) 3. ตัดเสริมสร้างพัฒนา (สีเขียว) สำหรับกลุ่มเป้าหมาย คือ 1. ประชาชนทั่วไป 2. ผู้ได้รับผลกระทบ 3. องค์กรสถาบันที่สนับสนุนความรุนแรง 4. กลุ่มเสี่ยงต่อการถูกชักนำ 5. แนวร่วม 6. กลุ่มก่อเหตุรุนแรง ในการใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาคความไม่สงบ ควรใช้

หน่วยงานให้เหมาะสม เช่น พื้นที่สี่สัปดาห์ต้องเสริมสร้างความมั่นคงต้องมอบภารกิจให้ทหารเป็นผู้จัดกิจกรรมกีฬา”

รหัส 05

รูปแบบความคาดหวังการจัดกิจกรรมกีฬา

ความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้นำชุมชนและผู้บริหารองค์กรในพื้นที่เห็นความสำคัญของกิจกรรมกีฬา ประสานงาน ขอความร่วมมือองค์กรภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นเครือข่ายในการดำเนินงานด้านการกีฬาและการพัฒนาบุคลากรด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การจัดกิจกรรมกีฬาเป็นการส่งเสริมให้เกิดความรัก ความสามัคคี ความมีระเบียบวินัย สุขภาพแข็งแรงห่างไกลยาเสพติด และส่งเสริมให้มีการจับจ่ายใช้สอยมีการกระจายรายได้ และมีการท่องเที่ยวก็จะทำให้เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ โดยการประชาสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมให้มีการพัฒนากีฬาอย่างต่อเนื่องในระดับกีฬาพื้นบ้าน กีฬามวลชน กีฬาเพื่อความเป็น และกีฬาอาชีพ โดยใช้วิทยาศาสตร์ด้านการกีฬามาช่วยในการส่งเสริมและพัฒนากีฬา ดังตัวอย่างคำพูด

“ประสานงาน ขอความร่วมมือองค์กรภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นเครือข่ายในการดำเนินงานด้านการกีฬาและการพัฒนาบุคลากรด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพของเยาวชนและการเตรียมความพร้อมของนักกีฬาแต่ละประเภท ส่งเสริมการจัดการแข่งขันที่เป็นอัตลักษณ์ของท้องถิ่นอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี ส่งเสริมบุคลากรที่เป็นผู้นำ ด้านพลศึกษา สุขภาพ กีฬา นันทนาการ ที่มีคุณภาพมาตรฐานเพียงพอต่อคนในชุมชนท้องถิ่น”

รหัส 01

“ผู้นำชุมชนและผู้บริหารองค์กรในพื้นที่เห็นความสำคัญของกิจกรรมกีฬาเป็นกิจกรรมเชื่อมโยงการขับเคลื่อนของกิจกรรมอื่น ๆ ของชุมชน และความร่วมมือของบริษัท/ร้านค้า/พ่อค้าประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมกีฬา พัฒนา สถานกีฬา เพื่อกระตุ้นให้มีกิจกรรมกีฬานิตต่าง ๆ ส่งเสริม การให้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาแก่เจ้าหน้าที่ และนักกีฬา เป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นจากการจัดการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง”

รหัส 02

“เยาวชน ประชาชน ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีพฤติกรรมทางบวกต่อกิจกรรมกีฬา และส่งเสริมให้เยาวชนที่มีความสามารถทางด้านกีฬา เพื่อพัฒนาเข้าสู่กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และให้เป็นแบบอย่างต่อเยาวชนทั่วไป สนับสนุนและส่งเสริมให้กับเยาวชนที่มีความถนัดและสนใจกีฬา ดังนี้ จัดให้ทุนการศึกษา จัดหาสถานที่ศึกษา ที่พัก สถานที่ฝึกซ้อม โกล์ช ฯลฯ”

รหัส 03

“รูปแบบความคาดหวังการจัดกิจกรรมกีฬา เพื่อให้เกิดสมดุลของการจัดกิจกรรมควรรนำรูปแบบที่เกิดประโยชน์กับชุมชนมาเสนอให้ผู้มีส่วนร่วมได้รับทราบกับความเป็นมา และสิ่งที่จะพัฒนาชุมชนของเขา และเพื่อให้เกิดการจัดกิจกรรมที่จะพัฒนาต่อไปควรรหาผู้ที่มีความรู้ด้านกีฬาให้ความช่วยเหลือแนะนำ และสนับสนุนด้านกีฬา เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงรูปแบบของการจัดกิจกรรมให้ทันสมัย และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น”

รหัส 04

“หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และมีภารกิจด้านกีฬา ควรมีการบูรณาการ และมีการจัดทำแบบแผนงาน โครงการเพื่อลดความซ้ำซ้อนส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง ใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหา ความมั่นคง ส่งเสริมให้เกิดความรัก ความสามัคคี ความมีระเบียบวินัย สุขภาพแข็งแรง ห่างไกลยาเสพติด การจัดกิจกรรมกีฬาส่งเสริม ให้มีการจับจ่ายใช้สอยมีการกระจายรายได้ และมีการท่องเที่ยวที่จะทำให้เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ ต้องมีการประชาสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมให้มีการพัฒนากีฬาอย่างต่อเนื่องในระดับกีฬาพื้นบ้าน กีฬามวลชน กีฬาเพื่อความเป็น และกีฬาอาชีพ โดยใช้วิทยาศาสตร์ด้านการกีฬามาช่วยในการส่งเสริม และพัฒนา กีฬา ควรมีการวัด และประเมินผลสัมฤทธิ์ในการจัดกิจกรรมกีฬาทุกครั้ง”

รหัส 05

สรุป รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน มีความเห็นด้วยกับรูปแบบในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนและสามารถนำไปใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ กับการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติโดยรัฐบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้นำท้องถิ่น มีนโยบายส่งเสริมกีฬาอย่างต่อเนื่องจะต้องดำเนินตามนโยบายโดยมีรูปแบบที่ชัดเจน สำหรับการจัดการกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติองค์กรส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการสร้างกิจกรรมกีฬาและบูรณาการร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องด้านกีฬาและมีการจัดทำแผนงาน โครงการเพื่อลดความซ้ำซ้อน และสร้างทัศนคติให้ประชาชน โดยใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหา ความมั่นคง ส่งเสริมให้เกิดความรัก ความสามัคคี และความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนเป็นการส่งเสริมให้เกิดความรัก ความสามัคคี ความมีระเบียบวินัย สุขภาพแข็งแรงห่างไกลยาเสพติด และส่งเสริมให้มีการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ โดยการประชาสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมให้มีการพัฒนากีฬาอย่างต่อเนื่องในระดับกีฬาพื้นบ้าน กีฬามวลชน กีฬาเพื่อความเป็น และกีฬาอาชีพ โดยใช้วิทยาศาสตร์ด้านการกีฬามาช่วยในการส่งเสริม และพัฒนา กีฬา

วิธีการนำรูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปใช้ดังนี้

1. รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติ

ในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในสถานการณ์ปกติ การดำเนินงานการจัด โดยหน่วยงานภาครัฐ เริ่มดำเนินการบริหารจัดการในการจัดการกิจกรรมกีฬา จากกระบวนการวางแผนขององค์กรผู้รับผิดชอบหน้าที่ต่าง ๆ การดำเนินการปฏิบัติในการจัดกิจกรรมกีฬา และการประเมินการจัดกิจกรรม ในการจัดการในสถานการณ์ปกติจะดำเนินการ ดังนี้

1. การบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาจากการวางแผนในการจัดกิจกรรมกีฬาตามแผนที่ได้กำหนดไว้ในแผนยุทธศาสตร์หรือปฏิทินการจัดกิจกรรมกีฬา

2. องค์กรที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬาจะเป็นหน่วยงานภาครัฐที่ปฏิบัติงานด้านการกีฬาเป็นผู้รับผิดชอบหลัก ซึ่งจะจัดกิจกรรมกีฬาตามนโยบายและดำเนินการทางด้านงบประมาณที่ใช้ในการจัดการแข่งขันและกระตุ้นให้เกิดการหมุนเวียนทางด้านเศรษฐกิจในชุมชน หรือพื้นที่ที่จัดกิจกรรมด้วยการส่งเสริมให้มีการจัดร้านค้าเพื่อจำหน่ายสินค้าที่ก่อให้เกิดรายได้กับคนในท้องถิ่นและส่งเสริมประชาชนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬา และส่งเสริมให้สังคมในท้องถิ่นมีความเข้มแข็งมากขึ้น

ในการจัดการทางด้านเทคโนโลยีทางการกีฬานำมาใช้ในการจัดการแข่งขันรวมถึงเทคโนโลยีด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการแข่งขัน องค์กรที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬาจะเป็นผู้ดำเนินการจัดหาใช้ในการจัดการแข่งขัน

3. การปฏิบัติในการจัดกิจกรรมกีฬาที่ทุกคนเข้าร่วมได้ไม่ขัดกับหลักศาสนา ในการจัดกิจกรรมกีฬาได้ปรับเวลาจัดให้เหมาะสมกับเวลาในการปฏิบัติศาสนกิจ และคนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคีมีความเข้มแข็งมากขึ้น

4. การประเมินสภาพของการจัดกิจกรรมกีฬาโดยผู้นำในท้องถิ่น ในด้านการส่งเสริมความสามัคคีของคนในชุมชน การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดกิจกรรมกีฬาทุกครั้ง

2. รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ

ในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในสถานการณ์ไม่ปกติ การดำเนินงานการจัด โดย เริ่มดำเนินการจากการบริหารจัดการในการจัดการกิจกรรมกีฬาด้วยกระบวนการวางแผนในการจัดกิจกรรมกีฬา โดยองค์กรผู้รับผิดชอบหน้าที่ต่าง ๆ ดำเนินการปฏิบัติการในการจัดกิจกรรมกีฬา และการประเมินการจัดกิจกรรม ในการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติจะดำเนินการ ดังนี้

1. การบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาจากการวางแผนการจัดการกิจกรรมกีฬา ในการปฏิบัติการจัดการกิจกรรมกีฬาจะดำเนินการจัดโดยนักการเมืองในท้องถิ่นหรือผู้นำในท้องถิ่น โดยใช้งบประมาณของท้องถิ่น ที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ และเอกชนในการจัดการกิจกรรมกีฬา

ในการปฏิบัติการจัดการกิจกรรมกีฬา จะจัดชนิดกีฬาที่ทุกคนเข้าร่วมได้ไม่ขัดกับหลักศาสนา และในการจัดการกิจกรรมกีฬาปรับเวลาจัดให้เหมาะสมกับเวลาในการปฏิบัติศาสนกิจ

2. ในขณะที่มีการจัดการแข่งขันผู้นำในท้องถิ่นมีการประเมินสถานการณ์ความไม่สงบ และการดูแลความปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วมที่มีการวางแผนรักษาความปลอดภัยที่มีระบบมากขึ้น โดยการทำงานร่วมกับหน่วยงานของทหารหรือตำรวจในพื้นที่ ซึ่งจะแตกต่างกับสถานการณ์ปกติ การประเมินจะประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดการกิจกรรมกีฬา

3. จัดหางบประมาณที่ใช้ในการจัดการกิจกรรมกีฬาให้เพียงพอ และสามารถจัดการกิจกรรมกีฬาได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นทุกคนในชุมชนออกมามีส่วนร่วมกับการจัดการกิจกรรม และก่อให้เกิดการหมุนเวียนทางด้านเศรษฐกิจในชุมชนหรือพื้นที่ที่จัดการกิจกรรม และการส่งเสริมให้มีการจัดร้านค้าเพื่อจำหน่ายสินค้าที่ก่อให้เกิดรายได้กับคนในท้องถิ่น

4. จัดหาเทคโนโลยีทางการกีฬาและอุปกรณ์ที่นำมาใช้ในการจัดการแข่งขันให้เพียงพอ รวมถึงบุคลากรทางการกีฬาที่มาช่วยในการดำเนินการจัดการแข่งขัน รวมถึงเทคโนโลยีด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาที่นำมาใช้ในการเตรียมความพร้อมทางด้านสมรรถนะของเยาวชนในท้องถิ่น และประชาชนทั่วไป

5. การปฏิบัติในการจัดการกิจกรรมกีฬาที่ทุกคนเข้าร่วมได้และเชิญผู้นำในท้องถิ่น และผู้นำศาสนา เข้ามามีส่วนร่วมกับการจัดการกิจกรรมกีฬา และกิจกรรมกีฬาที่จัดไม่ขัดกับหลักปฏิบัติทางศาสนา ในการจัดการกิจกรรมกีฬาได้ปรับเวลาจัดให้เหมาะสมกับเวลาในการปฏิบัติศาสนกิจ และคนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคีและชุมชนมีความเข้มแข็งมากขึ้น

3. รูปแบบในความคาดหวังการจัดการจัดการกิจกรรมกีฬา

ในการจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในสถานการณ์ที่คาดหวัง การดำเนินงานการจัด โดย เริ่มจากการบริหารจัดการในการจัดการกิจกรรมกีฬาจากกระบวนการวางแผนในการจัดการกิจกรรมกีฬา องค์กรผู้รับผิดชอบหน้าที่ต่าง ๆ การดำเนินการปฏิบัติการในการจัดการกิจกรรมกีฬา และการประเมินการจัดการกิจกรรม ในการจัดการในสถานการณ์ที่คาดหวังกับการจัดการกิจกรรมกีฬาจะมีวิธีดำเนินการเหมือนกับการจัดการในสถานการณ์ไม่ปกติ ทุกวิธีการ และเพิ่มการดำเนินการปฏิบัติของผู้นำในท้องถิ่นหรือผู้นำในชุมชนเป็นผู้ที่รับผิดชอบกับการจัดการกิจกรรมเนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนและเข้าใจวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และพัฒนารูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ตามขั้นตอน ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

สามารถสรุปผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ดังนี้

1. สภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จัดตามแผนยุทธศาสตร์และนโยบายของผู้บริหารในท้องถิ่น การจัดกิจกรรมกีฬาไม่มีความต่อเนื่อง และไม่กระตุ้นให้เกิดรายได้จากการจัดกิจกรรมกีฬา เทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการแข่งขันและวิทยาศาสตร์การกีฬานำมาใช้น้อยมากในการจัดกิจกรรมกีฬา

2. โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของสภาพแวดล้อมการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬากับประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในสถานการณ์ปกติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ทุกตัวแปร โดยมีทิศทางเชิงบวกและความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางของตัวแปรในด้านการเมืองกับการประเมิน ($r = .70^{**}$) เศรษฐกิจกับองค์กร ($r = .53^{**}$) สังคมกับองค์กร ($r = .62^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .62^{**}$) เทคโนโลยีกับองค์กร ($r = .62^{**}$) ในสถานการณ์ไม่ปกติตัวแปรทุกตัวมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งมีทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปร มีระดับความสัมพันธ์ที่สูงด้านการเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .76^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .76^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .71^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .64^{**}$) และความคาดหวังตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์ทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปรและมีระดับความสัมพันธ์ที่สูงของตัวแปรการเมืองกับการปฏิบัติ ($r = .75^{**}$) การเมืองกับการประเมิน ($r = .75^{**}$) เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ ($r = .68^{**}$) เศรษฐกิจกับการประเมิน ($r = .68^{**}$) สังคมกับการปฏิบัติ ($r = .72^{**}$) เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ ($r = .63^{**}$)

3. พัฒนารูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลมีรูปแบบ ดังนี้

1. การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติ พบว่าการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่ด้านองค์กรรมมากที่สุด โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ ด้านการเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับองค์กร สังคมกับองค์กร สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับองค์กร

2. การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ พบว่าการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติมากที่สุดและเพิ่มความเข้มข้นในการปฏิบัติมากขึ้นกว่าในสถานการณ์ปกติ โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปรดังนี้ ด้านการเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการประเมิน สังคมกับปฏิบัติ เทคโนโลยีกับปฏิบัติ

3. ความคาดหวังการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาการดำเนินการจะมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติมากที่สุด โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ การเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ เศรษฐกิจกับการประเมิน สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. สภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ทั้งนี้เนื่องมาจากการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้มีการจัดกิจกรรมกีฬาตามนโยบายและแผนงานของท้องถิ่น โดยหน่วยงานของการกีฬาประจำจังหวัด และสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้จัดตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัด โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์และลดช่องว่างระหว่างกลไกของรัฐกับชาวบ้าน และใช้กีฬาเป็นสื่อ สร้างสรรค์สังคม ให้สงบสันติสุข ซึ่งสอดคล้องกับองค์การสหประชาชาติ (United Nation, 2005) ได้นำกีฬามาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะช่วยลดความขัดแย้งในสังคม และเป็นวิถีทางที่จะก่อให้เกิดความสงบจากภาวะสงครามได้ ซึ่งกีฬาเป็นภาษาที่คนทั่วโลกรู้จักและเข้าใจได้ง่าย กีฬาที่องค์การสหประชาชาติใช้ในการแก้ไขสถานการณ์ในเยาวชนและการพัฒนาเยาวชนให้เปลี่ยนแปลงแนวคิดที่หลงผิดและการสร้างความรุนแรง โดยการสร้างความสามัคคีด้วยกิจกรรมกีฬา และสอดคล้องกับชาญชัย อินทรประวัตติ (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กีฬาฟุตบอลเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติ ของเยาวชนไทยมุสลิม ในจังหวัดชายแดนใต้ ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติของ

เยาวชนไทยมุสลิมที่เข้าร่วมโครงการกีฬาฟุตบอลเพื่อบูรณาการทางสังคม โดยมีเพื่อนร่วมโครงการเป็นผู้นับถือศาสนาอิสลามด้วยกัน เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 และในการจัดกิจกรรมกีฬาเป็นการกระตุ้นให้คนในชุมชนออกมาร่วมกิจกรรมเพิ่มขึ้น ซึ่งผู้นำในชุมชนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมและการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา โดยผู้นำทางศาสนาเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลที่ถูกต้องในการปฏิบัติตามหลักของศาสนากับวัฒนธรรมและไม่จัดกิจกรรมกีฬาในช่วงที่มีการถือศีลอด และหลีกเลี่ยงช่วงเวลาการปฏิบัติศาสนกิจ การจัดกิจกรรมกีฬาควรประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจเรื่องกีฬากับความเชื่อทางศาสนาอิสลามกับการออกกำลังกาย กิจกรรมที่เป็นวัฒนธรรมท้องถิ่น และกีฬาที่อยู่ในบทบัญญัติของศาสนา โดยการจัดกีฬาสากลและกิจกรรมกีฬาพื้นบ้านที่เป็นที่นิยม เช่น ฟุตบอล ฟุตซอล และ ปั่นจักสีลัด สำหรับเยาวชนที่นับถือศาสนาอิสลามจะปฏิบัติตามคำสอนอย่างเคร่งครัด ดังนั้นในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาจะต้องหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่เข้าข่ายการพนันและเดิมพันเช่น กีฬามวยสากลและมวยไทย ทั้งนี้เพราะกีฬาเหล่านี้เป็นกีฬาที่แฝงไปด้วยอันตรายซึ่งอาจนำมาสู่ความสูญเสียแก่ตัวผู้เล่นดังมีหลักฐานทั้งจากอัลกุรอานและจากอัลหะดีษที่ห้ามการทำอันตรายแก่ตนเองและผู้อื่น และไม่เชียร์หรือเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องห้ามในศาสนาอิสลาม สำหรับการแต่งกายของเยาวชนที่นับถือศาสนาอิสลามผู้หญิงจะต้องใส่ชุดที่ปกปิดร่างกายทุกส่วน สำหรับการแต่งกายของผู้ชายในการเล่นกีฬา ซึ่งในวิธีปฏิบัติที่เยาวชนผู้ชายมุสลิมจะต้องใส่กางเกงที่ปิดถึงข้อเข่า และพึงหลีกเลี่ยงการเล่นกีฬาที่มีประวัติเกี่ยวกับความเชื่อหรือพิธีกรรมของศาสนาอื่น ซึ่งวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมความเชื่อ ความศรัทธา วิธีคิด ภูมิปัญญาและลักษณะเฉพาะของความเป็นท้องถิ่นนั้น ๆ วัฒนธรรมมุสลิมใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีทั้งความเป็นลักษณะเฉพาะท้องถิ่น คือ มีเฉพาะที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เท่านั้น และมีวัฒนธรรมที่เป็นลักษณะร่วมของวัฒนธรรมสากล วัฒนธรรมในพื้นที่แห่งนี้ ถูกผลิตและแสดงมาในลักษณะของ ภาษา ศาสนา กติกาการอยู่ร่วมกัน การดำเนินชีวิต อาชีพ การศึกษา อาหาร การละเล่น ศิลปะ ประเพณี วรรณคดี ประดิษฐ์กรรมและการปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ ทางสังคม

สำหรับการจัดกิจกรรมกีฬาในปัจจุบันจากการวิเคราะห์ในส่วนของเศรษฐกิจกับการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ยังไม่กระตุ้นการส่งเสริมการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ เนื่องจากในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการออกร้านจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ น้อย และผู้ที่มาร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬามีจำนวนน้อยเนื่องจากมีความวิตกกังวลกับสถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทำให้การใช้จ่ายในการเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมกีฬาน้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของคณะกรรมการการกีฬาพหุสภาเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2552 ได้มีบทสรุปส่วนหนึ่งว่า “ในโลกสมัยใหม่ ประเทศมหาอำนาจหลาย ๆ ประเทศ เช่น

สหรัฐอเมริกา รัสเซีย และญี่ปุ่น ได้ใช้กีฬาเป็นกิจกรรมที่แก้ไขวิกฤติทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง”

ในด้านเทคโนโลยีที่นำมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่ใช้ในการจัดการแข่งขันน้อยมากและมีข้อจำกัดในการนำมาใช้ในการจัดการแข่งขันตามมาตรฐาน และเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์การกีฬาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีการนำมาใช้ในการเสริมสร้างสมรรถภาพนักกีฬาและประชาชนในท้องถิ่นน้อยมากประชาชนไม่สามารถเข้าถึงได้ ซึ่งสอดคล้องกับสมคิด พรมจัญญ์ และคณะ (2539) จากการวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการพัฒนาการกีฬา ในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544)” ซึ่งพบว่าปัญหา อุปสรรค และข้อจำกัดของการพัฒนาการกีฬาของประเทศ สรุปได้ดังนี้ ขาดหน่วยงานระดับจังหวัด ที่รับผิดชอบดูแลด้านการกีฬาโดยตรง อีกทั้งในระดับอำเภอและตำบลก็ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับกีฬา การประชาสัมพันธ์ด้านการกีฬายังไม่ครอบคลุมและดึงดูดความสนใจของกลุ่มเป้าหมายเท่าที่ควร ขาดความชัดเจนของแผนงาน และนโยบาย ผู้ปฏิบัติมักไม่ได้นำแผนนโยบายมาใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงในการปฏิบัติงาน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ และผู้ปฏิบัติบางหน่วยงานขาดความรู้ลึกซึ้งของความเป็นเจ้าของงานด้านการกีฬา ขาดการประสานความร่วมมือที่ได้ผล ระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการกีฬาในการจัดแผนการจัดตั้งงบประมาณ และการนำแผนไปปฏิบัติ ในระดับท้องถิ่นยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความชำนาญเกี่ยวกับกีฬา งบประมาณไม่เพียงพอ ในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬา ขาดสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม ในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา การบริหารจัดการเกี่ยวกับสถานที่ และอุปกรณ์ สำหรับออกกำลังกายยังไม่เหมาะสม รวมทั้งยังขาดการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากสนามกีฬาอย่างต่อเนื่องและคุ้มค่า มีการนำเอาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาใช้ในการพัฒนาการกีฬาน้อย ระบบสารสนเทศด้านการกีฬายังไม่ได้มาตรฐาน และขาดการจูงใจให้ภาคเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการกีฬาอย่างต่อเนื่อง

2. โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาในสถานการณืปกติ ในสถานการณืไม่ปกติ และความคาดหวังมีความสัมพันธ์ทุกตัวแปร

ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างสถานการณืปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนของกิจกรรมด้านการวางแผนมีความแตกต่างกัน กล่าวคือในสถานการณืปกติรูปแบบของการจัดกิจกรรมจะมีแบบแผนที่มีลักษณะทั่ว ๆ ไปของการทำงานในองค์กรภาครัฐ อันประกอบด้วยกิจกรรมการวางแผนรูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬา

การวางแผนงบประมาณ และการวางแผนการขอสนับสนุนบุคลากรและอุปกรณ์ ในทางตรงข้าม สถานการณ์ไม่ปกติรูปแบบของการจัดกิจกรรมจะมีลักษณะพิเศษอันประกอบด้วยกิจกรรมการดูแลความปลอดภัย การประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจกับประชาชน การประชุมวางแผนสถานที่จัดกิจกรรมและวางแผนการขอสนับสนุนบุคลากรและอุปกรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับสมเกียรติ สุขนันทพงศ์ (2539) ได้ทำวิจัยเรื่องศึกษาความต้องการและความสนใจด้านนันทนาการของเยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่าปัญหาในการจัดและดำเนินการด้านนันทนาการ พบว่า ปัญหาคือไม่สามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายได้ สถานที่จัดไม่เป็นสัดส่วนและไม่เหมาะสมกับประเภทกิจกรรม ไม่สามารถให้เยาวชนใช้อุปกรณ์ได้ในเวลาที่ต้องการมีบุคลากรและเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ

ด้านองค์กรผู้รับผิดชอบทั้งในสถานการณ์ปกติ จะเป็นหน่วยงานของการกีฬาประจำจังหวัด และสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นผู้จัดตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัด ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติองค์กรผู้รับผิดชอบหลักในการจัดกิจกรรมจะดำเนินการจัดโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาดำเนินการจัดเพิ่มขึ้น โดยการกระตุ้นให้คนในชุมชนออกมาร่วมกิจกรรมเพิ่มขึ้น

ด้านการปฏิบัติทั้งในสถานการณ์ปกติและไม่ปกติแบบแผนของกิจกรรมที่ปฏิบัติร่วมกัน ได้แก่ไม่จัดกิจกรรมช่วงการถือศีลอด ไม่จัดในเวลาการปฏิบัติศาสนกิจ การแต่งกายไม่ขัดกับหลักศาสนา การจัดกิจกรรมที่ทุกคนเข้าร่วมได้ และการจัดชนิดกีฬาที่ไม่ขัดกับหลักปฏิบัติทางศาสนา ในช่วงสถานการณ์ปกติจะมีการจัดกิจกรรมกีฬาในชุมชนไม่ต่อเนื่อง จากปัญหาที่มีงบประมาณในการสนับสนุนอย่างจำกัด แต่ในสถานการณ์ไม่ปกติจะมีการจัดกีฬาในชุมชนอย่างต่อเนื่องเพื่อกระตุ้นให้คนในชุมชนออกมามีส่วนร่วมและส่งเสริมความสามัคคีของคนในพื้นที่มากขึ้น

ด้านการประเมินจะมุ่งเน้นไปที่การประเมินกระบวนการจัดกิจกรรมกีฬา อาทิ การประเมินประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรม การประเมินความพึงพอใจของการจัดกิจกรรม เป็นต้น ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติกิจกรรมด้านการประเมินจะมุ่งเน้นไปที่สถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งส่งผลต่อความวิตกกังวลของผู้ที่จะมาเข้าร่วมกิจกรรม

ด้านการเมืองการปกครองมีความแตกต่างกันกล่าวคือในสถานการณ์ปกติจะมีกิจกรรมด้านการเมืองการปกครองที่มุ่งเน้นสร้างการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ การสร้างความสามัคคีในชุมชน ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติมีกิจกรรมด้านการเมืองการปกครองที่มุ่งเน้นการเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย ลดความวิตกกังวล ปรับทัศนคติของประชาชน และการสร้างความเข้าใจกับประชาชน

ด้านเศรษฐกิจมีความเหมือนกันในเรื่องงบประมาณในการจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่เพียงพอ และมีความแตกต่างกันกล่าวคือในสถานการณ์ปกติจะมีกิจกรรมด้านเศรษฐกิจในการส่งเสริมการขายสินค้า แต่ในสถานการณ์ไม่ปกติการจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ มีน้อยมาก

ด้านสังคมที่เหมือนกันในเรื่องสร้างความร่วมมือของคนในชุมชน เพิ่มความสามัคคี ในสถานการณ์ไม่ปกติมีกิจกรรมด้านสังคมที่แตกต่างออกไปจากสถานการณ์ที่ปกติคือการส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับสังคมและความรักของคนในชุมชน โดยเฉพาะในเรื่องของการเฝ้าระวังกลุ่มเยาวชนไม่ให้ไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด อันเป็นการลดโอกาสถูกชักชวนเข้าร่วมขบวนการก่อการร้าย

ทั้งสถานการณ์ปกติและไม่ปกติซึ่งผู้จัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่างให้ความเห็นว่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการแข่งขัน เช่น ป้ายสกอ์บอร์ดให้คะแนน ป้ายบอกเวลาที่มีมาตรฐาน อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกสมรรถภาพทางกาย อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันที่ทันสมัย ไม่เพียงพอ

สำหรับความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาทั้ง 8 ตัวแปรให้มีการนำมาซึ่งการปฏิบัติในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทุกครั้งและปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง

3. การพัฒนารูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

รูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย ตัวแปรสภาพแวดล้อมภายนอก ดังนี้ 1. การเมือง 2. เศรษฐกิจ 3. สังคม 4. เทคโนโลยี และตัวแปรประสิทธิผลเชิงระบบ ประกอบด้วย 1. การวางแผน 2. องค์กร 3. การปฏิบัติ 4. การประเมิน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพลวัตระบบ (System dynamics) ของ Coyle (1996) ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในระบบที่ตัวแปรมีการเปลี่ยนแปลงตามเวลาหรือมีการเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่งรวมทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบตามสาเหตุของแต่ละเหตุการณ์ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติความสัมพันธ์ของตัวแปรมีความสัมพันธ์กันทุกตัวแปรแต่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งตัวแปรด้านการประเมินกับการเมือง มีระดับความสัมพันธ์ที่สูงเพียงตัวแปรเดียว

ทั้งนี้เนื่องจากในการจัดกิจกรรมในท้องถิ่นและชุมชนจะมีการจัดกิจกรรมโดยนักการเมืองในท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอ และการเมืองในท้องถิ่นสามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่าง

ทั่วถึงและสามารถประเมินผลการจัดกิจกรรมที่จัดแต่ละครั้งได้ ซึ่งสอดคล้องกับซาโรซ คูณิพงษ์ (2534) ได้กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการกีฬาไทยโดยทั่วไปยังไม่ได้มาตรฐาน ทั้งนี้เพราะประชาชนจำนวนน้อยมากที่เล่นกีฬาอย่างจริงจัง อาจเป็นด้วยปัญหาหลายประการ เช่น ความไม่ใส่ใจของผู้บริหาร การจัดการ และการบริการด้านการกีฬา สถานที่ อุปกรณ์ บุคลากร งบประมาณ และประการสำคัญ รัฐไม่มีนโยบายและเป้าหมายที่แน่นอนและจริงจังกับการพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขันหรือประสิทธิผลของการกีฬาจะหวังผลเลิศและถาวรนั้นเป็นไปได้ยาก หากไม่มีการวางแผนส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพและความเป็นเลิศอย่างจริงจังและพร้อมกันทุกหน่วยงานทั้งของรัฐและเอกชน โดยเริ่มจากโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ประชาชน เพราะรากฐานของคุณภาพหรือประสิทธิผลของการกีฬานั้นย่อมอยู่ที่การส่งเสริมให้คนส่วนใหญ่ของประเทศเล่นกีฬากันให้ทั่วถึงเสียก่อน

2. รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณไม่ปกติความสัมพันธ์ของตัวแปรมีความสัมพันธ์ทุกตัวแปรมีทิศทางเชิงบวกทั้ง 8 ตัวแปร และตัวแปรมีความสัมพันธ์ที่สูงคือ ด้านองค์กรกับด้านการเมือง และด้านองค์กรกับด้านสังคม และด้านการปฏิบัติกับด้านการเมือง และด้านการปฏิบัติกับสังคม ด้านการประเมินกับด้านการเมือง และด้านการประเมินกับด้านเศรษฐกิจ

ทั้งนี้เนื่องจากในภาวะที่มีสถานการณ์ไม่ปกติเกิดขึ้นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนจะต้องเพิ่มการทำงานในตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันมากขึ้นกว่าในสถานการณ์ปกติ เพื่อต้องการให้คนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬามากขึ้นโดยการจัดกิจกรรมกีฬาที่มีความต้องการให้องค์กรภาครัฐและการเมืองในท้องถิ่นเข้ามารับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬาและมีการจัดกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Eitzen and Sage (1987, pp. 143-144 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 164) กล่าวว่า กีฬาและการเมืองมีความเกี่ยวข้องกันในหลาย ๆ แง่มุม อีกทั้งยังมีกลไกที่ประสานกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วย ซึ่งมีเหตุผลที่สำคัญคือ กีฬาเป็นองค์กรทางสังคม ที่มีการขับเคลื่อนแข่งขันกัน เพื่อแสดงถึงความมั่นคงขององค์กรทางสังคมของตน กระบวนการภายในองค์กรสังคมกีฬา มีเรื่องของอำนาจเข้ามาเกี่ยวข้องผู้ทำหน้าที่ปกครององค์กรกีฬามักจะมีความผูกพันอยู่กับการรักษาอำนาจทางองค์กรกีฬาของตนไว้จนบางครั้งกลายเป็นว่าสนใจที่จะรักษาอำนาจหรือเพิ่มอำนาจมากกว่าสนใจจะยึดมั่นในจุดมุ่งหมายขององค์กรกีฬานั้น และการจัดกิจกรรมกีฬาเป็นการส่งเสริมให้สังคมของคนในชุมชนมีความร่วมมือและความเข้มแข็งมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Blau and Scott (1962 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 157) ได้กล่าวว่า อิทธิพลทั้งหมดของสภาพสังคมที่มีความสัมพันธ์ในกลุ่มหรือการรวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือโครงสร้างสังคม เช่น ข่ายงาน

ของความสัมพันธ์ทางสังคมที่คนเข้ามารวมหมุ่กัน และความคิด ความเชื่อหรือมุมมองทั่วไปที่สมาชิกของสังคมมีส่วนร่วมกัน

สำหรับการปฏิบัติการจัดกิจกรรมกีฬาในท้องถิ่นควรจัดให้ทุกคนสามารถเข้าร่วมได้และในการจัดให้ปฏิบัติตามหลักปฏิบัติตามวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของคนในสังคมของท้องถิ่นตามบริบทเฉพาะพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่ควรจัดในวันศุกร์ ช่วงการถือศีลอด และช่วงอารีรายอ ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจะต้องปฏิบัติตามประเพณีปฏิบัติ และวัฒนธรรมของคนไทยมุสลิมอย่างเคร่งครัด เช่น การถือศีลอดจะใช้เวลา 1 เดือน และในช่วงอารีรายอจะเป็นช่วงที่ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามทุกคนจะต้องอยู่ที่บ้าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Cuber (1967 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 159) กล่าวถึงวัฒนธรรมว่าเป็นแบบแผนพฤติกรรมและผลผลิตของพฤติกรรมที่ได้รับการถ่ายทอดมา ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ รวมถึงทัศนคติ ค่านิยม ความรู้ และวัตถุต่าง ๆ ที่สมาชิกในสังคมมีส่วนร่วมและถ่ายทอดไปให้กันและกัน และการส่งเสริมทางด้านเศรษฐกิจในท้องถิ่นให้มีการหมุนเวียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Gilbert (1972 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 163) ได้แบ่งระดับของกีฬา โดยพิจารณาจากโอกาสที่จะสัมพันธ์กับเศรษฐกิจไว้ 3 ระดับ คือ กีฬาระดับไม่เป็นทางการ (Informal sport) กีฬาที่มีการจัดระบบองค์การ (Organized sport) และกีฬาวิสาหกิจ (Corporate sport) ซึ่งระดับสุดท้ายนี้จะมีส่วนสัมพันธ์กับเศรษฐกิจมากที่สุด เพราะรูปแบบกีฬาวิสาหกิจจะออกมาในเชิงธุรกิจ ผู้เกี่ยวข้องจะมีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsically motivated) สูงมาก นอกจากนี้ ยังมุ่งอภิปรายให้เห็นชัดเจนในเรื่องการอุตสาหกรรมกับการกีฬา (Industry and sport) เป็นต้น

การประชาสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมกีฬาและสร้างความเข้าใจกับคนในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมให้คนออกมาร่วมกิจกรรมกีฬามากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ McPherson (1975, pp. 239-275 อ้างถึงใน ชัชชัย โกมารทัต, 2536, หน้า 164) กล่าวถึงการสื่อสารมวลชน เป็นกระบวนการทางสังคมที่สำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลและทั้งได้รับอิทธิพลจากกีฬาซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารมวลชนกับการกีฬาจะเป็นไปในลักษณะเกี่ยวคู่กัน บทบาทการเป็นผู้บริโภคกีฬา (Sport consumer) ทั้งทางตรง (Direct consumer) และทางอ้อม (Indirect consumer) เพื่อแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยมกับการกีฬา และการเพิ่มงบประมาณในการจัดกิจกรรมกีฬาให้มากขึ้นเพื่อใช้ในการบริหารจัดการให้มีความครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน และมีการประเมินการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องทั้งการจัดกิจกรรมกีฬาและการประเมินความปลอดภัยให้กับประชาชนที่มาร่วมกิจกรรมกีฬา

3. ความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
ตัวแปร มีทิศทางเชิงบวกทุกตัวแปร มีระดับความสัมพันธ์ที่สูง โดยเฉพาะด้านการปฏิบัติ กับด้าน
การเมือง และด้านการปฏิบัติกับสังคม และด้านการประเมินกับการเมือง

ทั้งนี้เนื่องจากค่าความคาดหวังที่เกิดจากการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัด
ชายแดนภาคใต้มีความต้องการให้ผู้ที่ทำหน้าที่ทางการเมืองในท้องถิ่นที่มีการจัดกิจกรรมกีฬาอย่าง
ต่อเนื่องสม่ำเสมอ ไม่ใช่ลักษณะที่เป็นอยู่ในปัจจุบันคือจัดตามแผนปฏิบัติการของหน่วยงานภาครัฐ
ที่ได้จัดสรรตามงบประมาณในแต่ละปี ดังนั้นในความคาดหวังจึงมีความต้องการให้จัดกิจกรรมกีฬา
อย่างสม่ำเสมอ และเป็นการสร้างการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่นและสังคมของคนในพื้นที่ 3
จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งสอดคล้องกับกาหลง เย็นจิตต์ (2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนา
รูปแบบการดำเนินงานศูนย์กีฬาตำบลของภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบ
การดำเนินงานศูนย์กีฬาตำบล ด้านการพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐานควรมีอาสาพัฒนาด้านภารกิจกีฬาของ
ตำบลควรมีสนามกีฬาให้มากขึ้น ด้านการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศควรจัดการแข่งขันอย่าง
ต่อเนื่องในทุกระดับ ด้านการพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพควรจะทำให้กีฬาในตำบลเป็นอาชีพมากขึ้น
ด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬาควรจัดตั้งศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาตำบล

สำหรับการปฏิบัติกิจกรรมจัดกิจกรรมกีฬาจะต้องไม่ตรงกับเวลาที่ปฏิบัติศาสนกิจ ซึ่งผู้ที่
นับถือศาสนาอิสลามจะต้องละหมาด วันละ 5 เวลา เรียกว่า ละหมาดฟิรฎู คือ

1. ละหมาดศุบหุ มี 2 ร็อกอะฮ เวลา เริ่มตั้งแต่ฟ้าสว่างจนถึงก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
2. ละหมาด ชุสุริ มี 4 ร็อกอะฮ เวลา เริ่มตั้งแต่ดวงตะวันตกลือจนเงาของสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดทอดยาวออกไปเท่าตัว
3. ละหมาดอัศรุ มี 4 ร็อกอะฮ เวลา เริ่มตั้งแต่เมื่อเงาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด ยาวกว่า
เท่าตัวของมันเอง จนถึงดวงอาทิตย์ตกดิน
4. ละหมาดมักริบ มี 3 ร็อกอะฮ เวลา เริ่มตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตกดิน จนถึง
แสงอาทิตย์ คือเวลาพลบค่ำ
5. ละหมาดอิซาอ มี 4 ร็อกอะฮ เวลา เริ่มตั้งแต่เวลาค่ำจนถึงก่อนฟ้าสว่าง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. จากผลการวิจัยเรื่องการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน
ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬา เพื่อนำไปใช้ให้เหมาะกับบริบทของ
พื้นที่ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติ
- 1.2 รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ไม่ปกติ
- 1.3 รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาตามความคาดหวัง

รูปแบบการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ทั้ง 3 รูปแบบเป็นวิธีการจัดที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ และสามารถพัฒนาศักยภาพ ทักษะของเยาวชนในด้านกีฬาให้มีความสามารถมากยิ่งขึ้นและสร้างชื่อเสียงให้แก่พื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ สืบต่อไป

2. ควรเพิ่มงบประมาณในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาได้อย่างต่อเนื่องและการจัดหาอุปกรณ์ เทคโนโลยีให้มีความพร้อมกับการจัดการแข่งขัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการนำข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ไปขยายผลด้วยการวิจัยเชิงปฏิบัติการอย่างมีส่วนร่วม (Participation Action Research: PAR) โดยวิธีการจัดกลุ่มย่อยหรือใช้วิธีการผ่านสื่อ Social nexwork หรือจัดทำคู่มือของกีฬาชุมชนในพื้นที่ 3 จังหวัด และการประสานงานหรือบริหารงาน โดยให้การสนับสนุนให้ชุมชนเป็นผู้บริหารจากระดับล่างขึ้นสู่ระดับบน ตลอดจนนำรูปแบบที่ได้จากการวิจัยไปทดลองใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมกีฬาในพื้นที่ 3 จังหวัด ต่อไป

บรรณานุกรม

- กมล กมลตระกูล. (2552). *วัฒนธรรม ศาสนา และชาติพันธุ์: วิเคราะห์สังคมไทยแนวมานุษยวิทยา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมพลศึกษา. (2530). *การส่งเสริมกีฬาและสุขภาพสำหรับชาวบ้าน*. กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา.
- กรมการปกครอง. (2553). *ประกาศสำนักงานทะเบียนกลาง กรมการปกครอง เรื่อง จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักรตามหลักฐานทะเบียนราษฎร*. เข้าถึงได้จาก <http://www.dopa.go.th/dopanew/pop2549.html>
- กรมการปกครองส่วนท้องถิ่น. (2552). *แผนพัฒนาองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นประจำปี 2553*. เข้าถึงได้จาก <http://www.dloc.opm.go.th>
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2552). *มาตรฐานการส่งเสริมกีฬา*. ม.ป.ท.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2550). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2550-2554*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2540). *การศึกษาคู่แข่งกีฬานานาชาติไทย: การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน*. กรุงเทพฯ: อาร์ทโปรเกรส.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2550). *แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. 2550-2554)*. กรุงเทพฯ: นิวไทยมิตรการพิมพ์.
- กาหลง เข็นจิตต์. (2548). *การพัฒนารูปแบบการดำเนินงานศูนย์กีฬาตำบลของการกีฬาแห่งประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เกริกเกียรติ ศรีเสริมโชค. (2545). *องค์การอัจฉริยะ*. กรุงเทพฯ: นาโกต้า.
- คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ. (2549). *ยุทธศาสตร์การเข้าใจ เข้าถึงและพัฒนาชุมชนมุสลิมจังหวัดชายแดนภาคใต้*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ.
- คณะกรรมการการกีฬาอาชีพ. (2552). *กีฬาแก้ปัญหาชาติได้ทุกอย่าง*. เข้าถึงได้จาก http://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_w3c/ewt_news.php?nid=12336&filename=index_03
- คานี ปาช ริชาละฮ์ รียากูฮ. (2550). *อุตสาหกรรมโครงการสานสัมพันธ์น้อง-พี่มุสลิม*. กรุงเทพฯ: ส.วงศ์ เสวียง.

- คุณวุฒิ คนฉลาด. (2540). *การพัฒนาองค์การ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ชลบุรี: กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จรรยาพร ธรณินทร์. (2534). *รักลูกให้ลูกรักเล่นกีฬา*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2524, เมษายน). กีฬาเพื่อมวลชน. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสหวิทยาการ*, 7(202), 15-17.
- ซัชชัย โกมารทัต. (2536). สังคมวิทยาการศึกษา: อีกแง่มุมหนึ่งของวิทยาศาสตร์การศึกษา. ใน *แนวคิดและทิศทางของวิทยาศาสตร์การศึกษาไทย* (หน้า 147-171). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาคริต ชาญชิตปรีชา. (2546). *องค์การและการจัดการ*. สกลนคร: สำนักพิมพ์ราชภัฏสกลนคร.
- ชาญชัย อินทรประวัติ. (2549). *การใช้กีฬาฟุตบอลเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทัศนคติที่ส่งเสริมความมั่นคงของชาติของเยาวชนไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนใต้*. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง. (2544). *ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรม: การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพชร. (2538). *ประวัติการพลศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตยา สุวรรณชฎ. (2527). *สังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2523). *องค์การและการบริหาร* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2539). *การวางแผน* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นัทธี บุญจันทร์. (2555). *การพัฒนาตัวแบบกิจกรรมกีฬาและนันทนาการเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*. คุษฎีนิพนธ์ปรัชญาคุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาธุรกิจการกีฬาและการบันเทิง, วิทยาลัยบัณฑิตด้านการจัดการ, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- นัยนา หันมี. (2542). *การศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานด้านกีฬาขององค์การบริหารส่วนตำบล*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง วรรณสุด. (2538). *สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประชุม รอดประเสริฐ. (2527). *นโยบายและการวางแผน: หลักการและทฤษฎี*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์โรงเรียนสตรีนิติศึกษา.
- ปรานี พรรณวิเชียร. (2530). *หลักการตลาด* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ปรกาศพริก.

- ปีทมา รอดทั้ง. (2540). *การใช้เวลาว่างด้วยการเล่นกีฬาและออกกำลังกายของประชาชนในเขตภาคเหนือตอนล่าง*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พงศ์พัฒน์ สันทะมิโน. (2547). *ต้นแบบจำลองพลวัตระบบสำหรับการจัดการมูลฝอยชุมชนในเทศบาลหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- พนัส หันนาคินทร์. (2549). *ประสบการณ์ในการบริหารบุคลากร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนิดา ตันสิน. (2545). *รูปแบบการจัดการแข่งขันกีฬาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการอุดมศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พรรณี บุญประกอบ และคณะ. (2545). *รูปแบบและการจัดการบริหารที่ดีในมุมมองของประชาคมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. กรุงเทพฯ: สภาคณาจารย์ข้าราชการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรินทร์ อุ่นเอมใจ. (2548). *การบูรณาการลินซิกซ์ซิกมาและซีเอ็มเอ็มไอเข้าสู่วิสาหกิจโดยใช้แบบจำลองพลวัต*. กรุงเทพฯ: สเปนชั้น (ไทยแลนด์).
- พิชิต ภูติจันทร์. (2547). *วิทยาศาสตร์การกีฬา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ไพบุลย์ อินทวิชา. (2517). *หลักและวิธีการวัดทัศนคติ*. กรุงเทพฯ: กองการวิจัยทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ภีรวัฒน์ นนทะโชติ. (2550). *แบบจำลองพลวัตการเป็นองค์การอัจฉริยะของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มูลนิธิโครงการหลวง. (2550). *Modeling simulation*. กรุงเทพฯ: พารากราฟ.
- รติพร ถึงฝั่ง และคณะ. (2552, กรกฎาคม-ธันวาคม). การพัฒนาทุนมนุษย์ภายใต้การเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัต. *วารสารการจัดการสมัยใหม่*, 7(2), 27-40.
- รวีวรรณ ชินะตระกูล. (2535). *วิธีวิจัยการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯลาดกระบัง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. กรุงเทพฯ: เจริญอักษร.
- วชิราภรณ์ เหมือนทอง. (2541). *สภาพและปัญหาการจัดการบริการโครงการศูนย์ส่งเสริมกีฬาและสุขภาพมวลชนของสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยส่วนภูมิภาค ภาคใต้*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2537, มกราคม-มิถุนายน). กีฬากับสังคม. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและ
สันทนาการ*, 2(1), 33-34.
- วิโรจน์ มังคละมณี. (2546). *การจัดกิจกรรมกีฬาในชุมชน*. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- วีรนาถ มานะกิจ และพรณี ประเสริฐวงษ์. (2531). *การจัดองค์การและการบริหาร* (พิมพ์ครั้งที่ 7).
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศรีสมภพ จิตรภิมย์ศรี. (2553). *ฐานข้อมูลสถานการณ์ก่อนความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้*.
ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2542). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์, สมชาย หิรัญกิตติ, สุดา สุวรรณภิมย์, ชวลิต ประชาวานนท์ และสมศักดิ์
วานิชยาภรณ์. (2545). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- ศิริโสภาค บุรพาเดช. (2529). *จิตวิทยาทั่วไป*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภกฤษ แก้วกมลรัตน์. (2536). *รูปแบบการจัดการแข่งขันกีฬาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล*.
ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการอุดมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมเกียรติ สุขนันตพงศ์. (2539). *ศึกษาความต้องการและความสนใจด้านนันทนาการของเยาวชนใน
จังหวัดชายแดนภาคใต้*. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สมคิด พรหมจ้อย, เจียรนัย ทรงชัยกุล และศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์. (2539). *รายงานผลการศึกษา
แนวทางการพัฒนาการกีฬาในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544)*.
ม.ป.ท.
- สมปราษฎ์ อัมมะพันธ์. (2548). *กีฬาพื้นเมืองภาคใต้*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สาโรช คุณิพงษ์. (2534, กันยายน). แนวความคิดการพัฒนากีฬาของชาติ. *วารสารกีฬา*, 25, 23-28.
- สำนักงานเขตการศึกษา 2. (2513). *วิถีชีวิตของชาวไทยมุสลิม*. ปัตตานี: สำนักงานเขตการศึกษา 2.
- สำนักพัฒนาการกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2549). *สรุปรายงาน โครงการมหกรรมกีฬา
เพื่อมวลชน แชลเลนจ์เดย์ ประจำปี 2549*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- สำเนา ขจรศิลป์. (2527, มกราคม-มิถุนายน). กิจกรรมกีฬาเพื่อพัฒนานิสิตนักศึกษา. *ครูปริทัศน์*, 9,
61.
- สี่บสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2534). *ความต้องการการออกกำลังกายของบุคลากรในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพิตร สมานิติ, วัลลีย์ ภัทโรภาส, บรรจบ ภิมย์คำ, อภิลักษณ์ เทียนทอง และอำพร ศิยาภัย. (2544). *รูปแบบการจัดกีฬาเพื่อมวลชน: กรณีศึกษาสำหรับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภาภรณ์ ประมุขรัมย์. (2543). *สภาพและปัญหาการดำเนินงานลานกีฬาในพื้นที่กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุเมธ พรหมอินทร์. (2548). *พฤติกรรมการออกกำลังกายและสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาที่นับถือศาสนาอิสลามในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุรชาติ บำรุงสุข. (2552). *ปัญหาภาคใต้ในบริบททางสังคม*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- สุรินทร์ นิยมางกูร. (2541). *เทคนิคการสู่มตัวอย่าง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุวิมล ตั้งสัจพจน์. (2526). *หลักการออกกำลังกาย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เสนาะ ตีเขาว์. (2546). *หลักการบริหาร (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2537). *ปัญหาและแนวโน้ม เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารการศึกษา*. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาสัมมนาปัญหาและแนวโน้มทางการบริหารการศึกษา หน่วยที่ 7*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2540). *ความขัดแย้ง: การบริหารเพื่อสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อแกรมมี.
- เสรี ชัดเข้ม. (2547). *การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน. วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*, 2(1), 15-42.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2521). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัจฉรา จันทร์ฉาย. (2545). *การวางแผนกลยุทธ์และการจัดทำ BSC (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมมาร สยามวาลา. (2553). *ความขัดแย้งระหว่างการพัฒนา กับสภาพสังคม*. กรุงเทพฯ: Knowledge Plus.

- อารีย์ พันธุ์มณี. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- อุดร รัตนภักดิ์. (2546). *สังคมวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2542). *องค์การ*. กรุงเทพฯ: เอสพีการพิมพ์.
- อุทุมพร จามรมาน. (2541). โมเดล. *วารสารวิชาการ*, 1(2), 22-26.
- Ann, E. (1976). Survey of lifetime needs and interests of senior citizens in middle Tennessee. *Dissertation Abstracts International*, 37, 634-A.
- Annu Rev Genet, T. M., Triandis, H. C., Bhawuk, D. P. S., & Gelfand, M. J. (1995). Horizontal and vertical dimensions of individualism and collectivism: A theoretical and measurement refinement. *Cross-Cultural Research*, 29, 240-275.
- Australian Sports Commission. (2004). *Planning in sport*. Retrieved from <http://www.ausport.gov.au/nso>
- Bardo, J. W., & Hartman, J. I. (1982). *Urban society: A systematic introduction*. USA: F. E. Peacock.
- Bateman, T. S., & Snell, S. A. (1999). *Management: building competitive advantage* (4th ed.). Boston: Irwin McGraw-Hill.
- Bernhard Siegfried Albinus. (1979). Robert Beverly Hale, Terence Coyle Albinus on anatomy Watson-Guptill. *Journal of Wildlife Diseases*, 27, 498-501.
- Bridges, J., & Roquemore, L. (2001). *Management for athletic/ sport administration* (3rd ed.). Georgia: ESM Books.
- Burton, T. D. (1994). *Introduction to dynamic systems analysis*. Washington: Washington State University.
- Butler, S. B. (1989). Physical education and nonphysical education majors a comparison of exercise behavior. *Dissertation Abstract International*, 50, 1591-A
- Carl, P. (1996). The motivation pays attention to are accomplished of man family young elder American group. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 15(3), 194-215.
- Carroll, S. J., & Gillen, D. J. (1987, January). Are the classical management functions useful in describing managerial work?. *Academy of Management Review*, 10, 38-51.
- Certo, S. C. (2000). *Modern management* (8th ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Chappelet, J. L., & Bayle, E. (2005). *Strategic and performance management of Olympic spot organizations*. United States: Human Kinetics.

- Chelladurai, P. (2001). *Managing organizations for sport and physical activity: A systems perspective*. Scott Dale, AZ: Holcomp Hathaway.
- Cheng, C. F. (1993). Competency assessment sport management for the republic of China (Taiwan). *Dissertation Abstract International*, 77, 151.
- Coakley, J. J. (1986). *Sport in society: Issues and controversies*. Toronto: Times Mirror/ Mosby.
- Cox, R. H. (2002). *Sport psychology concepts and applications* (5th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Coyle, R. G. (1996). *System dynamics modeling*. New York: Penguin Books.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing* (5th ed.). New York: Harper & Row.
- Dale, E. (1978). *Management: Theory and practice*. Tokyo: McGraw-Hill.
- Davis, D. B. (1994). *Physical education and the study of sport*. Spain: Grafos S.A. Arte Sobve Papel.
- Dessler, G. (1998). *Management*. New Jersey: Prentice Hall.
- Drath, W. H., & Palus, C. J. (1994). *Making common sense: Leadership as meaning making in a community of practice*. Greenboro, NC: Center for Creative Leadership.
- Drucker, P. F. (1983). *Management for result*. New York: Ama Company.
- Edwards, A. (2000). *Assessing competence in higher education*. London: Kogan Page.
- Eitzen, D. S., & Sage, G. H. (1978). *Sociology of American sport*. Iowa: Win C. Broown.
- Fayol, H. (1964). *General and industrial management*. London: Pittman and Sons.
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1975). *Belief, attitude, intention and behavior: An introduction to theory and research*. Reading, MA: Addison-Wesl.
- Forrester, J. W. (1986). *Industrial dynamics, productivity press which developed the basic concepts of system dynamics*. New York: D. Appleton and Co.
- Goodstein, L. D., Nolan, T. M., & Pfeiffer, J. M. (1992). *Applied strategic planning: A comprehensive guide*. San Diego: Pfeiffer and Company.
- Griffin, R. W. (1999). *Management* (6th ed.). USA: Houghton Mifflin.
- Gulick, H. L., & Urwick, F. L. (1937). *Papers on the science of administration: Notes on the theory of organization*. New York: Sentry.
- Hannon, B. (2007). *Dynamic modeling*. Illinois: University of Illinois.

- Hicks, H. G. (1972). *The management of organization: A system and human resources*. New York: McGraw-Hill.
- Janet, A. F. (1998). Borders, boundaries, tradition and state on the Malaysian periphery. In Wilson, T. M., & Donnan, H. (Eds.), *Border identities: Nation and the state at international frontiers* (pp. 215-235). Cambridge: Cambridge University Press.
- Janet, B. P., Beverly, R. K., & Jerome, Q. (1998). *Contemporary sport management*. Champaign: Human Kinetics.
- Kast, F. E., & Rosenzweig, E. (1970). *Organization and management: A system and contingency approach*. Tokyo: McGraw-Hill.
- Kavussanu, M., & Roberts, G. C. (2001). Moral functioning in sport: An achievement goal perspective. *Journal of Sport & Exercise Psychology*, 75, 264-280.
- Kim, H. D. (1990). Government policy for the promotion of sport for all in South Korea. *Dissertation Abstracts International*, 101, 2423-A.
- Ko, Y. J. (2001). A multidimensional and hierarchical model of service quality in the participant sport industry. *Dissertation Abstracts International*, 61(08), 3101.
- Koontz, D. H. (1976). *Principles of management: An analysis of managerial functions*. New York: McGraw-Hill.
- Koontz, H., & Donnell, C. O. (1972). *Principle of management: An analysis of managerial functions*. New York: McGraw-Hill.
- Koontz, H., & Weihrich, H. (1998). *Management* (9th ed.) Singapore: McGraw-Hill.
- Kotler, P., & Andreasen, A. R. (1991). *Strategic marketing for nonprofit organization* (4th ed.) Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Leitch, M. (2002). *A new approach to management control: Dynamic management*. New Haven, CT: Princeton University Press.
- Loy, J. W. (1976). The study of sport and social mobility. In H. L. Nixon (Ed.), *Sport and social organization*. Indianapolis: Bobbs-Merrill.
- Loy, J. W., McPherson, B. D., & Kenyon, G. S. (1978). *Sport and social system: A guide to the analysis problems and literature*. Massachusetts: Addison-Wesley.

- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and personality*. New York: Harper and Row.
- McGovern, S. L. (1999). An evaluation of service provided to elite athletes at a multi-sport tanning facility: A model of excellence. *Dissertation Abstracts International*, 57, 283-303
- Mintzberg, H. (1994). *The rise and fall of strategic planning*. New York: The Free Press.
- Mocker, R. J. (1972). *The management control process*. New Jersey: Prentice-Hill.
- Neilson, R. L. (1997). An analysis of intramural sport programs in the state supported senior in Tennessee. *Dissertation Abstracts International*, 40(04), 1951-A.
- Nutt, P. C., & Backoff, R. W. (1992). *Strategic management of public and third sector organizations*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Orlick, T., & Botterill, C. (1975). *Every kid can win*. Chicago, IL: Nelson Hall.
- Prince Edward Island Community and Cultural Affairs. (2004). *Planning your sport future*. Retrieved from <http://www.gow.pe.ca/educ>
- Reid, R. A., & Koljonen, E. L. (1999). *Validating a manufacturing paradigm: A system dynamics modeling approach*. Albuquerque, USA: Anderson School of Management University of New Mexico.
- Richards, D., & Engle, S. (1986). After the vision: Suggestions to corporate visionaries and vision champions. In J. D. Adams (Ed.), *Transforming leadership*. Alexandria, VA: Miles River.
- Richardson, J., & Pugh, H. (1981). *Introduction to system dynamics modeling*. New York: University of New York.
- Robbins, S. P., & Coulter, M. (1999). *Management* (6th ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Schermerhorn, H. O. (1999). *Modern management*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Schermerhorn, J. R., Hunt, J. G., & Osborn, R. N. (2000). *Organizational behavior* (7th ed.) USA: John Wiley and Sons.
- Sears, D. (2003). *Strategies management*. New York: American Management Association.
- Sears, J. B. (1950). *The nature of the administrative process*. New York: McGraw Hill.
- Shoemaker, F. (1978). *Communication of innovations: A cross-cultural approach*. New York: Free Press.

- Slack, F. J., & Ruvkun, G. B. (1997). *Temporal pattern formation by heterochronic genes*.
New York: D. Appleton and Co.
- Slack, T. (1997). *Understanding sport organizations: The application of organization theory*.
Champaign, IL: Human Kinetics.
- Stair, R. M., & Reynolds, G. W. (2001). *Principle of information systems: A managerial approach* (4th ed.). Cambridge MA: Course Technology.
- Sterman, J. D. (2000). *Business dynamics: Systems thinking and modeling for a complex*.
St.Martin's: World Irwin/ McGraw-Hill.
- Stoner, A. J., & Edward, F. R. (1992). *Management* (5th ed.). London: Prentice-Hall International (UK).
- Stoner, J. A. F. (1978). *Management*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Sushil, V. (1993). *Research scholar: Department of psychology*. Bhopal, Mp, India: Barkutullah University.
- Terry, G. R. (1972). *Principles of management* (6th ed.). Homewood, IL: Richard D. Irwin.
- Trevor, S. (1997). *Understanding sport organization: The application of organization theory champaign*. United States: Human Kinetics.
- Triandis, H. C. (1995). *Individualism & collectivism: New directions in social psychology*.
New York: Westview.
- United Nation. (2005). *Education health development peace*. Geneva: Palais Des Nations.
- Watson, J. F. (1997, January). The impacts of leisure attitude and motivation on the physical recreation/ leisure participation time of college student. *Dissertation Abstracts International*, 57(7), 3251.
- Wheelen, T. L., & Hunger, J. D. (2002). *Strategic management and business policy*.
Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ชิตชนก เขิงเช่าวี	หัวหน้าภาควิชาประเมินผลทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ์ สุขนันตพงศ์	ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี
3. อาจารย์จรงค์ษ์ เขี้ยวแก้ว	รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา
วิทยาเขตยะลา
4. นายพรประสิทธิ์ เล็กสุทธิ	ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย
จังหวัดปัตตานี
5. นายศักดิ์สวาท สุวรรณนัง	ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย
จังหวัดยะลา

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. นายณรงค์ สังข์ประสิทธิ์	การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดปัตตานี
2. นายศิริชัย พลับช่วย	ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาและสุขภาพ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี
3. อาจารย์เลอพงศ์ มีแก้ว	หัวหน้างานกีฬาและนันทนาการ
กองการศึกษา เทศบาลเมืองปัตตานี
4. นายพรประสิทธิ์ เล็กสุทธิ	ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย
จังหวัดปัตตานี
5. นายศักดิ์สวาท สุวรรณนัง	ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย
จังหวัดยะลา

ที่ ศธ ๖๖๑๖/ว ๑๕๗

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์วิพากษ์รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้

เรียน นายศักดิ์สวาท สุวรรณนัง ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย จังหวัดยะลา

สิ่งที่ส่งมาด้วย รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นายนที บุญจันทร์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำดุษฎีนิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้” ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ขณะนี้ถึงขั้นตอนของการเก็บข้อมูลเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นมาปรับปรุงให้มีความเหมาะสม

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาฯ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์วิพากษ์รูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังรายละเอียดตามเอกสารสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และเข้าร่วมประชุมตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

สำนักงานคณบดี

โทร: ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๐, ๐-๓๘๓๙-๐๐๔๕

โทรสาร: ๐-๓๘๓๙-๐๐๔๕ ผู้วิจัย: ๐-๘๑-๕๙๗-๔๔๑๖

ที่ ศธ ๖๖๑๖/ว ๓๗๗

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑๙ กันยายน ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร. ชิตชนก เชิงเขาวี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ นายนิธิ บุญจันทร์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรดุซงกีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำดุซงกีนิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้” ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้ คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

ฝ่ายบัณฑิตศึกษาและการวิจัย

โทร: ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๐, ๐-๓๘๓๙-๐๐๔๕

โทรสาร: ๐-๓๘๓๙-๐๐๔๕ ผู้วิจัย: ๐๘๑-๕๙๙๔๔๑๖

ที่ ศธ ๖๖๑๖/ว. ๐๓๓

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑๙ มกราคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

เรียน นายอำเภอตราด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์ “การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้” จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นายณัฏฐ์ บุญจันทร์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำดุษฎีนิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้” ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลวิจัยเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสัมภาษณ์ การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือของนิสิตดังกล่าว คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งในความร่วมมือและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

ฝ่ายบัณฑิตศึกษาและการวิจัย

โทร. (๐๓๘) ๑๐๒๒๒๒ ต่อ ๒๐๖๐ (๐๓๘) ๓๙๐๐๔๕ โทรสาร (๐๓๘) ๓๙๐๐๔๕

ติดต่อนิสิต นายณัฏฐ์ บุญจันทร์ โทร. ๐๘-๑๕๙๗-๔๔๑๖

ภาคผนวก ข

การสรุปข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณ

สรุปข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณ

ด้านการวางแผน

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)	
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ	ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนของกิจกรรมด้านการวางแผนมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ในสถานการณ์ปกติกิจกรรมด้านการวางแผนที่ปรากฏมากที่สุดคือการส่งเสริมให้คนเข้าร่วมกิจกรรม รองลงมาคือการวางแผนดูแลความปลอดภัย ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติพบว่า การวางแผนดูแลความปลอดภัยเป็นกิจกรรมที่ปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือการส่งเสริมให้คนเข้าร่วมกิจกรรม</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าระดับของสถานการณ์ในแต่ละกิจกรรมด้านการวางแผนของสถานการณ์ปกติมีค่าสูงกว่าระดับสถานการณ์ในแต่ละกิจกรรมด้านการวางแผนของสถานการณ์ไม่ปกติ กล่าวคือ ในสถานการณ์ปกติการส่งเสริมให้คนในชุมชนเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬามีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (1 หมายถึงระดับสถานการณ์น้อยที่สุด และ 5 หมายถึงระดับสถานการณ์มากที่สุด) รองลงมาเป็นการวางแผนการดูแลความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมกีฬามีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกตินั้น การวางแผนการดูแลความปลอดภัยในการจัด</p>	<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนของกิจกรรมด้านการวางแผนมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ในสถานการณ์ปกติรูปแบบของการจัดกิจกรรมจะมีแบบแผนที่มีลักษณะทั่ว ๆ ไปของการทำงานในองค์กรภาครัฐ อันประกอบด้วยกิจกรรมการวางแผนรูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬา การวางแผนงบประมาณ และการวางแผนการขอสนับสนุนบุคลากรและอุปกรณ์ ในทางตรงข้ามสถานการณ์ไม่ปกติรูปแบบของการจัดกิจกรรมจะมีลักษณะพิเศษอันประกอบด้วย กิจกรรม การดูแลความปลอดภัย การประชาสัมพันธ์ สร้างความเข้าใจกับประชาชน การประชุมวางแผนสถานที่จัดกิจกรรม และวางแผนการขอสนับสนุนบุคลากรและอุปกรณ์</p> <p>2. อย่างไรก็ตามทั้งสถานการณ์ปกติและสถานการณ์ไม่ปกติต่างมีกิจกรรมด้านการวางแผนที่มีลักษณะร่วมกันอยู่ คือ วางแผนการขอสนับสนุนบุคลากรและอุปกรณ์</p>

กิจกรรมกีฬามีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ย เท่ากับ 3.32 รองลงมาเป็นการส่งเสริมให้คนใน ชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีระดับสถานการณ์ โดยเฉลี่ยเท่ากับ 3.16			
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
1. การส่งเสริมให้คน เข้าร่วมกิจกรรม	1. การวางแผน รูปแบบการจัด กิจกรรมกีฬา	1. การวางแผนดูแล ความปลอดภัย	1. การดูแลความ ปลอดภัย
2. วางแผนดูแลความ ปลอดภัย	2. วางแผน	2. การส่งเสริมให้คน เข้าร่วมกิจกรรม	2. การประชาสัมพันธ์ สร้างความเข้าใจ
3. การวางแผนการจัด กิจกรรมล่วงหน้า	งบประมาณ	3. การประชาสัมพันธ์ การจัดกิจกรรม	3. การประชุม วางแผนสถานที่จัด กิจกรรม
4. การจัดกิจกรรม กีฬาที่หลากหลาย	3. วางแผนการขอ สนับสนุนบุคลากร และอุปกรณ์	4. การจัดกิจกรรม กีฬาที่หลากหลาย	4. วางแผนการขอ สนับสนุนบุคลากร และอุปกรณ์

ด้านองค์กรผู้รับผิดชอบ

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)			
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ		ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ	
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมในด้านองค์กรผู้รับผิดชอบทั้งในสถานการณ์ปกติ และไม่ปกติ มีแบบแผนใกล้เคียงกัน คือ ไม่ว่าจะป็นสถานการณ์ปกติหรือไม่ปกติการจัดกิจกรรมกีฬาจะต้องมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดทุกครั้ง (มีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุดทั้งในสถานการณ์ปกติและไม่ปกติ) ตลอดจนมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬาในชุมชนละผู้นำในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการรับผิดชอบต่อการจัดกิจกรรมกีฬาในชุมชน</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบสถานการณ์ปกติ และไม่ปกติ พบว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของแต่ละกิจกรรมในด้านองค์กรผู้รับผิดชอบของสถานการณ์ปกติมีค่าสูงกว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรมในด้านองค์กรผู้รับผิดชอบของสถานการณ์ไม่ปกติ</p>		<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมในด้านองค์กรผู้รับผิดชอบทั้งในสถานการณ์ปกติ จะเป็นหน่วยงานของการกีฬาประจำจังหวัด และสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นผู้จัดทำตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัด ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติองค์กรผู้รับผิดชอบหลักในการจัดกิจกรรมจะดำเนินการจัดโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาดำเนินการจัดเพิ่มขึ้น โดยการกระตุ้นให้คนในชุมชนออกมาร่วมกิจกรรมเพิ่มขึ้น</p> <p>2. เมื่อพิจารณาทั้งสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าผู้นำในชุมชนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมและการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา โดยผู้นำทางศาสนาเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลที่ถูกต้องในการปฏิบัติตามหลักของศาสนา เช่น กิจกรรมกีฬาที่ผู้นับถือศาสนาอิสลามสามารถเข้าร่วมได้ และการแต่งกายที่เหมาะสมกับการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา เวลาที่จะต้องปฏิบัติศาสนกิจ ในขณะที่เข้าร่วมการแข่งขัน</p>	
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<p>1. หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬา</p> <p>2. ผู้นำชุมชนร่วม</p>	<p>1. หน่วยงานต่าง ๆ มาดำเนินการจัดตามแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัด</p>	<p>1. หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬา</p> <p>2. การแบ่งหน้าที่</p>	<p>1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬา</p>

รับผิดชอบ 3. การแบ่งหน้าที่ รับผิดชอบในการจัด กิจกรรมกีฬา	2. ผู้นำในชุมชน ส่งเสริมการจัด กิจกรรมกีฬา	รับผิดชอบในการจัด กิจกรรมกีฬา 3. ผู้นำชุมชนร่วม รับผิดชอบ	2. ผู้นำในชุมชน ส่งเสริมการจัด กิจกรรมกีฬา
--	--	--	--

ด้านการปฏิบัติ

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)			
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ		ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ	
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมในด้าน การปฏิบัติพบว่าในสถานการณ์ปกติการจัด กิจกรรมกีฬาที่ไม่ขัดกับหลักศาสนามีระดับ สถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุด (4.06) รองลงมา คือการจัดกิจกรรมกีฬาได้ปรับเวลาให้เหมาะสม กับปฏิบัติศาสนกิจ (4.02) ในขณะที่สถานการณ์ ไม่ปกติพบว่าการจัดกิจกรรมกีฬาได้ปรับเวลา จัดให้เหมาะสมกับการปฏิบัติศาสนกิจมีระดับ สถานการณ์โดยเฉลี่ยสูงสุด (3.49) และ รองลงมา คือ การจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่ขัดกับ หลักศาสนา (3.39)</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของ กิจกรรมด้านการปฏิบัติในสถานการณ์ปกติมีค่า สูงกว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรม ด้านการปฏิบัติในสถานการณ์ไม่ปกติ</p>		<p>1. ทั้งในสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่า แบบแผนของกิจกรรมในด้านการปฏิบัติที่มี ร่วมกันได้แก่อการจัดกิจกรรมช่วงการถือศีลอด ไม่จัดในเวลาการปฏิบัติศาสนกิจ การแต่งกาย ไม่ขัดกับหลักศาสนา การจัดกิจกรรมที่ทุกคน เข้าร่วมได้ และการจัดชนิดกีฬาที่ไม่ขัดกับหลัก ปฏิบัติทางศาสนา</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติ พบว่า ในช่วงสถานการณ์ปกติจะมีการ จัดกิจกรรมกีฬาในชุมชนไม่ต่อเนื่อง จาก ปัญหาที่มีงบประมาณในการสนับสนุนอย่าง จำกัด แต่ในสถานการณ์ไม่ปกติจะมีการจัดกีฬา ในชุมชนอย่างต่อเนื่องเพื่อกระตุ้นให้คนใน ชุมชนออกมามีส่วนร่วมและส่งเสริมความ สามัคคีของคนในพื้นที่มากขึ้น</p>	
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<p>1. การจัดกิจกรรมที่ ไม่ขัดกับหลักศาสนา</p> <p>2. การจัดปรับเวลาให้ เหมาะกับการปฏิบัติ ศาสนกิจ</p> <p>3. การเข้าร่วม กิจกรรมที่สอดคล้อง</p>	<p>1. การจัดชนิดกีฬาที่ ไม่ขัดกับหลักปฏิบัติ ทางศาสนาและไม่จัด กิจกรรมช่วงการถือ ศีลอด</p> <p>2. การแต่งกายไม่ขัด กับหลักศาสนา</p>	<p>1. การจัดปรับเวลาให้ เหมาะกับการปฏิบัติ ศาสนกิจ</p> <p>2. การจัดกิจกรรมที่ ไม่ขัดกับหลักศาสนา</p> <p>3. ส่งเสริมให้คนใน ชุมชนเข้าร่วมกิจกรรม</p>	<p>1. ไม่จัดกิจกรรมช่วง การถือศีลอด</p> <p>2. ไม่จัดในเวลา การปฏิบัติศาสนกิจ</p> <p>3. การแต่งกายไม่ขัด กับหลักศาสนา</p> <p>4. จัดกิจกรรมที่ทุกคน</p>

กับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม	3. ไม่จัดในเวลา การปฏิบัติศาสนกิจ 4. จัดกิจกรรมที่ ทุกคนเข้าร่วมได้ 5. จัดกิจกรรมไม่ ต่อเนื่อง		เข้าร่วมได้และการจัด ชนิดกีฬาที่ไม่ขัดกับ หลักปฏิบัติทางศาสนา 5. จัดกิจกรรมให้มีความต่อเนื่อง
-------------------------	---	--	--

ด้านการประเมิน

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)			
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ		ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ	
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมในด้าน การประเมินทั้งสถานการณ์ปกติและไม่ปกติ ระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ มี การประเมินผลที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาให้ความ ร่วมมือ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 สำหรับสถานการณ์ ปกติ และ 3.34 สำหรับสถานการณ์ไม่ปกติ รองลงมาคือมีการประเมินประสิทธิผลการจัด กิจกรรมกีฬาค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 ในสถานการณ์ ปกติและ 3.24 ในสถานการณ์ไม่ปกติ</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยในแต่ละ กิจกรรมด้านการประเมินในสถานการณ์ปกติ มีค่าสูงกว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของ กิจกรรมด้านการประเมินในสถานการณ์ไม่ปกติ</p>		<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าในสถานการณ์ที่ปกติกิจกรรมด้าน การประเมินจะมุ่งเน้นไปที่การประเมิน กระบวนการจัดกิจกรรมกีฬา อาทิ การประเมิน ประสิทธิภาพและประสิทธิภาพในการจัด กิจกรรม การประเมินความพึงพอใจของการจัด กิจกรรม เป็นต้น ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติ กิจกรรมด้านการประเมินจะมุ่งเน้นไปที่ สถานการณ์ความ ไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งส่งผลกระทบต่อความวิตก กังวลของผู้ที่จะมาเข้าร่วมกิจกรรม</p>	
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<p>1. การให้ความ ร่วมมือในการ ประเมินผลการจัด</p> <p>2. การประเมิน ประสิทธิภาพการจัด</p> <p>3. การประเมินผลของ ผู้เข้าร่วม</p>	<p>1. ประเมิน กระบวนการจัด กิจกรรม</p>	<p>1. การให้ความ ร่วมมือในการ ประเมินผลการจัด</p> <p>2. การประเมิน ประสิทธิภาพการจัด</p> <p>3. การประเมิน ประสิทธิภาพการจัด</p>	<p>1. ประเมิน สถานการณ์ความไม่ สงบ</p> <p>2. ประเมิน กระบวนการจัด กิจกรรม</p>

ด้านการเมืองการปกครอง

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)			
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ		ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ	
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมในการเมืองการปกครอง ในสถานการณ์ปกติที่มีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุดคือกิจกรรมส่งเสริมความสามัคคีของคนในชุมชน โดยใช้กิจกรรมกีฬา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97) และรองลงมาคือการดูแลความสงบและความปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92) ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติมีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุดคือการดูแลความสงบและความปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38) และรองลงมาคือการส่งเสริมความสามัคคีของคนในชุมชน โดยใช้กิจกรรมกีฬา (ค่าเฉลี่ย 3.27) ตามลำดับ</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านการเมืองการปกครองในสถานการณ์ปกติมีค่าสูงกว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านการเมืองการปกครองในสถานการณ์ไม่ปกติ</p>		<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมด้านการเมืองการปกครองมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ในสถานการณ์ปกติจะมีกิจกรรมด้านการเมืองการปกครองที่มุ่งเน้นสร้างการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ การสร้างความสามัคคีในชุมชน ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติมีกิจกรรมด้านการเมืองการปกครองที่มุ่งเน้นการเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย ลดความวิตกกังวล ปรับทัศนคติของประชาชน และการสร้างความเข้าใจกับประชาชน</p>	
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<p>1. การส่งเสริมความสามัคคีของคนในชุมชน</p> <p>2. การดูแลความ</p>	<p>1. สร้างการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่</p> <p>2. การรักษาความปลอดภัย</p>	<p>1. การดูแลความปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วม</p> <p>2. การส่งเสริมความสามัคคีของคนใน</p>	<p>1. เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย</p> <p>2. ความวิตกกังวล</p> <p>3. ปรับทัศนคติของ</p>

<p>ปลอดภัยให้ผู้เข้าร่วม</p> <p>3. ผู้นำชุมชนเข้ามามี</p> <p>ส่วนร่วมในการจัด</p> <p>กิจกรรม</p>	<p>3. สร้างความสามัคคี</p> <p>ในชุมชน</p>	<p>ชุมชน</p> <p>3. ผู้นำชุมชนเข้ามามี</p> <p>ส่วนร่วมในการจัด</p> <p>กิจกรรม</p>	<p>ประชาชน</p> <p>4. สร้างความเข้าใจ</p> <p>กับประชาชน</p>
--	---	--	--

ด้านเศรษฐกิจ

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)			
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ		ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ	
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมในด้านเศรษฐกิจในสถานการณ์ปกติที่มีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ กิจกรรมการจำหน่ายสินค้ามากขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75) และรองลงมาคือการจัดกิจกรรมกีฬาที่ทำให้มีรายได้ในชุมชน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74) ในขณะเดียวกันสถานการณ์ไม่ปกติมีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุดคือมีงบประมาณสนับสนุนในการจัดกิจกรรมกีฬามากขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04) และรองลงมา คือ การจัดกิจกรรมกีฬาที่ทำให้มีรายได้ในชุมชน(ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04) ตามลำดับ</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านเศรษฐกิจในสถานการณ์ปกติมีค่าสูงกว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านเศรษฐกิจในสถานการณ์ไม่ปกติ</p>		<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมด้านเศรษฐกิจมีความเหมือนกันในเรื่องงบประมาณในการจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่เพียงพอและมีความแตกต่างกันกล่าวคือในสถานการณ์ปกติจะมีกิจกรรมด้านเศรษฐกิจในการส่งเสริมการขายสินค้า แต่ในสถานการณ์ไม่ปกติการจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ มีน้อยมาก</p>	
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<p>1. มีการออกร้านจำหน่ายสินค้ามากขึ้น</p> <p>2. ทำให้มีรายได้ในชุมชนมากขึ้น</p> <p>3. มีงบประมาณสนับสนุนมากขึ้น</p>	<p>1. การส่งเสริมการขายสินค้า</p> <p>2. งบประมาณมีจำกัด</p>	<p>1. มีงบประมาณสนับสนุนมากขึ้น</p> <p>2. ทำให้มีรายได้ในชุมชนมากขึ้น</p> <p>3. มีการออกร้านจำหน่ายสินค้ามากขึ้น</p>	<p>1. การจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ มีน้อยมาก</p> <p>2. การเพิ่มงบประมาณในการจัดกิจกรรมกีฬาให้มีความต่อเนื่อง</p>

ด้านสังคม

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)			
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ		ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ	
<p>1. ทั้งสถานการณ์ปกติและไม่ปกติต่างมีแบบแผนกิจกรรมในด้านสังคมที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือคนในท้องถิ่นเกิดความรักและสามัคคี โดยมีระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 ในสถานการณ์ปกติและ 3.30 ในสถานการณ์ไม่ปกติ) และรองลงมาคือสังคมในท้องถิ่นมีความเข้มแข็งมากขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 ในสถานการณ์ปกติ และ 3.18 ในสถานการณ์ไม่ปกติ)</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบสถานการณ์ปกติและไม่ปกติพบว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านสังคมในสถานการณ์ปกติมีค่าสูงกว่าระดับสถานการณ์โดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านสังคมในสถานการณ์ไม่ปกติ</p>		<p>1. เมื่อพิจารณาทั้งสถานการณ์ปกติและไม่ปกติต่างมีแบบแผนกิจกรรมด้านสังคมที่เหมือนกันในเรื่องสร้างความร่วมมือของคนในชุมชน เพิ่มความสามัคคี</p> <p>2. อย่างไรก็ตามในสถานการณ์ไม่ปกติมีกิจกรรมด้านสังคมที่แตกต่างออกไปจากสถานการณ์ที่ปกติคือการส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับสังคมและความรักของคนในชุมชน โดยเฉพาะในเรื่องของการเฝ้าระวังกลุ่มเยาวชนไม่ให้ไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด อันเป็นการลดโอกาสถูกชักชวนเข้าร่วมขบวนการก่อการร้าย</p>	
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<p>1. คนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคี</p> <p>2. สังคมในท้องถิ่นมีความเข้มแข็งมากขึ้น</p> <p>3. ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬา</p>	<p>1. สร้างความร่วมมือของคนในชุมชน</p> <p>2. เพิ่มความสามัคคี</p>	<p>1. คนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคี</p> <p>2. สังคมในท้องถิ่นมีความเข้มแข็งมากขึ้น</p> <p>3. ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬา</p>	<p>1. ส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับสังคมและความรักของคนในชุมชน</p> <p>2. สร้างความร่วมมือและความเป็นหนึ่งเดียว</p> <p>3. เพิ่มความสามัคคี</p>

ด้านเทคโนโลยี

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)			
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ		ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ	
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณืปกติและไม่ปกติพบว่าแบบแผนกิจกรรมในด้านเทคโนโลยีในสถานการณืปกติจะมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการแข่งขันกีฬามากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63) และรองลงมามีการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการเตรียมนักกีฬา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47) ในขณะที่สถานการณืไม่ปกติจะมีการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการเตรียมนักกีฬามากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 2.99) และรองลงมามีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95)</p> <p>2. เมื่อเปรียบเทียบสถานการณืปกติและไม่ปกติพบว่าระดับสถานการณืโดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านเทคโนโลยีมีความแตกต่างกันในสถานการณืปกติมีค่าสูงกว่าระดับสถานการณืโดยเฉลี่ยของกิจกรรมด้านเทคโนโลยีในสถานการณืไม่ปกติ</p>		<p>1. ทั้งสถานการณืปกติและไม่ปกติซึ่งผู้จัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่างให้ความเห็นว่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการแข่งขัน เช่น ป้ายสกอร์บอร์ดให้คะแนน ป้ายบอกเวลาที่มีมาตรฐาน อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกสมรรถภาพทางกาย อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันที่ทันสมัย เป็นต้น ไม่เพียงพอ</p>	
สถานการณืปกติ		สถานการณืไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<p>1. มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการแข่งขัน</p> <p>2. การนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้</p>	<p>1. ไม่เพียงพอ/ มีจำนวนน้อย</p>	<p>1. การนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้</p> <p>2. มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการแข่งขัน</p>	<p>1. ไม่เพียงพอ/ มีจำนวนน้อย</p>

ประสิทธิผลของการบริหารจัดการ

การทำงานที่เป็นหน้าที่เช่นเดียวกัน (ลักษณะร่วม)	
ข้อค้นพบเชิงปริมาณ	ข้อค้นพบเชิงคุณภาพ
<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติในประสิทธิผลของการบริหารจัดการจะมีความแตกต่างกันกล่าวคือในสถานการณ์ปกติการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคี สมานฉันท์ มีระดับประสิทธิผลสูงที่สุด รองลงมาคือการส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ตามลำดับ ในขณะที่</p> <p>ในสถานการณ์ไม่ปกติการจัดกิจกรรมกีฬาให้ถูกต้องตามหลักสากลกลับมีระดับประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคีและสมานฉันท์</p> <p>2. เมื่อพิจารณาถึงประสิทธิผลที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติกับสถานการณ์ไม่ปกติ (โดยพิจารณาจากผลต่างระหว่างประสิทธิผลในสถานการณ์ปกติและประสิทธิผลในสถานการณ์ไม่ปกติ) พบว่า กระกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะของการเล่นกีฬาในระดับประสิทธิผลอยู่ในระดับสูงในสถานการณ์ปกติแต่หากพิจารณาในสถานการณ์ไม่ปกติกลับพบว่าการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะของการเล่นกีฬามีระดับประสิทธิผลที่ลดลงอย่างมาก</p> <p>3. เมื่อเปรียบเทียบระดับประสิทธิผลของการบริหารจัดการกีฬาระหว่างสถานการณ์ปกติ</p>	<p>1. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ปกติและไม่ปกติประสิทธิผลของการบริหารจัดการมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ในสถานการณ์ปกติประสิทธิผลของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาส่งเสริมให้มีความรักความผูกพัน ช่วยให้ความชนห่างไกลยาเสพติด และสร้างชื่อเสียงแก่ชุมชน ในขณะที่สถานการณ์ไม่ปกติประสิทธิผลของการบริหารจัดการกีฬาได้สร้างความสนใจให้กับเยาวชนกับกิจกรรมกีฬามากขึ้น</p>

กับสถานการณ์ไม่ปกติ พบว่าประสิทธิผลของ การบริหารจัดการกีฬาในทุกด้านของ สถานการณ์ปกติมีประสิทธิผลสูงกว่า สถานการณ์ไม่ปกติ			
สถานการณ์ปกติ		สถานการณ์ไม่ปกติ	
เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ
<ol style="list-style-type: none"> 1. ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสมานฉันท์ 2. พัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพ 3. การจัดให้ถูกหลักศาสนา 4. กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา 5. ใช้กีฬาเป็นสื่อสร้างสรรค์สังคม ให้สงบสันติสุข 6. มีการส่งเสริมให้มีจำนวนนักกีฬาในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น 7. ประชาชนในชุมชนให้ความสนใจกิจกรรมกีฬามากขึ้น 8. เชื่อมความสัมพันธ์และลดช่องว่างระหว่างรัฐกับชุมชน 9. การยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตระดับ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ส่งเสริมให้มีความรักความผูกพัน 2. ห่างไกลยาเสพติด 3. สร้างชื่อเสียงแก่ชุมชน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การจัดให้ถูกหลักศาสนา 2. ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสมานฉันท์ 3. ใช้กีฬาเป็นสื่อสร้างสรรค์สังคมให้สงบสันติสุข 4. ส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพทั้งร่างกายจิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา 5. เชื่อมความสัมพันธ์และลดช่องว่างระหว่างรัฐกับชุมชน 6. มีการส่งเสริมให้มีจำนวนนักกีฬาในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น 7. ประชาชนในชุมชนให้ความสนใจกิจกรรมกีฬามากขึ้น 8. เป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างความสนใจให้กับเยาวชนกับกิจกรรมกีฬามากขึ้น

<p>ชุมชนและพัฒนา จังหวัด</p> <p>10. ประชาชนใน ท้องถิ่นได้ลดภาวะ วิตกกังวลลง</p>		<p>ของการเล่นกีฬา</p> <p>9. ประชาชนใน ท้องถิ่นได้ลดภาวะ วิตกกังวลลง</p> <p>10. การยกระดับ รายได้และคุณภาพ ชีวิตระดับชุมชนและ พัฒนาจังหวัด</p>	
---	--	---	--

ภาคผนวก ค

คำดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งผลงานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2. คำตอบของทุกคนมีความสำคัญมากในการวิจัยครั้งนี้ จึงขอความกรุณาให้ตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจะเก็บเป็นความลับและไม่มีผลกระทบใด ๆ

3. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกีฬา

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬา

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะการจัดกิจกรรมกีฬา

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อความที่เป็นจริงมากที่สุด

1. เพศ () 1. ชาย () 2. หญิง

2. อายุ.....ปี

3. นับถือศาสนา

() 1. พุทธ () 2. อิสลาม

() 3. คริสต์ () 4. อื่น ๆ.....(โปรดระบุ)

4. ท่านมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัด

() 1. ปัตตานี

() 2. ยะลา

() 3. นราธิวาส

5. ท่านประกอบอาชีพ

() 1. นักเรียน, นักศึกษา () 2. รับจ้าง

() 3. เกษตรกร () 4. อื่น ๆ.....โปรดระบุ)

6. สถานการณ์ในชุมชนที่ท่านใช้ชีวิตอยู่ตามปกติ

6.1. ความปลอดภัยในชีวิต/ทรัพย์สิน

() มาก () ปานกลาง () น้อย

6.2. สถานการณ์ความรุนแรงในชุมชน

() มี () ไม่มี

6.3. ความร่วมมือของคนในชุมชนต่อกิจกรรมสาธารณะ

() มาก () ปานกลาง () น้อย

7. ความต้องการกิจกรรมกีฬาของเยาวชน

() มาก () ปานกลาง () น้อย

8. ประเภทของกีฬาที่ต้องการให้จัดในชุมชน

1..... 2.....

3..... 4.....

5..... 6.....

**ผลการตรวจหาค่าความสอดคล้องข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของแบบสอบถาม
เพื่อการวิจัย (Item Objective Index: IOC)**

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกีฬา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์การบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	ผู้ทรงคุณวุฒิ					รวม	IOC	สรุปความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ด้านการวางแผน									
1	มีการวางแผนการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนทุกครั้ง	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	มีการประชาสัมพันธ์การจัดกิจกรรมกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3	ส่งเสริมให้คนในชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
4	การจัดกิจกรรมกีฬามีความหลากหลาย	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
5	มีการจัดกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
6	มีการวางแผนเพื่อดูแลความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมกีฬาทุกครั้ง	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
ด้านองค์กรผู้รับผิดชอบ									
1	มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมกีฬาทุกครั้ง	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	ผู้ทรงคุณวุฒิ					รวม	IOC	สรุปความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
2	มีหน่วยงานที่ให้การสนับสนุน ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน ชุมชน	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
3	มีการแบ่งหน้าที่ความ รับผิดชอบในการจัด กิจกรรมกีฬาในชุมชน	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
4	ผู้นำในชุมชนมีส่วนร่วม รับผิดชอบในการจัด กิจกรรมกีฬาในชุมชน	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
ด้านการปฏิบัติ									
1	ท่านสามารถเข้าร่วมกิจกรรม กีฬาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิต และวัฒนธรรม	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
2	มีการส่งเสริมให้คนใน ชุมชนได้เข้าร่วมกิจกรรม กีฬา	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
3	การจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่ขัด กับหลักศาสนา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
4	ในการจัดกิจกรรมกีฬาได้ ปรับเวลาจัดให้เหมาะสมกับ การปฏิบัติศาสนกิจ	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
ด้านการประเมิน									
1	มีการประเมินผลการจัด กิจกรรมกีฬาของผู้เข้าร่วม ทุกครั้ง	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	เมื่อมีการประเมินผลท่าน ยินดีให้ความร่วมมือใน การประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	ผู้ทรงคุณวุฒิ					รวม	IOC	สรุปความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
3	มีการประเมินผลตาม วัตถุประสงค์การจัดกิจกรรม กีฬา	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
4	มีการประเมินคุณภาพใน การจัดกิจกรรมกีฬา	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
ด้านการเมืองการปกครอง									
1	มีการส่งเสริมความสามัคคี ของคนในชุมชนโดยใช้ กิจกรรมกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	ผู้นำในชุมชนเข้ามามี ส่วนร่วมกับการจัดกิจกรรม กีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3	มีการดูแลความสงบและ ความปลอดภัยให้กับ ผู้เข้าร่วมกิจกรรม	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
4	ผู้นำในท้องถิ่นมีนโยบาย เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
ด้านเศรษฐกิจ									
1	ในการจัดกิจกรรมกีฬาทำให้ มีรายได้ในชุมชนมากขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	มีการออกร้านจำหน่ายสินค้า มากขึ้น	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
3	มีงบประมาณสนับสนุนใน การจัดกิจกรรมกีฬามากขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
4	ประชาชนได้ออกมาซื้อ สินค้ากีฬามากขึ้น	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	ผู้ทรงคุณวุฒิ					รวม	IOC	สรุปความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ด้านสังคม									
1	ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	สังคมในท้องถิ่นมีความเข้มแข็งมากขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3	คนในท้องถิ่นเกิดความรักความสามัคคี	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
ด้านเทคโนโลยี									
1	มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	มีการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการเตรียมนักกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬา

ส่วนที่ 1 ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยกำหนดความสัมพัทธ์ดังนี้

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					รวม	IOC	สรุปความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้									
1	มีการส่งเสริมให้มีจำนวนนักกีฬาในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	ประชาชนในชุมชนให้ความสนใจกิจกรรมกีฬามากขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3	ประชาชนในท้องถิ่นได้ลดภาวะวิตกกังวลลง	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
4	เป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะของการเล่นกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
5	การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคี ความสมานฉันท์	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
6	ใช้กีฬาเป็นสื่อ สร้างสรรค์สังคม ให้สงบสันติสุข	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
7	เชื่อมความสัมพันธ์และลดช่องว่างระหว่างรัฐกับชุมชน	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
8	การยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตระดับชุมชนและพัฒนาจังหวัด	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					รวม	IOC	สรุปความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
9	ส่งเสริมและพัฒนา ทรัพยากรบุคคลให้มี คุณภาพทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และ สติปัญญา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
10	การจัดกิจกรรมกีฬาให้ ถูกต้องตามหลักศาสนา	1	0	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง

ส่วนที่ 2 ความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

โครงสร้างความสัมพันธ์เชิง ระบบของการเกิดประสิทธิผล	ผู้ทรงคุณวุฒิ					รวม	IOC	สรุปความ สอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. การกำหนดวิธีการ-การนำ วิธีการไปใช้								
1.1 จัดทำปฏิทินกีฬาประจำปี และจัดให้มีกิจกรรมกีฬาตาม ปฏิทินที่กำหนดขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
1.2 มีการกำหนดโปรแกรมการ แข่งขันที่ชัดเจน	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
1.3 มีการกำหนดชนิดของ กิจกรรมกีฬาและแจ้งให้ทราบ ล่วงหน้า	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
1.4 มีคณะกรรมการตัดสิน เพียงพอ	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง

โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของการเกิดประสิทธิผล	ผู้ทรงคุณวุฒิ					รวม	IOC	สรุปความสอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
2. วิธีการที่กำหนด-การควบคุมการทำงาน								
2.1 มีการจัดการแข่งขันที่เป็นที่ยอมรับของผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2.2 ในการแข่งขัน คณะกรรมการตัดสินด้วยความยุติธรรม/ เป็นที่ยอมรับ	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2.3 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความพอใจกับกิจกรรมกีฬาที่จัดขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2.4 มีการจัดกิจกรรมกีฬาที่ถูกต้องในการปฏิบัติทุกคนสามารถเข้าร่วมได้	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
3. การนำวิธีการไปใช้-การควบคุมการทำงาน								
3.1 เวลาในการจัดกิจกรรมกีฬาไม่ขัดกับการปฏิบัติศาสนกิจ	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3.2 กีฬาที่จัดสามารถกระตุ้นให้เกิดทักษะและพัฒนาการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3.3 การอยู่ร่วมกันและสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3.4 มีการวางแผน การแก้ปัญหา และรู้จักขีดขบวนการทำงานเป็นทีม	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะการจัดกิจกรรมกีฬา

1. ด้านการจัดการดำเนินงานกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

2. ด้านบุคลากร/ เจ้าหน้าที่/ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

3. ด้านสถานที่/ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

.....

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ง

**แบบสอบถามการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน
ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้**

แบบสอบถาม

เรื่อง การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งผลงานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2. คำตอบของทุกคนมีความสำคัญมากในการวิจัยครั้งนี้ จึงขอความกรุณาให้ตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจะเก็บเป็นความลับและไม่มีผลกระทบใด ๆ

3. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกีฬา

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬา

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะการจัดกิจกรรมกีฬา

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นายนิธิ บุญจันทร์

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อความที่เป็นจริงมากที่สุด

1. เพศ

() 1. ชาย () 2. หญิง

2. อายุ.....ปี**3. นับถือศาสนา**

() 1. พุทธ () 2. อิสลาม
() 3. คริสต์ () 4. อื่น ๆ.....(โปรดระบุ)

4. ท่านมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัด

() 1. ปัตตานี
() 2. ยะลา
() 3. นราธิวาส

5. ท่านประกอบอาชีพ

() 1. นักเรียน, นักศึกษา () 2. รับราชการ/ พนักงานของรัฐ
() 3. เกษตรกร () 4. รับจ้าง
() 5. อื่น ๆ.....โปรดระบุ)

6. สถานการณ์ในชุมชนที่ท่านใช้ชีวิตอยู่ในแต่ละวันตามปกติ**6.1 ความปลอดภัยในชีวิต/ ทรัพย์สิน**

() มาก () ปานกลาง () น้อย

6.2 สถานการณ์ความรุนแรงในชุมชน

() มี () ไม่มี

6.3 ความร่วมมือของคนในชุมชนต่อกิจกรรมสาธารณะ

() มาก () ปานกลาง () น้อย

7. ความต้องการกิจกรรมกีฬาของเยาวชน

() มาก () ปานกลาง () น้อย

8. ประเภทของกีฬาที่ต้องการให้จัดในชุมชน

1..... 2.....
3..... 4.....
5..... 6.....

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกีฬา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์บริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
คำชี้แจง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับของสถานการณ์บริหารจัดการกีฬาสำหรับ
 เยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งค่าตัวเลขมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วย **มากที่สุด** หรือ ระดับสถานการณ์นั้น **มากที่สุด**
 4 หมายถึง เห็นด้วย **มาก** หรือ ระดับสถานการณ์นั้น **มาก**
 3 หมายถึง เห็นด้วย **ปานกลาง** หรือ ระดับสถานการณ์นั้น **ปานกลาง**
 2 หมายถึง เห็นด้วย **น้อย** หรือ ระดับสถานการณ์นั้น **น้อย**
 1 หมายถึง เห็นด้วย **น้อยที่สุด** หรือ ระดับสถานการณ์นั้น **น้อยที่สุด**

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					สถานการณ์ความ ไม่สงบ					ระดับความ คาดหวัง				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
ด้านการวางแผน																
1	มีการวางแผนการจัด กิจกรรมกีฬาสำหรับ เยาวชนทุกครั้ง															
2	มีการประชาสัมพันธ์ การจัดกิจกรรมกีฬา															
3	ส่งเสริมให้คนในชุมชน เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา															
4	การจัดกิจกรรมกีฬามี ความหลากหลาย															
5	มีการจัดกิจกรรมกีฬา อย่างต่อเนื่อง															
6	มีการวางแผนเพื่อดูแล ความปลอดภัยในการจัด กิจกรรมกีฬาทุกครั้ง															

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					สถานการณ์ความ ไม่สงบ					ระดับความ คาดหวัง				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
ด้านองค์กรผู้รับผิดชอบ																
1	มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในการจัดกิจกรรมกีฬา ทุกครั้ง															
2	มีหน่วยงานที่ให้การ สนับสนุนในการจัด กิจกรรมกีฬาในชุมชน															
3	มีการแบ่งหน้าที่ความ รับผิดชอบในการจัด กิจกรรมกีฬาในชุมชน															
4	ผู้นำชุมชนมีส่วนร่วม รับผิดชอบในการจัด กิจกรรมกีฬาในชุมชน															
ด้านการปฏิบัติ																
1	ท่านสามารถเข้าร่วม กิจกรรมกีฬาที่ สอดคล้องกับวิถีชีวิต และวัฒนธรรม															
2	มีการส่งเสริมให้คนใน ชุมชนได้เข้าร่วม กิจกรรมกีฬา															
3	การจัดกิจกรรมกีฬาที่ไม่ จัดกับหลักศาสนา															
4	ในการจัดกิจกรรมกีฬา ได้ปรับเวลาจัดให้ เหมาะสมกับการปฏิบัติ ศาสนกิจ															

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					สถานการณ์ความ ไม่สงบ					ระดับความ คาดหวัง				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
ด้านการประเมิน																
1	มีการประเมินผลการจัด กิจกรรมกีฬาของ ผู้เข้าร่วมทุกครั้ง															
2	เมื่อมีการประเมินผล ท่านยินดีให้ความ ร่วมมือในการ ประเมินผล															
3	มีการประเมินผลตาม วัตถุประสงค์การจัด กิจกรรมกีฬา															
4	มีการประเมินคุณภาพ ในการจัดกิจกรรมกีฬา															
ด้านการเมืองการปกครอง																
1	มีการส่งเสริมความ สามัคคีของคนในชุมชน โดยใช้กิจกรรมกีฬา															
2	ผู้นำในชุมชนเข้ามามี ส่วนร่วมกับการจัด กิจกรรมกีฬา															
3	มีการดูแลความสงบ และความปลอดภัย ให้กับผู้เข้าร่วม															
4	ผู้นำในท้องถิ่นมี นโยบายเกี่ยวกับการจัด กิจกรรมกีฬา															

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					สถานการณ์ความ ไม่สงบ					ระดับความ คาดหวัง				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
ด้านเศรษฐกิจ																
1	ในการจัดกิจกรรมกีฬา ทำให้มีรายได้ในชุมชน มากขึ้น															
2	มีการออกร้านจำหน่าย สินค้ามากขึ้น															
3	มีงบประมาณสนับสนุน ในการจัดกิจกรรมกีฬา มากขึ้น															
4	ประชาชนได้ออกมาซื้อ สินค้ากีฬามากขึ้น															
ด้านสังคม																
1	ประชาชนในชุมชนมี ส่วนร่วมในการจัด กิจกรรมกีฬา															
2	สังคมในท้องถิ่นมีความ เข้มแข็งมากขึ้น															
3	คนในท้องถิ่นเกิด ความรัก ความสามัคคี															
ด้านเทคโนโลยี																
1	มีการนำเทคโนโลยีมา ใช้ในการจัดการแข่งขัน กีฬา															
2	มีการนำหลักการทาง วิทยาศาสตร์การกีฬามา ใช้ในการเตรียมนักกีฬา															

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬา

ส่วนที่ 1 ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยกำหนดความสัมพัทธ์ ดังนี้

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดน ภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					สถานการณ์ความ ไม่สงบ					ประสิทธิผลที่ คาดหวัง				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
		ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้														
1	มีการส่งเสริมให้มีจำนวนนักกีฬาในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น															
2	ประชาชนในชุมชนให้ความสนใจกิจกรรมกีฬามากขึ้น															
3	ประชาชนในท้องถิ่นได้ลดภาวะวิตกกังวลลง															
4	เป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะของการเล่นกีฬา															
5	การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างความสามัคคี ความสมานฉันท์															

ข้อ	การบริหารจัดการกีฬา สำหรับเยาวชน 3 จังหวัดชายแดน ภาคใต้	สถานการณ์ปกติ					สถานการณ์ความ ไม่สงบ					ประสิทธิผลที่ คาดหวัง				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
6	ใช้กีฬาเป็นสื่อ สร้างสรรค์สังคม ให้ สงบสันติสุข															
7	เชื่อมความสัมพันธ์ และลดช่องว่าง ระหว่างรัฐกับชุมชน															
8	การยกระดับรายได้ และคุณภาพชีวิตระดับ ชุมชนและพัฒนา จังหวัด															
9	ส่งเสริมและพัฒนา ทรัพยากรบุคคลให้มี คุณภาพทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา															
10	การจัดกิจกรรมกีฬาให้ ถูกต้องตามหลัก ศาสนา															

โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบ ของการเกิดประสิทธิผล	สถานการณ์ที่เป็นจริง					สถานการณ์ที่คาดหวัง				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
	3.3 การอยู่ร่วมกันและสร้างความสามัคคีใน หมู่คณะ									
3.4 มีการวางแผน การแก้ปัญหา และรู้จักคิด ขบวนการทำงานเป็นทีม										

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะการจัดกิจกรรมกีฬา

1. ด้านการจัดการดำเนินงานกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

.....

2. ด้านบุคลากร/ เจ้าหน้าที่/ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

.....

3. ด้านสถานที่/ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

.....

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมกีฬา

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก จ

**แบบสัมภาษณ์การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน
ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้**

**แบบสัมภาษณ์การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชน
ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้**

.....

วันที่สัมภาษณ์.....เดือน.....พ.ศ.....

เริ่มสัมภาษณ์เวลา.....น. สิ้นสุดการสัมภาษณ์เวลา.....น.

สถานที่สัมภาษณ์.....

.....

ตอนที่ 1 สถานภาพผู้ให้สัมภาษณ์

รหัสผู้ให้สัมภาษณ์.....

ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงานหรือบ้าน.....

โทรศัพท์.....โทรสาร.....

E-mail.....

ตอนที่ 2

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และศึกษาความสัมพันธ์เชิงระบบของประสิทธิผลการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และนำไปสู่การพัฒนาต้นแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ที่บริหารจัดการและปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกีฬาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ท่านคิดว่าสภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ในการจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีการวางแผนการจัดอย่างไร

.....

.....

.....

.....

2. การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยทั่วไปใครเป็นคนจัดหรือองค์กรใดใครเป็นผู้รับผิดชอบ

.....

.....

.....

.....

3. ในการจัดกิจกรรมกีฬามีการจัดสรรบุคลากรที่มีความรู้เรื่องกีฬาเพียงพอหรือไม่และบุคลากรที่มาจัดกิจกรรมกีฬาได้รับการสนับสนุนมาจากที่ใดบ้าง

.....

.....

.....

.....

4. การมีส่วนร่วมของเยาวชนกับกิจกรรมกีฬาที่จัดเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

5. การจัดกิจกรรมกีฬาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีการจัดกีฬาอะไรบ้าง?

.....

.....

.....

.....

.....

6. ในการจัดกิจกรรมกีฬาที่ผ่านมามีหน่วยงานหรือองค์กรใดเข้ามามีส่วนร่วมบ้าง

.....

.....

.....

.....

7. ในการจัดกิจกรรมกีฬาได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากที่ใดบ้างและสภาพของการสนับสนุนงบประมาณเป็นอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

8. ในการจัดกิจกรรมกีฬามีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

9. ในการจัดกิจกรรมกีฬาโดยทั่วไปได้มีการสำรวจ ศึกษาความต้องการของเยาวชนหรือไม่ และมีความสอดคล้องกับ

- (1) วัฒนธรรม.....
- (2) ศาสนา.....
- (3) กลุ่มอายุ.....

- (4) เพศ.....
- (5) สังคมและความเข้มแข็งของชุมชน.....
.....
- (6) เศรษฐกิจ.....
.....
- (7) เทคโนโลยี.....
.....
- (8) การเมืองการปกครองในท้องถิ่น.....
.....
- (9) ในการจัดกิจกรรมกีฬามีการประเมินและติดตามผลอย่างไรบ้าง? ส่วนใหญ่ผลที่ได้เป็นอย่างไร
- ประสิทธิภาพ ระบุ.....
 - ประสิทธิภาพ ระบุ.....